

Irak'ta işbirlikçileştirme ve halkları bölme seçimi!

Emperyalist işgal kukla meclisle meşrulaştırılamaz!

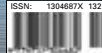
**Irak ve
tüm dünya
halkları,
emperyalizme
karşı
birleşelim,
savaşalım!**

Bundan başka kurtuluş yolu yok!

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 144 / Tarih: 6 Şubat 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**Tecrite karşı
direniş
sürüyor
118
Şehit**

**1 Nisan Davası:
Komplo iflas etti!**

**11 Şubat'ta hukuksuzluğun karşısında
adalet için birleşelim!**

**CHP'de "Koltuk"
Kavgası**
Sahte anti-ABD'cilik,
riyakar halkçılık...

**SEKA işçisi
direniyor**
**AKP yalan
söylüyor**

**Barzani'nin
"Bağımsız
Kürdistan"ı**
Ne kadar bağımsız?

Sergül'e

Gülüm, Sergülüm
Günlerdir gündüz sohbetlerimizde
gece düşlerimizdesin
Seni düşünürken
ezgiler kanat takıp uçuyor
başka diyarlara
dizeler gökyüzünün
boşluğunda sallanıyor
ve yalnız senin sesin
bu koca dünya ve biz

Seni düşünürken
menekşeler solgun geliyor
gelincikler boynu bükük
bir kusur buluyorum
dünyanın bütün çiçeklerinde
ve yalnız senin kahkahan
bu koca dünya ve biz

Seni düşünürken
türkülerde kaldı yar sevgisi
ana sevgisi ninnilerde
ve yalnız senin sevgin
alevler içinde sen
Koskoca dünyanın
acıları özlemleri
öfkesi yüreğinde
Bizim yüreğimizdesin

Sevgisi ateşten
İnancı çelikten
Kızıl bir karanfil,
ölümsüzleşen...

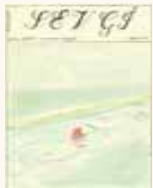
ÇAĞRI
DÜYURU

Özgür Tutsaklar Tecrit Altında
Direniyor, Üretiyor...

Politika, öykü, şiir, anı, ekonomi... Yalnız hücreleri anlatmıyorlar dergilerinde; insana dair her şeyi, dünyanın dört bir yanında olan bitenleri bulabilirsiniz tutsakların yayınlarında

Bu yayınlara Halkın Sesi TV'den ulaşabilirsiniz... <http://www.halkinsesi-tv.com/> E-mail: info@halkinsesi-tv.com Tel: 0032 2 734 45 20

YAYIN

Tarihi silahlarıyla yazdılar

Geleceğe bayraklaşmış adlarını bıraktılar

Augusto Cesar Sandino, Nikaragua halkı tarafından “Özgür insanların generali” olarak anılır.

Cesar Sandino, 1893'te, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Madenlerde, petrol işletmelerinde çalıştı. 1926'da askeri darbeye karşı liberallerin öncülüğündeki ayaklanmaya katıldı. Liberaller, ABD baskısı altında bir yıl sonra uzlaştılar. Sandino, uzlaşmayı reddetti ve “ülke-sinde yabancı işgal sürdüğü müddetçe savaşa-çağını” ilan etti. Birkaç yüz kişiyle dağlara çıktı.

Sandino'nun üzerine ABD'nin kurup örgütlediği faşist “ulusal muhafızlar” sürülür, ABD uçakları hava saldırıları yapar, ama köylü gerilla hareketi durmadan büyür. Savaş yayılır. ABD 1933'te kuvvetlerini Nikaragua'dan çekmek zorunda kaldı. Sandino bunun üzerine savaşa son verdiğini açıkladı. Köylü kooperatiflerine, ülkeden kaçan Amerikan sermayedarlarının mallarına el konulması gibi politikalar geliştirerek mücadeleyi sürdürürken, 22 Şubat 1934'te Devlet Başkanı Sacasa'yla yaptığı görüşmenin hemen ardından ulusal muhafızlar tarafından kaçırılarak katledildi.

Ama Sandino bir gün dönecekti. Nikaragua'nın yoksul köylüleri yıllarca hep buna inandılar. Yanılmadılar da. Yaklaşık 40 yıl sonra onun adına taşıyan bir gerilla hareketi ortaya çıktı ve “**Sandinistler**” 1979'da Nikaragua Devrimi'ni zafere ulaştırdılar.

Farabundo Marti, 1893'te El Salvador'un La Libertad Bölgesi'nde doğdu. Öğrencilik yıllarından itibaren mücadeleye katıldı. 1925'te Orta Amerika Sosyalist Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı. 1920'lerin sonunda Nikaragua'ya geçerek Cesar Sandino'yla birlikte savaşa katıldı. “**Eğer tarih, kalemle yazılmıyorsa, silahla yazılmalıdır**” diyen Marti'ye, Sandino'nun halk ordusunda albaylık rütbesi verildi... Sandino'nun ordusundan ayrılarak El Salvador Komünist Partisi saflarında mücadelesini sürdürdü. 1932'de ayaklanma kararı alan Komünist Parti'de askeri sorumluluğa atandı. Ayaklanma katliamla bastırıldı ve Marti de

Augusto Cesar Sandino
23 Şubat 1934

Farabundo Marti
1 Şubat 1932

kurşuna dizilerek katledildi.

O da ölümsüzdü Sandino gibi. Yıllar sonra onun adını alan **Farabundo Marti Kurtuluş Cephesi**, gerilla savaşını büyütecek, devrime çok yaklaşıcaaktı...

Emperyalizme karşı savaşıyorlar, bu savaşta düşüyorlar, ama onların adlarını alan kurtuluş hareketleri, savaşı sürdürüyor. Latin Amerika'da güçlü bir gelenektir bu. Latin halklarının diğer önderleri **Simon Bolivar, Jose Marti**'nin adları da hep kendilerinden sonraki kurtuluş hareketlerine esin kaynağı olmuştur. Mesela bugün de Venezuela Devlet Başkanı Chavez, emperyalizme isyanını “**Bolivarcı devrim**” olarak adlandırıyor.

Tarihini unutarak yaşayan halklar, tarihini inkar ederek varolmaya çalışan siyasi hareketler, **belirsiz bir geçmişten, bilinmez bir geleceğe** yolculuk içinde-dirler. Tarih, geleceğe yolculuğun kilometre taşlarını da gösterir. Bedreddinler, Baba İshaklar böyledir, Seyyid Rızalar böyledir, Mustafa Suphiler, Mahir Çayanlar böyledir. Onların yaşamlarında ve düşüncelerinde, her tarihi dönemde alınması gereken tavrın ipuçları vardır. Onların adı, Anadolu halklarının mücadelesinin kesintisizliğidir...

Ekmekeç
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmekeç ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X
Fiyatı: 750 000 TL/75 Ykr
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Florasir 77
Tel: 0049 221 453 87 60
Faks: 0049 221 453 87 62
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kat:5
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Sakarya mah. Uluöl cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-H Kütüphanesi Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Korak Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökko Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Mahmut: Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77
Mersin: Silifke Cad. Türkcan İşhanı Kat:3 No:6
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO24
Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekçi Yokuşu
No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

'Sol' diye, 'çözüm' diye, 'demokrasi' diye dayatılan

Emperyalizm hiç muhalefet olmasın demiyor. Emperyalizm hiç sol olmasın da demiyor. Olsun, ama benim dediğim gibi, benim çizdiğim sınırlar içinde olsun diyor. Demekle kalmıyor, ekonomik, politik, askeri gücüyle, medya bombardımanı, ajanları ve misyonerleriyle bunu dayatıyor da.

Burjuvazinin halk için belli bir anlamı olan kavramları çarpıtması, olmu-yorsa, içini boşaltmaya çalışması yeni bir şey değildir. Ama bu çarpıtma, içini boşaltma, hatta anlamını tam tersine çevirme, özellikle 1980'li yıllarda çok daha pervasızca ve cüretle yürütülmeye başlanmıştır. Karşı-devrimin saldırganlık yıllarıdır bu yıllar. Bu anlamda da askeri planda, ideolojik planda daha pervasızdılar. Bu dönemde kavramlar yüzseksen derece tersine çevrilmiş; karşı-devrimleri savunmak "ilericilik", sosyalizmi savunmak "muhafazakarlık" olarak adlandırılmış, karşı-devrimci komplolar, darbeler, dünya halklarına "halk hareketi" diye sunulmuştur.

Bugün kavramların tepetaklak edilmesinde, dünyanın gözlerinin içine baka baka çarpıtılmasında daha bir üst aşamaya geçilmiştir. ABD'nin başkanı kalkıp Irak'a demokrasi ve özgürlük götürdüklerini söylüyor. Eğer İran halkı özgürleşmek isterse, (bombalarımızla) yardıma hazırız diyor. Ama kavramlarla böylesine pervasızca oynama, emperyalist tekellerin sözcüsü olduğu kuşku götürmez Bush ve yalakalarıyla sınırlı kalmıyor. Kendine yurtsever, solcu diyen kimileri de ABD'nin Ortadoğu'daki işgallerini, katliamlarını "Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi" olarak adlandırabiliyor. Bağımsızlığın zerresinin olmadığı yerde, demokratikleşmeden, özgürleşmeden sözdebiliyorlar. Bir başka "sol" kesim, AB üyeliğiyle Avrupa emperyalizminin eyaleti haline dönüştürülecek bir ülkenin demokratikleşeceğini ileri sürebiliyorlar.

Karşımızda, çarpıtılmış bir demokrasi, çarpıtılmış bir özgürlük anlayışı var. Amerikan bayraklarının gölgesinde kurulan bir oluşum bize "bağımsız devlet" diye dayatılıyor. Bağımsızlıktan, sadece burjuvazinin anladığını anlamamız isteniyor. Bir bayrağın ve "ulusal sınırların" varsa, sen bağımsız devletsin. Çünkü deniyor; "küreselleşme çağında başka türlü mümkün değil; küreselleşme çağında ulusal sınırlar anlamını kaybetmiştir"... Vatanseverlik, modası geçmiş bir kavram olarak lanetleniyor. Çarpıtmanın içeriği, kapsamı, kendine "sol" diyen güçlerin de katkısıyla durmaksızın genişliyor; solculuk çarpıtılıyor, devrimcilik, sosyalistlik çarpıtılıyor. Emperyalizm bize sol adına, demokrasi adına, özgürlük adına gerçekte emperyalist düzenin sınırlarının dışına asla çıkmayacak bir siyaseti dayatıyor. Amerika'da, Avrupa'da, bütün yeni-sömürge ülkelerde, "terör" demagojisiyle böyle "uslanmış" bir muhalefet olmayan güçlere karşı tasfiye ve yoketme operasyonları sürdürülüyor. Sosyalistliğin tanımı nettir; "devrim için savaşmayana sosyalist denmez!" Bu yalın tarif, türlü türlü teorilerle etkisizleştirilip, düzen içinde yaşayarak, düzen içi politikaları savunarak "ben sosyalistim" demenin sosyalistlik için yeterli görülmesi isteniyor.

Halka güveni, inancı kalmamış sol, sosyalist aydın "tek sol seçenek CHP'dir" derken, yılların siyasi hareketleri, hem ABD düzenini, AB'ye üyeliği savunup, hem de bizim sosyalistliğimiz, devrimciliğimiz, yurtse-

- 3... 'Sol' diye, 'çözüm' diye,
'demokrasi' diye dayatılan
- 5... Kayıpların akıbetini
açıklayın!
- 6... 1 Nisan davasına çağrı
- 8... SEKA işçisi direniyor, AKP
demagoji yapıyor
- 12... TEKEL işçileri Ankara'da
eylem yaptı
- 14... IMF politikalarına izin
vermeyeceğiz
- 15... Kim bölücü? Kim inkarcı?
- 16... Bayrampaşa katliam
davası sürüyor
- 18... Avrupa emperyalizmi tecrit
işkencesini savundu
- 20... Anti-Amerikancılık yalan
halkçılık yalan
- 22... Sosyal demokrasi
- 26... İşbirlikçileştirme ve bölme
seçimi
- 29... Oligarşinin 'Kerkük
Rahatlığı'
- 30... AKP'nin Filistin riyakarlığı
sürüyor
- 31... Direnen Irak halkı
kazanacak
- 32... ÖDP 4. Olağan Kongresi
- 35... TAYAD'dan basın
açıklaması ,tutsaklardan
açlık grevi
- 36... Kendi sorunlarına sahip
çıkılmaktan daha büyük suç
- 38... Barzani'nin 'Bağımsız
Kürdistan'ı
- 42... Sol içi şiddet kurultayı
- 44... İncirlik işgalcilerin lojistik
üssü oluyor
- 45... Gates'in üç saatte büyük
karı
- 46... Nepal'de Krallığın devrim
karşısındaki çırpınışı
- 48... Kendini tekrarlayan DSF
ve iflas eden "Lulacı"
çözüm
- 49... Emeğimizle varız,
hakkımızı istiyoruz
- 50... Kahramanlar Ölmez

verdiğimiz tartışılmasını istiyorlar.

Emperyalizm tüm dünya çapında muhalefeti sadece “protestocu” ve en fazla emperyalist düzende iyileştirmeler isteyen reformist bir çizgide tutmak istiyor. Kimse kapitalizme sosyalizm alternatifini göstermesin, kimse emperyalizme ve oligarşilere karşı silaha sarılmasını istiyor. Kendilerini “küreselleşme karşıtları” olarak adlandıran muhalefet esas olarak emperyalizmin bu dayatması altında biçimlenmiştir. Küreselleşmeye karşıdır, ama alternatifleri yoktur. Talep ve hedefleri, “küreselleşmenin daha insani olmasını” istemekle sınırlıdır. Onların içinde biraz daha “radikal” ve “cüretli” olanları “başka bir dünya mümkün” derler; ama yine emperyalizmin dayatmasına teslim olarak, emperyalizmin icazetini kaybetmemek için o “başka dünya”nın adını koymazlar. Dolayısıyla yine emperyalizmin çizdiği muhalefet sınırları içinde kalır, seslendikleri halkları da o sınırlar içinde kalmaya mahkum ederler.

Ne ABD ve AB şemsiyesi altında bir demokrasiye mahkum olmak, ne de emperyalizm-kapitalizm karşısında alternatifsiz olmak, devrimciler açısından kabul edilemezdir. Türkiye solunun, demokratik güçlerinin, vatanseverlerinin nasıl oradan oraya savrulduğu, emperyalizmin dayatmaları içinde debelendiği ortadadır. Kimi hala tek kitlesel alternatif diye CHP’ye bel bağlıyor, kimi Irak seçimlerini meşrulaştırıyor, kimi AB eyaleti olmayı solculuk olarak pazarlıyor... Beynini emperyalizmin ve burjuvazinin tezlerine bir kez kaptıranlar, yanılığdan yanılığa sürüklenirler. Solcu,

devrimci, sosyalist sıfatlarını kullanırken, kendilerini emperyalizmin cephesinde bulurlar. Sapmanın ve savrulmanın sınırı yoktur. Düz bakmalı, net politika yapmalıyız. Düz bakmak, sınıfsal bakmaktır. Politikada net olmak, pragmatizmden uzak durarak, bedel ödemekten korkmayarak emperyalizm ve oligarşi karşısında

Solculuk çarpıtılıyor, devrimcilik, sosyalistlik çarpıtılıyor. Emperyalizm bize sol adına, demokrasi adına, özgürlük adına gerçekte emperyalist düzenin sınırlarının dışına asla çıkmayacak bir siyaseti dayatıyor...

Bedellerin büyüklüğü, asla emperyalizme karşı savaştan ve zafere ulaşmaktan vazgeçilmesine yolaçamaz. Buna yolaçtığı noktada, zaten emperyalizmin vahşeti amacına ulaşmış demektir.

eğilip bükülmemektir. Bu teorik ve politik netliğe sahip olmayanlar, burjuvazinin ideolojik saldırıları karşısında ayakta kalamazlar. Burjuvazinin çarpıtmalarını, demagojilerini kitlelere teşhir edemezler. Burjuvazinin demagojileri, en tehlikeli yalan ve çarpıtmaları, Bush’ın Irak’ta “kitle imha silahları olduğu” yalanından ibaret değildir. Bunlar düz ve kaba yalanlardır; asıl tehlikeli olanları, demokrasi, özgürlük, terör, muhalefet, solculuk, ilericilik üzerine geliştirdikleri demagojilerdir. Kitleleri emperyalistler karşısında etkisizleştiren bu tür kavramları çarpıtmalarıdır. Kendisi bu çarpıtılmış kavramların etkisi altında olan hareketler, kitlelere doğruyu nasıl anlatacak? Türkiye solunun, aydınlarının bu çarpıtılmış kavramlardan hızla arınması zorunludur. Çünkü mesele sadece bir “kavram” meselesi değildir; kullanılan kavramlar, kavramlara yüklenen anlamlar, emperyalizm cephesinde mi, halkın saflarında mı yer alınacağını belirleyecek bir önem kazanmıştır.

Emperyalizm bugün güçlü görünebilir. Bu gücü tespit etmek ayrı bir şeydir, bu güce boyun eğerek politika belirlemek ayrı bir şeydir. İkincisi teslimiyettir. Emperyalizm, pervasızca açık işgallere başvuruyor. Halklara karşı Nazi zulmünü aşan vahşete başvuruyor. Dolayısıyla bu koşullar altında emperyalizme karşı direniş de çok kanlı ve büyük bedeller ödemeyi gerekli kılan bir hal alıyor. Devrimciler, vatanseverler, emperyalizme ve oligarşie karşı savaşı, halkın kanının mümkün olduğunca az döküldüğü bir tarzda yürütmek isterler. Zafere bedellerini en alt sınırlarda tutmaya çalışırlar. Ama bu bedellerin büyüklüğü, asla emperyalizme karşı savaştan ve zafere ulaşmaktan vazgeçilmesine yolaçamaz. Buna yolaçtığı noktada, zaten emperyalizmin vahşeti amacına ulaşmış demektir. Emperyalizmin vahşetinin amacı, halkları bağımsızlıktan, devrimden, sosyalizmden vazgeçirmektir. Emperyalizmin askeri, politik, ekonomik, ideolojik dayatmaları arasında yolumuzu kaybetmemek, ufkumuzu karartmamak durumundayız. Bağımsızlığı, demokrasiyi, solu, ulusal sorunun çözümünü kendi kavram, değer ve ölçülerimizle tanımlamalıyız. Bilimsel olan budur. Mao Zedung’un söylediği gibi “Dünyada tek bir doğru teori vardır, o da nesnel gerçeklikten çıkarılan ve nesnel gerçekliğin doğruladığı teoridir.” Bu teori, Marksizm-Leninizmdir. Emperyalizmin dayattığı tüm çarpıtılmış kavramlar emperyalizme hizmet eder, Marksizm-Leninizm’in kavramları devrime götürür.

**JİTEM elemanı
Abdülkadir Aygan'ın
itirafları kanıtlandı!**

**"Kaçırıp işkence yapıp
öldürüp kaybettik"
diye açıkladığı Murat**

**Aslan'ın cesedi,
JİTEM'cinin dediği
yerde bulundu!**

**Hala hiçbir savcı,
bu itirafları
araştırmayacak mı?**

**Devlet
hepsini
biliyor!**

Kaçırıldı.....öldürüldü.....kaybedildi.....böyle bulundu

Kayıpların Akıbetini Açıklayın!

Yalnızca üç hafta önce, 2 Ocak tarihli 139. sayımızda Cumhurbaşkanı Sezer'in JİTEM'ci Abdülkerim Kırca'ya 'Devlet Övünç Madalyası' vermesi üzerine şu satırları yazmıştık:

"JİTEM'ci Abdülkadir Aygan'ın itiraflarına göre Abdülkerim Kırca, Tüm Sağlık-Sen Diyarbakır Şubesi Başkanı Necati Aydın ile Mehmet Aydın ve Ramazan Keskin'i Silvan-Diyarbakır yolu kenarında bizzat kafalarına kurşun sıkarak öldürme, Diyarbakır'da **Murat Aslan** isimli kişiyi işkence ile sorguladıktan sonra Dicle Nehri kenarında öldürtüp üzerine benzin dökerek yakma gibi olaylarda doğrudan sorumlu."

İşte burada adı geçen **Murat Aslan**'ın cesedi, JİTEM'ci Abdülkadir Aygan'ın dediği yerde bulundu. DNA testiyle de sonuç kesinleşti.

Kimdi Abdülkadir Aygan?

Kontra faaliyetlerini itiraf eden bir JİTEM elemanıydı. Aygan'ın itirafları, geçen yıl, Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'nde haftalarca süren bir yazı dizisi halinde yayınlanmıştı.

Aygan, sözkonusu itiraflarında cesedi bulunan Murat Aslan'a ilişkin olarak "*Aslan'ı Diyarbakır'da 10 Haziran 1994'te kaçırıp işkence yaptıktan sonra öldürdüklerini ve cesedini Silopi'nin Körtük (Çukurca) Mezrası Bozamiş Deresi kenarında yakarak gömdüklerini*" anlatmıştı.

Murat Aslan'ın ailesi bu itiraflar üzerine As-

lan'ın mezarını aramaya başladılar ve tarif edilen yerde buldular. Aslan'ın ailesi-

nin başvurusu üzerine mezar savcılık gözetiminde açıldı, mezardan çıkarılan yanık izleri belli olan ve kafatasında bir kurşun deliği bulunan kemikler, İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderildi ve yapılan DNA testiyle Aygan'ın itiraflarının bir bölümü kanıtlanmış oldu.

Sayfanın en üstüne koyduğumuz küpüre tekrar bakın; o fotoğrafta, Jandarma Asayiş Komutanı Orgeneral Necati Özgen ile JİTEM tetikçisi Abdülkadir Aygan, gayet samimi bir biçimde yanyanadırlar.

Subay, astsubay, itirafçı ve faşistlerden oluşan JİTEM'cilerin hiç bir infazı, işkencesi, kaybetmesi, generallerin ve Genelkurmay'ın bilgisi haricinde değildir. Tek başına bu fotoğraf bunun delilidir.

Hiç kuşku yok ki, bir JİTEM tetikçisinin bildiklerinin çok daha fazlasını halen ordu içinde subay üniformasını taşıyanlar ve polis şefleri biliyor. Ve yine hiç kuşku yok ki, devlet nezdinde yeri-akıbeti belli olmayan tek bir kayıp bile yoktur.

Abdülkadir Aygan'ın itiraflarının yayınlandığı dönemde, **savcılar, burjuva medya, Genelkurmay, AKP iktidarı** görmezden geldiler. Peki bu aleni kanıta rağmen, hala görmezden gelmeye devam mı edecekler?

Aradan on yıl geçmiş de olsa, faili meçhullerin ve kayıpların failinin devlet olduğu kanıtlanmıştır. Hala görmezden gelenler, hiç tartışmasız, **Susurlukçu'durlar.**

1 Nisan Davasına Çağrı

☀️ 1 Nisan 2004'te onlarca dernek ve dergi bürosu basıldı, yüzü aşkın kişi gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, 82 kişi tutuklandı.

☀️ Operasyon, sonraki aylar boyunca onlarca şehirde sürdü. Gözaltına alınıp tutuklananların haklarındaki tek kanıt, sahte bir disketti.

☀️ Ankara, Bursa, İzmir, Erzurum'da savcılar ve Ağır Ceza Mahkemeleri, disketin kanıt olamayacağına karar verdiler.

☀️ İstanbul ACM, sahte diskete dayanarak 42 kişiyi tutukladı.

☀️ 1 Nisan hukuksuzluğunda sahte belgelerle tutuklanan 23 kişi, hala tutsak!

☀️ 11 Şubat duruşmasına çağrı, adalet çağrısıdır. Zulme karşı, adaletten yana olanlar 11 Şubat'ta güçlerini birleştirmelidir.

☀️ 11 Şubat'ta adalet istemek, polis devletine hayır demek, haklar ve özgürlükler mücadelesinin tasfiye edilmesine karşı durmak demektir.

☀️ Adalet için birleşelim! Adalet için savaşalım!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 31 Ocak'ta İstanbul Taksim'de bulunan Avrupa Birliği Bilgi Merkezi önünde yaptığı eylemle, 1 Nisan davasına katılım çağrısı yaptı.

"Kıptıları Boşa Çıkarttık, Çıkartacağız!", "Adalet İstiyoruz!" sloganlarının atıldığı eylemde, HÖC adına yapılan açıklamada, 1 Nisan operasyonunun gelişimi hatırlatılarak, sözkonusu operasyonun AB ve Türkiye oligarşisinin işbirliği ile yürütüldüğünü vurgulandı ve bu nedenle davaya çağrının AB Bilgi Merkezi önünde yapıldığı belirtildi.

HÖC adına açıklamayı yapan Eylül İşcan, konuşmasında ayrıca şunları söyledi: "11 ayda birçok mahkeme, üzerinde her türlü değişikliğin yapılabileceği bir disketin delil olmayacağına karar verdi. Ankara, Bursa, İzmir, Erzurum Ağır Ceza Mahkemeleri aynı davadan tutuklanan onlarca kişiyi bu komplo davasından serbest bıraktı. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi, savcılık emanetinde dahi olmadığı söylenen bir diskete dayanan bu hukuksuz tutuklamaları hala sürdürecektir mi? Bunun cevabını 11 Şubat'ta göreceğiz. Sizleri haklar ve özgürlükler mücadelesinde yapılan bu saldırıyı boşa çıkarmaya, tüm duyarlı insanları 11 Şubat'ta 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek olan 1 Nisan komplo davasının ikinci duruşmasına çağırıyoruz."

Yalanlar, kıptiler devleti:

İki hafta önce İstanbul Bakırköy İlçe Emniyet Müdürlüğü'nde 21 yaşındaki Gökhan Belgüzar işkence- de katledildi. İşkencede katlettikleri yüzlerce insana yaptıkları gibi, Gökhan Belgüzar'ın da "intihar ettiği"ni iddia ettiler. İddialarını gerekçelendirmek için de 5 yaşındaki çocukları bile inandırması mümkün olmayan yalanları peş peşe sıraladılar. 80 santimlik bir yükseklikte, battaniyenin kenarını sökerek yaptığı iple asmıştı kendini, aynı hücrede kalan ikinci kişi hiç bir şey görmemişti, o anda hücreleri gözetle-

yen kamera da kayıt yapmıyordu ve kameranın başındaki polis de tualete gitmişti...

Peki bu yalanları sıralayan polisler, bu halkı aptal mı sanıyor veya aptal yerine mi koyuyor?

Hayır, mesele bu değil. Faşizm çoğu kez zulmünü gizleyemez. Bu nedenle de yalanın, demagojinin, komplonun en kabaşına başvurur. Bu komploları, senaryoları hazırlayanlar bilir ki, devlet katında gerekçeleri geçerli sayılacaktır. **Komploculuk, provokasyon, yalan, faşist devletin en temel direklerindendir.**

Diyarbakır Hapishanesi katliamında olduğu gibi, hapishanede kadın koğuşu olmamasına rağmen, "kadın mahkumlarla birlikte olmak için isyan çıkardılar" yalanı söylenir; Ulucanlar katliamında olduğu gibi "tünel kazıyorlardı" denir, silahsız, savunmasız insanları kurşuna dizdikleri sayısız infazda olduğu gibi "ateş açtılar" açıklaması yapılır; işkence izleri "merdivenden düştü..." gibi pervasız yalanlarla, halkla alay edilircesine açıklanır...

1 Nisan aleni hazırlanmış bir komploymuştu.

Adeta "sihirli bir disket" vardı ortada; polis hangi belgeyi, hangi kişiye ilişkin bir suçlamayı istiyorsa, hangi "örgüt yazışmasını" gerekli görüyorsa, disketten onlar çıkıyordu. Polisin tutuklatmak, haklar ve özgürlükler mücadelesinden tasfiye etmek istediği herkesin adı, göbek adlarıyla beraber disketteydi.

Yalanlar ve komplolar devletin böyle olurdu bu işler. Yasalar, "disket delil olarak kabul edilemez" diyor; desin; burası polis devletiydi, polis onu delil gösteriyorsa, mahkemelere düşen ona göre "işlem" yapmaktı.

Aslanan amaçtı; amaca ulaşmak için her türlü yalan, komplo, provokasyon serbestti. **AMAC** ise, devrimci

mücadeleyi, demokratik mücadeleyi sindirmek, yoketmekti.

Bu amaca ulaşmanın değişmez gerekçesi ise belliydi: "**Terör**" demagojisi! İnfazlara, işkencelere, katliamlara, komplolara, F tiplerine "meşruluk" kazandırmak için bu demagoji olmazsa olmazdı. 1 Nisan komplosu da, "**uluslararası terör operasyonu**", "**DHKP-C hücrelerine operasyon**" denilerek gerçekleştirildi.

Bir yerde "terör demagojisi" varsa, orada emperyalizm de vardı. Avrupa emperyalizmi bu komploya tam destek verdi.

Bakırköy Emniyeti'ndeki gözaltında ölümü hatırlayın tekrar ve düşünün: Cinayetlerini gizlemek için bu kadar komplo, mizansen yapanların, haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten yüzlerce insanı ve dernekleri, dergileri etkisizleştirmek için komploculuğun, yalancılığın yüz katına baş vuracağı açıktır.

Adalet yoktur bu ülkede. Adalet de "paralı" olmuştur zaten. Ama "paranın" geçerli olmadığı davalar da vardır. Bunlar devrimciler, ilericilere karşı açılan davalardır. Faşizmin yargısı, bu davalarda tamamen **sınıfsal** davranmakta, faşizmin tüm komploculuğu, keyfiliği, hukuk tanımazlığı bu davalarda kendini göstermektedir. Böyle bir davanın hala sürüyor olabilmesi ve hala onlarca kişinin tutukluluğunun sürdürülmesinin açıklaması da budur.

1 Nisan davasında adalet istemek, işte bu nedenle, yalanlar ve komplolar devlete karşı, haklar ve özgürlükler mücadelesinin, demokratik örgütlenme hakkının savunulmasıdır.

11 Şubat'ta saat 09.30'da 12. Ağır Ceza Mahkemesi önünde buluşalım, gücümüzü, sesimizi birleştirelim!

Devrimciler, demokratlar, ilk kez karşı karşıya kalmıyorlar komplolarla. İlk kez dernekleri kapatılmıyor. Ama buna rağmen, bitmiyor, yokolmuyorlar.

Saldırdılar, kapattılar, tutukladılar... İşte yine demokratik mevzilerimizdeyiz. İşte yine alanlardayız. İşte yine "Adalet İstiyoruz"

sloganlarımızla, bizi yıldırma için düzenledikleri düzmece yargıya karşı direniyoruz. BU ÜLKEDE HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİ OLACAK! BU ÜLKEDE ADALET OLACAK!

SEKA işçisi direniyor, AKP demagoji yapıyor

SEKA işçisinin kapatma kararına karşı direnişi sürüyor. İdare Mahkemesi karar için hükümetin savunmasını istemiş, işçiler de bu süre içinde fabrikayı terk etmeyeceklerini, direnişi sürdüreceklerini ilan etmişlerdi.

İşçiler, sendikalarından, demokratik kitle örgütleri, aydın ve sanatçılardan gelen destek ziyaretleriyle güç kazanıp direnişin coşkusu koruyor. Her gece yanıp sönen ışıklar, parlayan meşaleler kenti aydınlatırken, SEKA işçileri tüm işçilere mesaj veriyorlar: **DİRENİN, DİRENELİM VE KAZANALIM!** İktidar da bundan korktuğu için medyayı da kullanarak saldırıyor.

Unakıtan ve Tayyip'den Klasik Piyasa Demagojileri

İşçi direnişleri karşısında genel olarak kaale almama, görmeme tavrını benimseyen AKP iktidarı, direniş karşısında 2 Şubat günü suskunluğunu bozdu. Hem Maliye Bakanı Kemal Unakıtan hem de Tayyip Erdoğan yaptıkları açıklamalarla işçilere karşı saldırıya geçtiler.

Fabrikanın teknolojik ve ekonomik ömrünü tamamladığını, makinelerin üretim yapamayacak durumda 70 senelik makineler olduğunu söyleyen Unakıtan, "İşçiler tahriklere gelmesinler. Sizi bu devlet tamamen mağdur duruma düşürmez" şeklinde konuştu. Kendi yarattıkları ve bir o kadar da çarpıttıkları rakamlarla fabrikanın zarar ettiğini ispatlamaya çalışan Unakıtan, onyıllardır sermaye sözcülerinin hak arayan tüm kesimlere karşı başvurduğu **"60 milyonun cebinden oranın zararını karşılayamayız"** demagojisine başvurdu.

Aynı demagojiyi kullanan bir başkası da, Tayyip Erdoğan oldu. Erdoğan da, islamcı riyakarlığın, sermaye uşaklığının, emperyalist tekelere hizmetkârlığın üstünü örtmek için bakın hangi de-

magojiye başvurdu. SEKA arazisi belediyeye devredilecekmiş, park bahçe yapılıp İzmit halkı oraya gelecekmiş ve "bütün elektriğini çimlere döküp rahatlayacak"mış...

Ütanmazlık! Arsızlık!

Yüzlerce işçi, onların aileleri ve çocukları umurunda mı! AKP iktidarının ve Tayyip Erdoğan'ın emekçilere bakışı aşağılama, yok soyma ve ezme olmuştur hep. Bu sözler de aynı kafadan çıkıyor.

Açın bakın arşivlere; ne zaman bir işçi, me-mur, köylü hak arasa, dirense mutlaka "70 milyonun hakkını bir si-

ze yedirmeyiz" demagojisine başvurulur. Burjuvazinin yüzyıldır kullandığı demagojilerden biridir bu. İşçiye verdiği kıdem tazminatını bile bütçeden çıkan bir zarar olarak gören bir zihniyetin insana, emeğe, emekçiye bakışı açık değil midir! "Tahrik" demagojisi ise zaten her hakkını arayan için kulanılan bir klişedir.

Özelleştirmelerde "fabrikaların zarar ettiği" ise, hem doğru hem yalandır. Doğrudur çünkü, ortada bir maddi anlamda "zarar" vardır. Ama onlarca örnekte görülmüştür ki, bu bilinçli bir şekilde ortaya çıkarılmış sonuçtur. Satmak için hazırlanan adi bir tezgahtır. İşçiler bu oyunu çok iyi tanır, bilirler. Kaldı ki, fabrika zarar ediyorsa, makinası eskiyse bunun sorumlusu yatırım yapmak yerine KİT'leri arpalık olarak gören ve yağmalayan siyasi iktidarlardır, işçiler değil. Ve bugün de çözüm fabrika kapatıp işçileri sokağa atarak piyasayı emperyalist tekelere teslim etmek olmasa gerek!

İşçiler Unakıtan ve Tayyip'in Yalanlarına Cevap Veriyor

Maliye Bakanı'nın yaptığı basın toplantısının ardından bir açıklama yapan SEKA işçileri, yalanları gözler önüne serdiler.

Şöyle diyor işçiler:

70 Yıllık Makinalar Satıldığı Yerde Nasıl Kâr Ediyor?... "İsrarla fabrikamızın ekonomik ömrünü tamamladığını söyleyen Maliye Bakanı Unakıtan'a göre ne gariptir ki, SEKA'dan söküp özel sektöre satılan makineler ihracata çalışmaktadır!"

Selüloz-İş Sendikası Genel Başkanı Ergin Alşan da bu konuda şunları söylüyor:

"Sayın Bakan açıklamasının bir yerinde bu makinelerden birinin özel sektöre satılacağını söy-

lemiştir. Ekonomik ömrünü tamamlayan makineyi hiç kimse satın almaz. Karton piyasasının % 70'ine hakim olan Kartonsan'ın makinesinden biri 59 yaşında. Makinanın yaşlı olması ekonomik ömrünü tamamladığı anlamına gelmez. O makineye gerekli yatırımı yaparsanız makine çalışmaya devam eder. Bundan önce de eski denilen makinelerden biri Adana'da diğeri Ankara'da üretime devam ediyor."

Devam ediyor işçiler:

İşçilerin Kıdem Tazminatlarını 'Zarar' Gösteren Sermaye Uşakları... "İzmit SEKA işletmesi aynı zamanda genel müdürlük olduğu için, tüm SEKA işletmelerinin gider ve zararı, İzmit SEKA'nın zararlarıdır. Toplam zararda 80 trilyon liranın özelleştirilen SEKA işletmelerindeki işçilerin kıdem tazminatları olduğunu herkes biliyor. Bakan, işçilere ödenen kıdem tazminatlarını niye zarar olarak göstermektedir?"

İzmit SEKA Ömrünü Tamamladıysa, SEKA Akdeniz Niye Çalıştırılmıyor?... İzmit için ekonomik ömrünü tamamladı diyenler, teknolojisi yeni olan ve ihracat yapan SEKA Akdeniz İşletmesi'ni niye çalıştırmıyorlar? Balıkesir'deki iptal kararına rağmen özelleştirilen fabrika niye geri alınmıyor?"

Görüldüğü gibi açıklamanın her kelimesi yalan ve halkı işçilere karşı kışkırtmak için yapılmıştır. Böl-yönet politikasını uygulamaya çalışıyor iktidar. Bunu işçiler arasında da yapmaya çalışan AKP iktidarının Özelleştirme İdaresi, Ankara 9. İdare Mahkemesi'ne gönderdiği savunmada da yalanlara sığındı. Bilinen "zarar" rakamlarının yanısıra SEKA'nın hava kirliliği yarattığı ve halkın sağlığını tehdit ettiği söylendi. Halkın sağlığını düşününlere bakın! Normandy emperyalist tekelinin siyanürlü altın çıkarması için her türlü oyuna başvuranlar halkın sağlığını düşünmez. Üstelik SEKA'nın hava kirliliğinde "önemli bir etken olduğu"na dair hiçbir bilimsel kanıt da sunma gereği duymuyor iktidar. Ne gerek var; açıkça ben burayı kapatmak için yargıyı da aldatacağım, her yola başvuracağım diyor. İşçiler de kararlılıklarını her geçen gün arttırarak "kapattırmayacağız" diyorlar. SEKA, tüm işçiler, emekçiler için, halk için sahiplenilmesi gereken bir mevzi durumundadır şimdi.

CHP Emekçilerin Hakkını Savunamayacağını Gösterdi

Direniş başlamadan önce SEKA'nın kapatılması, işçilerin işsiz kalması gibi bir sorunu gündeme almayan CHP de SEKA'yı hatırladı.

GRUP YORUM TÜRKÜLERİYLE DİRENİYORLAR

CNN Türk kanalında Cüneyt Özdemir'in hazırladığı '5N1K' programı 2 Şubat günü SEKA'daydı. Direnişçi işçilerin yatakhane olarak kullandıkları fabrikanın bir bölümüne kameralar uzandığında kolkola girmiş iki işçinin görüntüleri yansıdı ekranlara. Ve bir yalın türkü dillerinde.

**Ey sevda kuşanıp yollara düşen
Bilesin bu yollar dağlar dolanır
Yare ulaşmadan düşersen eğer
Yarına sesinin yankısı kalır**

Bir direniş içinde, bir kavganın ortasında gelir Yorum'un ezgileri akıllara. "Buradan ölümüz çıkar" diyenlerin duygularını, kabaran yüreklerini, içlerinde yanan kavga ateşini ve zafere duydukları o büyük isteği de ancak kavganın ozanlarının ezgileri anlatabilirdi. Yorum da bir grup aydın ve sanatçıyla birlikte işçileri ziyaret ederek türkülerini onlar için söyledi ve "kazanıncaya kadar direniş" dedi.

Burjuva basında kampanya...

Yıllardır hiçbir işçi direnişine, eylemine dönüp bakmayan, yüzbin insanın toplandığı bir mitingi dahi sansürleyen burjuva medya, direniş karşısında daha fazla suskun kalamıyor. Ciddi bir direniş kendini dayatırken, burjuva basının köşe yazarları, TV programları da fabrikanın nasıl zararlı olduğunu ispatlamak için birbiriyle yarış halindeler. Aralara serpiştirdikleri "peki işçiler ne olacak?" soruları ise bu amaçlarını gizlemek, ne kadar "insancıl" olduklarını göstermek için. Asıl olarak özelleştirme saldırısının karşısına bir direniş setinin çıkmış olmasından kaygılılar. Bugüne kadar istedikleri gibi pervasızca süren saldırı karşısında direnişin zaferinin sadece SEKA'yı, sadece bir fabrikanın kapatılmasını-özelleştirilmesini engellemeyeceğini, bunun başka yerlerde de etkisini göstereceğini çok iyi biliyorlar. Kan damlayan kalem bu için yazıp çiziyor şimdi. Bir kez daha burjuva basın, direnen, halktan yana olan ne varsa, ona düşman olduğunu gösteriyor. Direniş onların çabalarını da boşa çıkaracak. İktidarı, sermayesi ile birlikte onlar da direnişin altında kalacaklar.

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, "SEKA'nın kapatılmasının işçiler açısından olumlu olmadığını" söylerken, IMF patentli özelleştirme saldırısı karşısında da sınıfsal tavrını şu sözlerle ortaya koydu: **"Özelleştirmeyin demiyoruz, ama kapatmayın. Bu işsizliği artırır. Yine Balıkesir'de 1.1 milyon dolar fabrikayı sattılar. Mahkeme iptal etti.**

*Danıştay kararı onayladı ama yapacak bir şey yok denildi. **Özelleştirme çağdaşlık** konusudur."*

Özelleştirmenin ne olduğunu anlatmayacağız. Sadece, özelleştirmeyi savunmak sermayenin, emperyalist tekellerin çıkarlarını savunmaktır. CHP de bu işi en iyi biz yaparız diyerek bir de "çağdaş özelleştirme"yi uyduruyor.

Sanatçı, Aydın Desteği

SEKA'nın kapatılma kararı kesin bir şekilde iptal edilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini söyleyen SEKA işçilerini 1 Şubat günü aydın ve sanatçılar ziyaret etti. Edip Akbayram, Grup Yorum, Cezmi Ersöz, Şanar Yurdatapan, Ataol Behramoğlu, Mahir Günşiray, Deniz Türkali, Şahin Artan gibi sanatçı, yazar ve aydınlardan oluşan grup, işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Ziyarette Grup Yorum ve Edip Akbayram müzik dinletisi verdiler.

İşçiler de söylenen şarkılara sloganlarla eşlik ettiler.

Ataol Behramoğlu, SEKA işçisinin kendisine '68 kuşağını anımsattığını belirterek, emek düşmanı güçlerin hakim olduğunu, SEKA işçisinin bu güçlere karşı mücadele ettiğini ve yurdunu savunduğunu söyledi. Yazar Cezmi Ersöz'ün direnişe destek konuşmasının ardından Şanar

Yurdatapan ise, iktidar ve medyadan söz ederek, işçilere şöyle seslendi; *"Sizi topluma yük olan parazitler gibi tanıtıyorlar. Oy verdiğiniz partilere, okuduğunuz gazeteye, izlediğiniz televizyona dikkat edin, siz işçisiniz sınıfınızın içinde yer almalı ve mücadeleye devam etmelisiniz."* diğer aydın ve sanatçılar da kısa konuşmalar yaparken, Grup Yorum ise türkülerini söylemeden önce işçilere şöyle seslendi: *"Biz istiyoruz ki SEKA kapandı ama biz mücadele ettik, direndik denmesin. Densin ki yıllar sonra; direndik ve kapattırmadık. Gittiğimiz yerlerde sizleri anlatacağız."*

Ziyaret sırasında bir konuşma yapan Selülöz-İş Sendikası Genel Başkanı Ergin Alşan da, Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'a seslenerek, **"Ömrünü tamamlayan SEKA değil hükümet"** dedi. Yorum ve Edip Akbayram'ın söylediği türkü ve marşlara eşlik eden işçiler sık sık slogan atarak direnişe devam edeceklerini vurguladılar.

Dayanışmayı Sürekli ve Örgütlü Hale Getirelim

Direnış kararlılığını ortaya koymuştur. Böyle bir direnişin zafer kazanmasının elbette ilk koşulu bu kararlılıktır. Ama yetmeyeceği de bilinir. Direnişle etkili, eylemli ve en önemlisi sürekli bir dayanışma örgütlenmelidir. Sadece ziyaretlerden de sözetmiyoruz. Değişik yerlerdeki eylemlerde SEKA işçilerinin sesini duymalı oligarşi. Burada elbette en önemli sorumluluk sendikalara düşmektedir. Ne işçi ne de memur sendikaları SEKA'yı bir iki kez ziyaret ederek sorumluluğunu yerine getirmiş sayılmaz. SEKA, kendi işyerimiz görülmelidir.

Dayanışmanın örgütlü hale getirilmesi, çeşitli alanlarda güçlerin harekete geçirilmesi, kamuoyu yaratılması, fabrika önünden alanlara kadar desteğin süreklileştirilmesi için örgütlenmeler yaratılmalıdır.

SEKA Direnişiyile Dayanışma Komiteleri ya da benzeri bir isimle kurulacak örgütlenmeler tüm bu dayanışma eylemlerini örgütleyen, organize eden ve iktidarın karşısına diken bir güç olabilir. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, devrimciler, demokratlar böyle bir komite içinde tek bir vücut olarak direnişle bütünleşebilirler.

SEKA'da hep birlikte direnecek, hep birlikte kazanacağız!

Sendikacının Görevi "Öfkeyi Dizginlemek" Midir?

Bu arada SEKA'nın özelleştirilen Dalaman Kâğıt Fabrikası'nda selülöz ünitesinin kapatılması nedeniyle 240 işçi ücretsiz izne çıkarıldı. Orada da işçiler öfkeli ve direnişe geçilmesini istiyorlar. Ama sessizler... Bunun nedenini ise Selülöz-İş Sendikası Genel Mali İşler Başkanı Haluk Alkaç şöyle açıklıyor: **"Şu anda biz sendika olarak bu öfkeyi dizginliyoruz."**

Sendikacının görevi, hakları gasbedilmiş işçinin öfkesini dizginlemek mi? SEKA örneği ortada dururken, "çevrecilerle karşı karşıya gelmeme" gibi, anlamsız gerekçeler kimseyi ikna edemez. Öfke dizginlemek, Türk-İş sendikacılığının genel karakteridir. SEKA Dalaman işçisi de buna izin vermemeli, sınıf kardeşlerinin direnişiyile kendi direnişini birleştirmelidir.

Özelleştirme ve Direniş

Türk-İş ve Emek Platformu 'Genel Grev' çağrılarına daha ne kadar kulak tıkayacak?

Özal iktidarıyla başlatılan ancak gerek direnişler, gerekse de oligarşi içi çatışmalar nedeniyle ilerletilemeyen özelleştirme adı verilen sermayenin saldırısı, AKP iktidarı ile birlikte yeniden boyutlandı. Ve işçi sınıfına yönelik en büyük saldırı dalgalarından biri olarak halen de sürdürülüyor. İktidarın pervasızca sürdürdüğü bu saldırı karşısında, bugüne kadar konfederasyonların ciddi bir direniş örgütlemeyi bırakın, bunu akıllarına bile getirmedikleri biliniyor. Özelleştirmeye karşı oluşları, işçilerin tepkileri karşısında bir söylemin ötesine geçmiyor. En azından Türk-İş için böyle. Tek tek kimi işyerlerinde yaşama geçirilen eylemlerin etkisizliği, yalnız kalması gibi olumsuzluklar da yine bilinen bir başka gerçekliktir.

Bugün bu açmazları aşmanın özelleştirmeye karşı ciddi bir barikat örmenin ve AKP'nin iktidar olmasından bu yana emekçilere ve halk kesimlerine yönelik saldırıları karşısında meydanın boş olmadığını göstermenin olanakları mevcuttur.

Bu olanakların ortaya çıkmasında SEKA direnişinin belirleyici etkisi tartışılmazdır. SEKA, uzun yıllardır yaşama geçirilmeyeni yapmış ve **DİRENİŞ** kavramını yeniden işçilerin gündemine taşımıştır. Umut olmuştur, direnilebileceğini, işçilerin kendi güçlerini görmelerini sağlamıştır.

Elbette tek değildir SEKA. Onunla birlikte; TEKEK, Tüpraş, Pektim, THY, Limanlar... bugün işçilerin özelleştirmeye karşı çeşitli biçimlerde direnişler gerçekleştirdiği yerlerdir. Ancak yine tek başlarına ve birbirinden kopuk olarak süren mücadelelerdir bunlar. TEKEK işçilerinin kimi kentlerde süren eylemlerinin geliştirilmesi, bölgelerde desteklenmesi, özelleştirme saldırısının olduğu yerlerde örgütlü bulunan kimi sendikaların "ortak eylemler" örgütlemesi noktasındaki kimi girişimleri bilinmektedir. Özelleştirmeye karşı bütün eylemlerde ve SEKA işçilerinin direnişinde sürekli olarak konfederasyonlara, Emek Platformu'na genel grev çağrıları yapılması önemlidir.

Tüm bu gelişmeler bir şeyi gösteriyor; sendikaların saldırıya karşı harekete geçirmesi, eğitmesi gereken işçiler, konfederasyonları direnişe çağırmakta, zorlamaktadır. Direnme kararlılığının ifadelerinin örnekleridir bütün bunlar.

İşçiler haklı olarak, direnişten kaçan sendikalara ve özellikle Türk-İş'e öfkeli. Geniş bir işçi kesimi, ekonomist mücadelenin dahi gereğini yapmaktan feragat etmiş olan bu sendikacılığı çok iyi tanımaktadır. Emek Platformu'nun altı boş çağrılarının etkisizliğini yaşayarak görmektedir. Bunun son örneği olan Ankara'da TEKEK işçilerinin Salih Kılıç'ı konuşturmamaları olmuştur. İşçiler sermaye ile uzlaşmacılığı yuhalarken, direnen SEKA işçilerine destek sloganları atmış ve "Genel Grev" şiarını haykırmıştır. TEKEK işçilerinin, SEKA işçilerinin haykırışı bütün işçi sınıfının haykırışıdır.

Türk-İş başta olmak üzere EP bu çağrılara daha ne kadar kulak tıkayacak? Sonuçsuz tek tek eylemlerin, saldırılar karşısında geri çekilmenin yarattığı umutsuzluk kırılmak isteniyorsa, sermayenin karşısına emeğin barikati dikilmek isteniyorsa,

SEKA işçilerinin çıktığı kıvılcım değerlendirilmelidir. Elbette EP ve özellikle Türk-İş bu sorumluluktan kaçmanın yollarını arayacaktır. Bu yüzden direnen SEKA işçilerini yalnız bırakmaktadırlar. Göstermelik bir iki ziyaretin böyle bir direnişte sınıf dayanışması anlamına gelmeyeceğini sendikacılar da çok iyi bilirler. SEKA'ya eylemli güçlü desteğin, özelleştirmeye karşı genel direniş havasını yükseltmesinden çekinmektedir sarı sendikacılık. Özelleştirmeye karşı kazanılacak bir zafer, bu kapsamdaki bütün fabrikalarda çalışan işçileri, en genelde sermayenin saldırıları karşısında birçok mevzisini kaybeden işçi sınıfına umut olacak, direniş daha fazla gündemlerine girecektir.

Burada tabanda, fabrikalarda, özellikle de özelleştirme kapsamındaki işyerlerinde çalışan devrimci, sınıf bilinçli işçilere, ilerici sendikacılara görev düşüyor. Uzlaşmacılığı kaçamayacağı bir noktaya getirecek baskıyı yaratacak olan onlardır. Bu güç vardır. SEKA'nın da yükselttiği ivme değerlendirilmelidir. En azından şu ana kadar izlediği seyri itibarıyla "SEKA gibi direnildiğinde" saldırılar karşısına set oluşturulabilir. Yeter ki isteyelim ve birleşik direnişi örgütleyelim.

TEKEL İşçileri Ankara'da Eylem Yaptı AKP'YE VE TÜRK-İŞ'E PROTESTO

Özelleştirilmeye karşı direnen TEKEL işçileri 2 Şubat günü Ankara'da toplanarak eylem yaptı. Çeşitli şehirlerden gelen yaklaşık bin işçi, özelleştirmeye karşı işgal direnişi gerçekleştiren SEKA işçilerine destek sloganları attılar.

Bulundukları kentlerde yaptıkları eylemlerle özelleştirmeye karşı seslerini duyurmaya çalışan işçiler, bu kez Ankara'da haykıldılar. İşçiler sadece özelleştirmelerle KİT'leri sermayeye peşkeş çeken, pazarı emperyalist tekellere sonuna kadar açan AKP iktidarını değil, iktidarın saldırılarına karşı direnmeyen TÜRK-İŞ'i de protesto ettiler.

Özelleştirme İdaresi önündeki eylemde konuşan Tek-Gıda İş Genel Başkanı Korkut Güler, TEKEL'in özelleştirilmesi ile piyasanın yabancı tekellerin eline geçeceğini dile getirdi. Özelleştirmelere karşı sessiz kaldığını haykıran işçiler Türk-İş'i protesto ettiler. Protesto karşısında konuşamayan Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, "siz TEKEL'i satanları yuhalayın biz neden yuhalanıyoruz" diye durumu kurtarmaya çalıştı. Ancak işçilerin haklı tepkisi dinmedi. Taniyorlardı bu sendikacı kişiliğini. Kılıç protestolar karşısında konuşmasını yapamadan mikrofonu bırakmak zorunda kaldı.

Samsun TEKEL Fabrikası işçileri, Ankara'ya gelmeden önce de AKP il binası önünde yaptıkları eylemde, işten atılan Gazi Belediyesi işçileri ile birlikte, "Yaşasın SEKA Direnişimiz", "Gazi TEKEL Omuz Omuz", "IMF Defol Bu Memleket Bizim" sloganları attılar. Eyleme, 700'ün üzerinde emekçi katıldı.

İktidarın en büyük peşkeşlerinden biri olan TEKEL, 18 Şubat'ta yeniden satışa çıkarılıyor.

Asil Çelik İşçisi Greve Çıktı

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş üyesi 450 işçinin çalıştığı Asil Çelik Fabrikası'nda 31 Ocak günü grev başlatıldı. Patronun dayattığı yüzde 5'lik zammı kabul etmeyen işçiler, ortalama yüzde 26 zam istiyor.

Grev pankartını düzenledikleri bir basın açıklamasıyla asan işçiler, "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları attılar. Eyleme, Grammer, Prelli Kablo işçileri ile DİSK/Tekstil Bursa Şube yöneticileri de destek verdiler. Grev pankartının asılmasının ardından bir konuşma yapan Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Mehmet Kılıç, asgari ücret artışının da altında bir zammı kabul etmeyeceklerini belirterek, "sözün bittiği yerdediz. Şimdi yapılacak şeyi yapıyoruz" dedi. İşçilerden Hüseyin Gül ise kararlı olduklarını belirterek "geri adım atmayacağız" diye konuştu.

LİMAN'larda Özelleştirme Protestosu

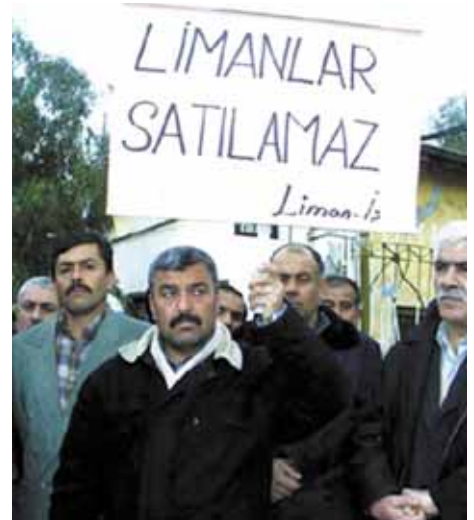
Limanlarda çalışan işçiler, İskenderun, Mersin ve İzmir Limanları'nda eylemler yaparak, limanların özelleştirilmesi kararını protesto ettiler.

İskenderun Limanı'nın özelleştirilmesi için limana gelmesi beklenen Özelleştirme İdaresi Heyeti'ni limanın A kapısında karşılamak için 31 Ocak günü toplandılar. Özelleştirmecileri limana almamakta kararlı Liman-İş üyesi 100 işçi, ellerinde "Limanlar Peşkeş Çekilemez", "Limanlar Satılamaz" yazılı dövizlerle iki saat beklediler. Peşkeş memurlarının gelmemesi üzerine işçiler, bir basın açıklaması yaparak özelleştirmeye karşı kararlılıklarını bir kez daha dile getirdiler.

Mersin Limanı'nda çalışan 400 işçi ise 1 Şubat günü liman yemekhanesi önünde toplanarak, işyerlerini özelleştirmek isteyen AKP iktidarını protesto ettiler. Liman Müdürlüğü'ne kadar sloganlarla yürüyen Liman-İş Mersin Şube üyeleri "Limanları Çetelere Teslim Etmeyeceğiz" pankartı taşıdılar. Yapılan konuşmada iktidarın 2005 yılını "limanları satma yılı" olarak ilan etti-

ği hatırlatılarak, "sattırmayacağız. Biz de 2005 yılını mücadele ve direniş yılı olarak ilan ediyoruz" denildi. Eylem, Liman A Kapısı'na kadar yürünerek bitirildi.

İzmir Liman işçileri de aynı gün, saat 13.00-14.00 arasında özelleştirmeye karşı iş bıraktı. İşçiler adına ödenmeyen ikramiye ve toplu sözleşmeden doğan ücret farklarını da isteyen işçiler, saat 13.00-14.00 arasında çalışmadı. Yapılan basın açıklamasında konuşan Liman-İş İzmir Şube Başkanı Muammer Kurt, "Limanlarımızı kimseye peşkeş çektiirmeyeceğiz" dedi.

TEKSTURE ÇORAP İŞÇİLERİ DİRENDİ VE KAZANDI

Teksture - Courtaulds Çorap Fabrikası işçileri sendikalaşma için sürdürdükleri direnişi zaferle sonuçlandırıdılar. 2004 Eylül'ünde Çem-Der öncülüğünde başlatılan sendikalaşma çalışmaları DİSK/Tekstil Sendikası'nda örgütlenildikten sonra 26 Aralık 2004 tarihi itibarıyla Çalışma Bakanlığı'nın çoğunluk tespiti yapması ve taraflara bildirmesiyle kesinleşmişti.

Birleşen, Direnen Kazanır

Patronun bakanlık tespitine itiraz etmesi ve işçilerin bu duruma tepki göstermeleri üzerine baskıları arttıran ve bir hafta arayla 24 kişiyi işten çıkaran Teksture patronuna karşı fabrika içinde ve dışında direnişe geçen işçiler, direnişlerinin 24. gününde sonuç aldılar.

Patronun, daha önce görüşmeyi kabul etmeyecek tanımadığı sendika ile görüşme talebi geldi. Yapılan görüşmeler sonucunda anlaşmaya varılarak, işçilerin talepleri kabul edildi.

Teksture - Courtaulds işçileri zaferlerini, çorap

sanayisinde her türlü haktan yoksun, kölece koşullar altında çalıştırılan 50 bin çorap emekçisinin zaferi olarak değerlendirdiler. Bu sektörde mücadeleyle, işçilerin özgür iradeleriyle kazanılan ilk sendikal örgütlenme oldu.

İşçilerin zaferinde, hiçbir baskı ve tehdit ile bozulamayan, et ile tırnak gibi birbirine bağlanarak sınıf kardeşliğinin en güzel örneklerini sunan BİRLİĞİNİN belirleyici önemi oldu.

Bir başka belirleyici nokta ise, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganında ifadesini bulan kararlılıkları ve haklıklarından aldıkları güç ile kazanabileceklerine olan İNANÇLARI.

24 gün boyunca fabrika önünde atılan sloganlarla çekilen halaylarla kararlılığı pekişen direniş, tüm çorap işçilerine de örnek teşkil etmekle kalmayacak, bir bütün olarak çorap emekçilerinin direniş mevzisi olacaktır.

Teksture-Courtaulds işçileri inandılar, birleştiler, direndiler ve kazandılar.

►► TÜM BEL-SEN'den Toplu Sözleşme Eylemi

AKP iktidarı emekçilere yönelik her alanda yoğun bir saldırı içinde. Bunlardan biri de, İşçileri ve Maliye Bakanlıkları tarafından yayınlanan ve Belediye memurlarını hedef alan, "memurların toplu sözleşme hakkının olmadığına" yönelik genelgeleri.

Tüm Bel-Sen 2 Şubat günü düzenlediği eylemlerle genelgeleri protesto etti. İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan eylemde KESK Genel Başkanı Sami Evren bir konuşma yaptı. Evren'in ardından Hüseyin Ayyıldız, sendikal haklarını, ödedikleri bedellerle kazandıklarını, ancak bu hakların hükümet tarafından gasbedildiğini söyledi. Ayyıldız; "Sendikamızın toplu sözleşme hakkı vardır ve bu hakkımızı kullanıyoruz. 111 belediye ile toplu sözleşmelerimiz var" dedi.

Tüm Bel-Sen Mersin ve Gaziantep Şubeleri tarafından yapılan eylemlerde de gerçekleştirilmek istenen hak gaspları ile, yerel yönetimlerde çalışanların açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmek istendiğine dikkat çekildi. Eylemlerde "Direne Direne Kazanacağız", "Toplu Görüşme Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganları atıldı.

►► İşçiler Belediyeyi İşgal Etti

Antep Büyükşehir Belediyesi'nin taşeron şirketi Özbelde A.Ş.'de çalışırken, Genel-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçeyle işten atılan 164 belediye işçisinin eylemleri sürüyor.

Yaptıkları 9 günlük açlık grevinin ardından işçiler, 28 Ocak günü de Büyükşehir Belediyesi'ni bir saat süreyle işgal ederek oturma eylemi yaptılar. Genel-İş Sendikası üyesi 200 işçinin katıldığı eylemde, 80 işçi içeri girerken, geri kalanı dışarıda eylemlerini sürdürdü. Yoğun polis ablukası altında yapılan eylemde Belediye Başkanı Asım Güzelbey ile görüşmek isteyen işçilerle görüşen Özbelde Genel Müdürü, ancak bir heyetle ve Pazartesi gününe görüşebileceklerini söyledi. İşçiler bunun üzerine işgale son verdiler.

Genel-İş 2 No'lu Şube'nin sendika binasında düzenlediği basın açıklamasında da belediye başkanının işçileri sendikadan istifaya zorladığı söylenerek, "arkadaşlarımızı tekrar işe alınana kadar mücadeleyi hergün biraz daha büyüteceğiz" denildi. Açıklamaya yaklaşık 100 işçi katıldı.

Büro Emekçileri Sendikası Hükümetin Saldırı Yasalarına Karşı Kampanya Başlattı

IMF Politikalarına İzin Vermeyeceğiz

Büro Emekçileri Sendikası (BES) AKP iktidarının son dönemde çıkardığı emekçilere yönelik saldırı yasalarına karşı bir kampanya başlattı. BES'li-ler yapacakları eylemlerin ve taleplerinin sadece BES üyesi memurları değil, tüm halkı, memurları ilgilendirdiğini belir- tirirken, yayınladıkları bildiride, saldırı yasalarının neleri hedef- lediğine de yer verdiler.

BES'liler Eylemde

Tüm emekçileri, halkı bu IMF yasaları çekilene kadar mücadeleye çağırın BES'li memurlar 27 Ocak'tan itibaren eylemlere başladılar.

BES İstanbul Şubeleri İstan- bul Defterdarlığı önünde, İzmir Şubesi Konak'ta bulunan Ha- san Tahsin Vergi Dairesi önün- de, Ankara'da Çankaya Vergi

Dairesi önünde, Mersin BES Şubesi de Defterdarlık binası önünde AKP hükümetinin IMF politikaları doğrultusunda ha- zırlayıp çıkardığı saldırı yasa- rına karşı eylemler yaptılar.

Eylemlerde, Vergide Adalet İstiyoruz, Sözleşmeli Köle Ol- mayacağız, Saldırı Yasaları Geri Çekilsin, Yaşasın Sendikal Mücadelemiz, Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır" gibi sloganlar atılırken, yapılan açıklamalarda, iktidarın halkın ihtiyaçlarını ve emekçilerin ta- leplerini değil, IMF'nin emirle- rini esas aldığına vurgu yapıla- rak, aynı tavır içinde olan ön- ceki hükümetlerin sonları ha- tırlatılıyor.

BES'li emekçiler olarak iş güvencelerinin, başta emekli- lik hakkı olmak üzere, sosyal güvencelerinin, sağlık hakları- nın yokedilmesine yol açacak, performans yö- netimi ile emekçileri kö- leleştirecek ve hiçleştirecek yasaların geçme- sine izin vermeyecekle- rini haykıran memurlar, AKP hükümetinin IMF patentli yasalarının emekçileri, işçileri, me- murları ve emeklileri daha çok yoksulluğa ve açlığa götüreceğine vur- gu yapıyorlar.

NE İSTİYORLAR?

Devlet Personel Rejimi Re- formu, Gelir İdaresi Yasası Sosyal Güvenlik Reformu, Genel Sağlık Sigortası Ya- salar'ı geri çekilsin

EYLEM TAKVİMİ

- ◆ 27 Ocak'ta örgütlü olunan il- lerde basın açıklamaları.
- ◆ 31 Ocak- 4 Şubat tarihlerin- de tüm iş yerlerinde bildiri da- ğıtımı ve 4 Şubat'ta işyerleri önünde oturma eylemleri.
- ◆ 9 Şubat'ta "hükümeti uyarı- yoruz, yasaları geri çek" basın açıklamaları.
- ◆ 27 Ocak-22 Şubat tarihlerin- de imza kampanyası ve topla- nan imzaların 22 Şubat'ta An- kara'ya gönderilmesi.
- ◆ 16 Şubat'ta 1 saatlik iş bıra- kılarak, Emek Platformu ey- lemlerine katılınacak.
- ◆ 22 Şubat'ta İstanbul'dan çıkı- larak 4 günlük yürüyüş sonun- da 25 Şubat'ta Ankara'da Başbakanlık'a, yasaların geri çekilmesi için toplanan dilek- celerin verilmesi.
- ◆ 4 Mart günü tüm emek örgüt- lerini mücadeleye çağırın ve hükümeti uyarın 1 GÜNLÜK GREV yapılması.

Sayı 144

14

6 Şubat
2005

UNO'da direniş

İstanbul'da kurulu bulunan Uno Emek Fabrikası'na bağlı Uno taş- eron firmada çalışan işçiler ekmek dağıtım araçlarını durdurarak direnişe geçtiler. İşçile- rin çoğunluğunun üye yapılmasının ardından Tez Koop-İş Sendikası yetki başvurusu yap- mıştı. Patron bunun üzerine sendikalaşmayı önlemek için işçileri başka bir fabrikasına ak- tarmak istedi. İşçilerin buna karşı çıkmaları- nın ardından ise, 78 işçiyi işten attı.

AkGübre'de Grev Kazandı

Mersin'de bulunan AkGübre'de 26 Ekim 2004'de başlayan 94 günlük grev sonucunda, iş- çiler kazandılar.

28 Ocak günü Petrol-İş ve Kimya-Plastik İşverenleri Sendikası (KİPLAS) arasında yapılan görüşmede; patron- lar esnek çalışma dayatmasından vazgeçti ve ücret zammı konusunda da geri adım atmak zorunda kaldı. 164 işçi adına yapılan sözleşmeyle, işçilere enflasyon üzerinde yüzde 11 zam yapıldı. Patronlar daha önce enflasyonun altında %9 zam dayatmaktaydı.

Diyanet Buyuruyor:

"Ayin-i Cem icra etmek" yasaktır!"

"İslamda cami ve mescit dışında, 'cemevi' adında bir ibadethane mevcut değildir"

"Aleviler 'ayrılık' tohumları ekiyor"

Kim Bölücü? Kim İnkarcı?

Bir grup Alevi, İstanbul Sultanbeyli'de bir cemevi inşa etmek için Diyanet İşleri Başkanlığı'na başvurular. **Yasaklarla** ve **İNKARLA** dolu bir cevap aldılar. Düzen ve AKP iktidarı, Aleviliği inkara devam ediyor. Başvuruya cevap "Diyanet İşleri Başkan Vekili Mehmet Görmez" imzasıyla verildi; ancak cevapta yazılı olanlar sadece bu kişinin değil, başta Tayyip olmak üzere iktidarın bakışıdır.

"70 milyonun başbakanıyım" diyen Tayyip Erdoğan hatırlanacağı gibi, kısa süre önce yaptığı bir açıklamada cemevlerini "kültür merkezleri" olarak nitelendirmişti. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın "cemevi" başvurusuna cevabında da "İslam tarihinde cami ve mescit'in dışında, 'cemevi' adında bir ibadethane mevcut değildir" deniliyor.

Ama Diyanet bununla da kalmıyor. "Devrim Kanunları"yla tehdit ediyor Aleviler'i. Kanunu hatırlatıp, "Ayin-i Cem icra etmek üzere cemevi tesis edilmesi anılan kanuna uygun düşmemektedir" diyor.

Aynı karar Ankara Çankaya'da cemevi yapımı için yapılan başvuruya da veriliyor.

İşe bakın siz; "tekkeleri, zaviyeleri, tarikatları, hacı hoca takımını" yasaklayan ve islamcılarının bugüne kadar en çok şikayet ettikleri uygulamaların başında gelen kanunu, şimdi AKP islamcılığı Aleviler'e karşı kullanıyor.

Sözü edilen kanunlar, **laikliğin** bu ülkedeki en simgesel kanunlarıdır. Ve bilindiği üzere esas olarak "şeriatçı" örgütlenmeleri etkisizleştirmek için çıkarılmıştır. Bu kanunlar çerçevesinde Kemalist iktidar döneminde çok sayıda idam yapılmıştır. "Düzenin islamcılara zulmü" denilince hep bunları anlatırdı islamcılar.

Tarihin garip cilvesi; şimdi islamcı (ılımlısı) AKP iktidarı, bu kanunu Aleviler'e, cemevlerinin açıklamasına karşı kullanıyor.

Bundan daha **pespaye bir ikiyüzlülük** olur mu? Peki AKP ve onun yönettiği diyanet, o kanunlara aykırı tarikat örgütlenmelerine niye o kanunları hatırlatmıyor?

Diyanet "fetva vermeye" devam ediyor (ki fetvacılık AKP iktidarının ve Tayyip'in en sık yaptığı iştir, neyin islamda yeri var, neyin yok, AKP'ye sorun.) AKP'nin Diyaneti'ne göre, zaten Alevilik-Bektaşılık diye ayrı bir inanç da yok. Ve üstelik Diyanet İşleri Başkanlığı "Müslüman üst kimliğinde herkesi içine alacak şekilde hizmetlerini sürdürüyor..."

Diyanet İşleri Başkanlığı "herkese", "tüm Müslümanlara" hizmet ediyormuş? Peki Aleviler'e nerede, nasıl hizmet ediyor? Tek bir örnek var mı? Alevi çocuklara Alevi inancını mı öğretiyor? (Yoksa tersine, onlara *Sunni inancını mı empoze ediyor?*). Aleviler'e inançlarının gereğini yerine getirecek cemevleri mi açıyor? (Yoksa *yasaklayıp farklı inançlardan olanları bile camiye gitmeye mi zorluyor?*)

Hiç kuşku yok ki, Diyanet'in yazısının en "vahim" ve aslında en "komik" yanı, bütün bunlardan sonra, Aleviler'i "**ayrılık tohumları ekmekle**" suçlamasıdır.

Bu tohumu yıllarca Anadolu toprağına oligarşi ekmıştır. Menderesler, Demireller, Özallar, Baykallar, Tayyipler, hepsi Aleviliğin yasaklanması ve ezilmesi politikasını sürdürmüştür. Düşünün ki, bu topraklar üzerinde Aleviler yüzyıllardır yaşıyor, ancak üç beş cemevine sahip olalı daha on yıl bile olmadı. Bu ülkede mantar gibi "cami yaptıрма ve yaşatma dernekleri" oldu hep; ama "cemevi yaptıрма ve yaşatma dernekleri" olamadı. Yasakçılığın, inkarcılığın bundan açık göstergesi mi olur. Bu devlet görünürde "laik"ti ama gerçekte **mezhepçi** bir devletti; bu devletin mezhebi Sunnilik mezhebiydi. Bunun dışındaki tüm inançlar yok sayıldı, inançlarını varretmek isteyenler, yokedilmeye çalışıldı.

Alevilik "*islamın dışında mı, içinde mi?*", "*alt kimlik mi-üst kimlik mi?*" safsataları, inanç özgürlüğünü ayaklar altına alan faşist anlayışı gizlemek için ortaya atılıyor. Dün Aleviliği "sapkın" bir anlayış olarak değerlendirip "Müslümanlık'ta yeri yok" diyenler, şimdi inkarcılığı bu kılıfa sokuyorlar. Alevilik dinsel açıdan da, kültürel açıdan da ayrı özelliklere sahip bir inanç sistemidir. Bilimsel ve tarihsel gerçek budur. Egemen sınıflar, işte bu **inanç ve kültür sisteminin** taşıdığı baskıya, zulme karşı dinamiklerden rahatsızdır. Alevilik, Sunni anlayışın "**egemene, iktidara boyun eğin**" anlayışını reddettiği için, Aleviliği hep "tehlikeli" görmüş, bunun için yasaklamışlardır. Hala yasaklara sarılmaları da yine bundandır. "**AB maskeli faşizm**" de şu veya bu biçimde inkarı sürdürecektir. İnkâr politikasını dağıtacak olan Alevi halkın **örgütlülüğü** ve mücadelesidir.

Bayrampaşa Katliam Davası Sürüyor: DİRİ DİRİ YAKMANIN 'ZAMAN AŞIMI' YOKTUR!

Katiller hala yargılanmıyor. Her duruşmada bir yargıç değişimiyle, her duruşmayı aylarca ileriye atarak oyun oynanıyor. Hukukçular, hak ve özgürlüklerden sözedenler; insanları diri diri yakan katillerin bu kadar pervasızca korunması karşısında daha ne kadar susacaksınız? Bu suç gözlerinizin önünde işleniyor, suçun ortağı olmayın! UNUTMAYIN! Bu dava 6 kadının diri diri yakılıp 12 insanın katledildiği bir vahşetin davasıdır.

28 Ocak günü Eyüp Adliyesi'nde görülen Bayrampaşa katliamı duruşmasına yine "yeni" bir yargıç atanarak, arsız bir oyalama, davayı zamanaşımına götürme oyunu oynandığı bir kez daha gösterildi.

Asıl suçlu olan katliamcıların yargılanması gerekirken tam tersine mağdur durumda olan devrimci tutsakları yargılayan mahkeme, delil toplamama ve davayı ilerletmeme konusunda oldukça "kararlı"!

Avukatlar bu duruşmada da, sergilenen oyuna karşı çıkarak, her duruşmaya ayrı bir yargıcın atandığını, dört buçuk yıldır katliam yerinde keşif yapılmamasını dile getirdiler. "Hapishanede 35 koli delil olduğu söyleniyor" diyen avukatlar, delillerin alınmasını ve kendilerine de bir örneğinin verilmesini istediler. Birçok tutuklu sanığın savunmasının dahi alınmadığını hatırlatan hukukçuların, mahkemeyi ciddiyetsizlikle eleştirmesi ve karar dahi verilmemesini

dile getirmeleri karşısında, hakim ilk sözü, bir sonraki duruşmanın 17 Haziran'da yapılacağı oldu.

Öfkemiz Adaletin Yerini Bulmasıyla Dinecek

Mahkeme çıkışında TAYAD'lı Aileler "19-22 Aralık Katliamcılarını Cezalandırılсын" pankartı açarak açıklama yaptı. Okunan açıklamada "katledilen değil bu saldırıda yaralanarak sakat kalanlara dava açılması bizi adalet isteğimizden ve arayışımızdan vazgeçiremez. Katledilen evlatlarımızın acısını hiçbir şey söküp atamaz. Acımız öfkemiz ancak adaletin yerini bulmasıyla dinecektir" ifadelerine yer verildi.

Açıklamanın ardından "19-22 Aralık Katliamcılarını Cezalandırılсын, 19-22 Aralık Katliamcılarını Unutmadık Unutmayacağız" sloganları atıldı.

Bu dava nezdinde süren katliamcılar aklama, diri diri yakanları koruma politikası, AKP iktidarının da sürdürdüğü Susurluk politikasıdır.

Hak ve Özgürlükler Mücadelesi Yargılanamaz

Elazığ ve Dersim Temel Haklar üyeleri Derya Ulağ, Ziya Kulbak, Kaan İnanc, Özcan Doğan ve Hüseyin Çelik'in yargılandığı dava, 27 Ocak günü Malatya ACM'de görüldü.

"Korsan eylem, adliye basma ve yakma girişiminde bulunma" iddiasıyla yargılanan Temel Haklar üyelerinin duruşması, eksik belge gerekçesiyle 24 Şubat'a ertelenirken, aynı gün, Malatya'da ki 1 Mayıs gösterilerine ilişkin açılan davada Temel Haklar üyesi Gönül Gül'ün duruşması da vardı. Bu hukuksuz davadan da bir sonuç çıkmazken 19 Nisan'a ertelendi.

Dersim, Elazığ ve Malatya Temel Haklar üyeleri adliye önünde bir basın açıklaması yaparak her iki dava nezdinde yaşanan Temel Haklar'a baskıla-

ra değindiler. Serdar Aral'ın okuduğu açıklamada, AB'ye uyum yasalarıyla hukuksuzlukların, baskının üzerinin örtülmek istendiğine dikkat çekilerek, "baskı, şiddet, anti-demokratik uygulamalar hergün bir biçimiyle açığa çıkarak AB'yi ve işbirlikçi AKP'yi yalanlamaya devam ediyor" denildi. Malatya Temel Haklar adına konuşan Çiğdem Dağdeviren ise, yapılan hukuksuzluklarla "emekçi, işçi ve öğrenciler susturulmaya çalışılıyor" dedi. Dağdeviren, "iktidar kanla kazanılmış olan meşru haklarımızı gasp edebileceğini düşünüyorsa yanılıyor" diye konuştu.

ÇAĞRI

Şehit gerilla Songül Koçyiğit'in cenazesine katıldığı gerekçesiyle hakkında dava açılan Malatya Temel Haklar üyesi Ahmet Doğan'ın duruşması 10 Şubat'da Erzurum ACM'de yapılacak.

Çanakkale Katliam Davasında Tahliye: KATİLLER CEZALANDIRILSIN

19-22 Aralık'ta Çanakkale Hapishanesi'nde gerçekleştirilen katliamın davasının duruşması 2 Şubat günü Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Davada yargılanan tutusaklardan, Veysel Şahin, Günay Eren, Mehmet Karaman, Ali Osman Köse, Ali Rıza Seçik, Hülya Aydoğan ve Muharrem Güzel'in tahliyesine karar verilen duruşma 12 Nisan 2005 tarihine ertelendi. Tutsaklar, dört devrimcinin katledildiği operasyonda "kamu malına zarar vermek, isyan ve bir erin öldürülmesi" gibi suçlamalarla yargılanıyordu.

Duruşmada sözalan, katliamı yaşayanlardan Yıldız Türkoğlu, tanıklığını anlattı. Operasyon başlayınca ranza ve dolapları kapının arkasına yığıdıklarını söyleyen Türkoğlu şöyle

devam etti:

"İlk gün koğuşlara su ve köpük sıkıldı. İkinci gün de, iş makineleriyle cezaevinin duvar ve çatıları yıkılarak, içeriye gaz bombaları atıldı. Biz yaralandığımızı ya da öldüğünü düşündüğümüz arkadaşlarımızın isimlerini yüksek sesle söyleyip slogan atıyorduk. Operasyon sırasında kendini yakarak ölen Fidan Kaşen, güvenlik güçlerine 'içeriye girmeyin yoksa kendimi yakarım' diye söyledi. Daha sonra kendini ateşe verdi. Operasyonun 3. gününde tavandan açılan bir yerden atılan bombanın bir parçası başıma isabet etti ve kısmi felç geçirdim."

Müdahil avukatı Behiç Aşçı, hapishanede keşif yapılmasını istediklerini belirterek "Olay sırasında çekilen kamera kayıtları

rının, telsiz ve telefon tutanaklarının teminini, dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün dinlenmesini ve asker sanıkların tutuklanmalarına, tutuklu sanıkların tahliyelerine karar verilmesini talep ediyorum" diye konuştu.

Sami Türk'ün dinlenmesi, katliamcılarının tutuklanması taleplerini kabul etmeyen mahkeme heyeti, 7 kişinin tahliyesine karar verdi.

Duruşma çıkışında bir basın açıklaması yapan TAYAD'lı Aileler "19-22 Aralık Katliamcılarını Yargılsın" yazılı pankart açtılar ve katillerin cezalandırılmalarını istediler.

Sayı 144

17

6 Şubat
2005

İşkence aklayıcısı doktorlara 1 ay ceza

Oligarşinin sakat bıraktığı Wernicke-Korsakoff hastası eski tutsaklara iktidarın isteği doğrultusunda "hapishanede kalabilirler" raporları vererek suç işleyen doktorlar Türk Tabipler Birliği Onur Kurulu'nun kararıyla 1 ay meslekten men edildiler.

İstanbul Adli Tıp 3. İhtisas Dairesi'nde görevli olan Nur Birgen, Oktan Aktürk, Ömer Can Gökdoğan, Erbil Gözükmızı, Cemal Yalçın Ergezer ve Esin Öztürk hakkında, Bekir Balyemez hakkında düzenledikleri rapor nedeniyle İstanbul Tabip Odası 1 ay meslekten men kararı vermiş, 6 işkence aklayıcısı doktor, TTB Onur Kurulu'na başvurmuştu. Başvuruyu değerlendiren TTB Onur Kurulu, İstanbul Tabip Odası'nın kararını yerinde bularak onayladı.

İstanbul Adli Tıp 3. İhtisas Dairesi onlarca Wernicke-Korsakoff hastasının tutuklanmasında düzenledikleri sahte raporlarda rol oynamış, açık bir şekilde doktorlar mesleklerini faşizmin hizmetine sunmuşlardı. Nur Birgen gibi, aralarında tescilli işkence aklayıcılarının da yer aldığı daireye atamalar sahte belgelerin düzenlenmeye başlamasından kısa süre önce AKP iktidarı tarafından aleni bir kadrolaşma ile yapılmıştı.

Kanada'da Direnişe Destek Etkinliği

Kanada'nın Toronto Şehri'nde, "**Türkiye Cezaevleri Gerçeği ve Zindan Direnişleri**" adıyla bir etkinlik gerçekleştirildi. 30 Ocak günü yapılan etkinliğe 70 kişi katıldı. Kısa bir süre önce kurulan Ateş Hırsızları Sanat Atölyesi (AHSA) tarafından hazırlanan etkinlikte; Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamlarının ve 19 Aralık 2000'den bu yana şehit düşenlerin fotoğraflarından oluşan bir dia gösterildi. Bu sırada AHSA oyuncularını da şiir dinletisi sundular.

Yapılan konuşmada Yeni Ceza İnfaz Yasası'na değinilerek, hapishanelerdeki dayatmaların halka uygulanan sindirme politikasının bir parçası olduğu belirtildi. Konuşmanın son bölümünde ise "ekonomik ya da politik nedenlerden dolayı yurdundan göç etmek zorunda kalan biz Anadolulu ve Mezopotamyalı göçmenler bugün mahkum edildiğimiz ücretli kölelik sisteminin politik tutsaklara yapılan saldırıların kaynağı olduğunu görmek zorundayız. Bugün elimizden alınmaya çalışılan insanca yaşamı savunmanın bir yolunun da hücrelerdeki insanlarımızı yok etme politikasına karşı çıkmaktan geçtiğini bilince çıkarmalıyız" denildi. Etkinlik cezaevlerine ilişkin hazırlanan bir filmin gösterimiyle sona erdi.

**direnişimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

118. şehit!

**ZULME BOYUN
EĞMİYORUZ!**

**Direnin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Sevgi Erdoğan Ekibi ilk
şehidini verdi: Sergül
Albayrak Sevgi'nin bayrağını
Taksim'in ortasında
dalgalandırarak
ölümsüzleştirdi...**

Avrupa Emperyalizmi Tecrit İşkencesini Savundu

AİHM'den Carlos'un tecritine onay

15 Ağustos 1994'te Sudan'dan Fransa'ya kaçırılan ve o günden bu yana tek başına tüm dünyadan izole edilmiş şekilde tecritte tutulan Venezuelalı enternasyonalist devrimci Carlos'un (İlich Ramirez Sanchez) AİHM'e yaptığı başvuru, Avrupa emperyalizminin tecriti sahiplenişini bir kez daha gösterdi. İçinde bulunduğu ağır tecrit koşullarının insan haklarına aykırı olduğunu belirterek kaldırılması talebiyle Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuran Carlos'un isteği, "şikayetlerinin haksız olduğu" gerekçesiyle reddedildi. Yani, Avrupa emperyalist demokrasisinin, insan hakları oyununun maskesi durumundaki AİHM, 29 Ocak günü açıkladığı kararla Carlos'un tecrit işkencesine tabi tutulmasının insan haklarına uygun olduğuna karar verdi.

**AİHM ve Tüm Avrupa Kurumları 'İnsan Hakları Kabesi' Değil,
Emperyalist Çıkarların Perdesidir**

Fransız devleti Carlos'u tam 11 yıldır tek başına tecrit hücresinde tutmaktadır. Elbette bu planlı işkence salt Fransız devletinin uygulaması olmayıp, Avrupa emperyalizmi onaylıdır. Çünkü, emperyalizme karşı bir biçimde mücadele etmiş olan bir devrimcinin cezalandırılması yoluyla tüm muhaliflere, anti-emperyalistlere gözdağı verilmesi, emperyalizmin genel çıkarları gereğidir. AİHM kararı, bu durumu teyid etmiştir. Avrupa emperyalizmi tecrite sahip çıkmış, bunun kendi politikası olduğunu ilan etmiştir. Üstelik kendi yasalarında "ömür boyu tecrit" olmamasına karşın, tecrit kararını Adalet Bakanlığı kararıyla belli periyodlarla uzatarak uygulamaktadır. AİHM işte bu yasadışı uygulamanın o meşhur Kopenhag Kriterleri'ne de aykırı olmadığını teyid ederek Fransız devletine destek vermiştir.

AİHM'in insan haklarına uygun gördüğü koşullar; her tarafı tel örgülerle kaplı bir avluda günde iki saat tek başına havalandırmaya çıkmak, ziyaretçiden mahrumiyet, yayınları almanın engellenmesi, hapisane içinde hiç kimseyi hiçbir koşulda görememek...tir. (Carlos Röportaj, Yaşadığımız Vatan, Sayı: 66, 27 Kasım 2000)

Kısacası "terör" demagojisine sığınarak "ne insan hakları ulan!!!" denilmektedir bu kararla!

Ülkemizde her türlü hak ihlali ile karşılaştıklarında "gerekirse AİHM'e gideriz..." diyenler böyle bir işkenceye onay verilmesine şaşır-mış olabilirler. Avrupa emperyalizminin belki de en büyük başarısı da buradadır. Gerçekte insan hakları ile hiçbir ilgileri olmadığı halde, AİHM gibi kurumları, raporları, açıklamaları ile bu havayı yaratmışlar, halkların bilincini bulandırmışlardır. AİHM gibi kurumlar Avrupa emperyalizminin uyguladığı ve destek verdiği zulüm politikalarını perdelemeye hizmet etmektedir.

Söz konusu olan tecrit işkencesi ise, bu konuda çok daha pervasız olduklarını 19-22 Aralık katliamına ve F tipi hapisanelere, 118 ölüm verdikleri doğrudan destekle de göstermişlerdir. Avrupa liderlerinin birçok açıklamalarında, Avrupa Komisyonu'na bağlı CPT raporla-

rında tecrite verilen destek açık olarak ortaya konulmuştur. AİHM kararı, tecrit işkencesinin sahibinin Avrupa olduğunu bir kez daha gösteren bir örnektir.

“Terör” ve “Güvenlik” Bahanesi; Avrupa’da Da İnsan Hakları İhlallerinin Kılıfıdır

Belli periyodlarla tecrit koşulları 11 yıldır uzatılan Carlos için öne sürülen gerekçe, “güvenlik, terör” olarak ifade edilmektedir. Örneğin hapishane idaresinin uzatma kararlarından birinde şöyle denilmekte:

“Hapishanede düzen ve güvenliğin korunması için tecritinizin uzatılması uygun görülmüştür. Çünkü, tehlikelilik potansiyeliniz, diğer mahkumlar üzerinde etki yaratabilme gücünüz ve dıştan yardım alabilecek durumda olduğunuz için firar etme tehlikenez bu kararın alınmasına yol açmıştır.” (Carlos Röportaj, Yaşadığımız Vatan, Sayı: 66, 27 Kasım 2000)

11 yıldır aynı terane tekrarlanıyor. “Terör, güvenlik” denildiğinde “akan sular durmakta” ve her türlü insan hakları ihlali, hak ve özgürlük gasbı meşru hale getirilmek istenmektedir. Sadece tecrit konusunda değil, hayatın her alanında bu anlayış önce ABD tarafından geliştirilmekte, sonra Avrupa onu takip etmektedir.

Çıkarılan “Anti-Terör Yasaları”, “Kara Listeler” bunun ürünüdür. Ve İngiltere’de olduğu gibi, bu yasaların kapsamının daha da genişletilmesi tartışılmaktadır. Örneğin, “şüphelilerin mahkeme kararı çıkarılmadan ev hapsine alınmasını” öngören İngiliz “Anti-Terör Yasası”, tüm tepkilere karşın bugünlerde daha da “esnek” hale getiriliyor. Hazırlığı yapılan düzenlemeye göre; artık “Anti-Terör Yasası”na bağlı olarak ev hapsinin “şüpheli” kişilerin aileleri ve hatta arkadaşlarını da kapsayacağı öğrenildi. Yani somut hiçbir kanıt yokken kişinin bütün çevresi ile birlikte cezalandırılması Avrupa demokrasisinin incileri arasına ekleniyor. Yasayı savunan İngiltere İçişleri Bakanı Charles Clarke, bir İngiliz gazetesine verdiği demeçte, “Toplumumuza yönelik tehdit oluşturanların haklarının tam olması gerektiğini düşünmüyorum.” sözleriyle zihniyetini tarife gerek bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor.

Dikkat edin suçtan söz etmiyor, kapsamını kendisinin belirlediği “tehdit”ten söz ediyor. ABD’nin “önleyici vuruş” doktrini ile aynı ruhu taşıyan bu bakış, tüm muhalifleri, göçmenleri, devrimci, ilericileri potansiyel suçlu olarak görüp kanıtsız cezalandırmayı yasallaştırmaktır.

Avrupa emperyalizmi, çıkarları gerektirdiğinde ve bu çerçevede terör adını verdikleri halkların muhalefeti söz konusu olduğunda insan haklarını bir kenara atar. Bu anlamda Amerikan emperyalizminden temelde hiçbir farkı yoktur. Amerika’nın Guantanamo’su ile, Avrupa’nın destegindeki F tipleri ya da Fransız ve başka Avrupa ülkelere tecrit hücreleri aynı mantığın ürünüdür. Fark şu ki, Amerikan emperyalizmi halklara gözdağını daha kaba bir şekilde vermek amacıyla aleni yapmakta, AB ise “insan hakları” maskesine sığınmaktadır.

Carlos yaşadığı tecrit hücrelerini ve tecritin amacını Yaşadığımız Va- tan Dergisi ile yaptığı röportajda anlatmıştı

TECRİT BARBARLIKTIR...

“Amaç her zaman tecrit edilen kişinin teslim olmasını elde etmektir. Avrupa’da hapishane tecriti uygulaması barbarlıktır. Sosyal bir varlık olan insan, tecrit durumunda başka insanlarla temas yokluğunun yarattığı tarihi güç ızdırapla karşılaşır. Bunun şöyle ciddi sonuçları vardır:

- ✓ İnsanın kendisini fiziksel ve moral açıdan bir boşvermişliğine yol açan bir kirlenilmişlik duygusu.
- ✓ Hızla ilerleyen bir paranoya. Bu, kişinin, artık bir varlık olmaktan çıkıp, düşman eller arasında itilip kakılan basit bir nesne durumuna düştüğü izlenimi ile boğulması duygusudur.
- ✓ Yalnızlığın yol açtığı içe dönüklük nedeniyle tırmanan bir benmerkezciliktir.
- ✓ İnsan onurunun gününbirlik yaralanmalarından doğan insan kişiliğinin değerini yitirmesi. Bu durum, çocuksu davranışlar eşliğinde abartılı bir egoizme yol açar.
- ✓ İntiharla sonuçlanabilecek yoğun depresyon anları ile kesilen tekrarlamalı bir saldırganlık durumu.
- ✓ Kendinde ve başkalarında insanlık duygusunun değerini yitirmesi. Bu durum, bazen, çelişkili de olsa başkaları ile bütüncül çaplı dayanışma atılımlarına girmesine yol açar.
- ✓ Hastalıklı odakların gelişmesi; tecrit, fiziksel (görme duygusunun yitmesi, saç dökülmesi, deri hastalıkları ve her türlü psikosomatik hastalıklar) ve ruhsal çöküşü (hastalıklı davranışlar, sinir bunalımları, şizofreniye kadar varan ruhsal bozukluklar) hızlandırır. Tecrit, bir diğer adı “Beyaz işkence” insan hakları ile bağdaşmaz.”

Anti-Amerikancılık yalan Halkçılık yalan... Tek gerçek:

Koltuk Kavgası

Sayı 144

20

6 Şubat
2005

Biri kürsüden bağırıp çağırıyor. Öteki sokak kavgalarındaki gibi kürsüdekine laf yetiştirmeye çalışıyor. Kürsüdekinin “adamları” salonda “divan” terörü estiriyor, ötekinin “bindirilmiş kıtaları” koltukları havada uçuruyor. Fakat ortada uçuşan bir tek fikir kırıntısı yok. CHP’nin 29-30 Ocak’ta yapılan “olağanüstü” Kurultayı, CHP’nin ve genel başkan adaylarının “sol” adına söyleyecek tek bir kelimesinin dahi olmadığı, “sol”un kültüründen fersah fersah uzak olduğunun yeni bir göstergesi oldu.

Basında bu kurultayın “CHP’nin çöküş kurultayı” olduğu yazıldı. “kurultaylar Partisi” CHP’de, uzun zamandır tüm kurultaylar bu çöküşe işaret etmektedir. Politikaların tartışıldığı, demokratik ölçüler içinde yapılan tek bir kurultay yoktur. Yaklaşık bir buçuk yıl önce, şu satırları yazmıştık: “Baykal kendisini de, CHP’yi de siyasi bir cesede çevirmiştir.” (Ekmek ve Adalet, 4 Mayıs 2003) Dolayısıyla son kurultayın ortaya çıkardığı tabloda bir sürpriz yoktur: Bir siyasi cesedin düzenlediği kurultaydan başka bir sonuç, başka bir dinamizm ve başka bir mesaj çıkması da mümkün değildi.

Anti-Amerikancılık ipine sarılıp kendini kurtarmaya çalışan Baykal!

CHP, düzenin kendi ölçüleri içinde bile siyasi bir cenazedir. CHP’yle ilgili iki haftadır yazdığımız yazılarda da belirttiğimiz gibi, oligarşinin CHP’yi “ayağa kaldırmaya” çalışması da bunun içindi. Ama oligarşinin çabaları da yetmedi bunun için. CHP, bu kurultaydan biraz daha çok-

müş, biraz daha çürümüş olarak çıktı.

Bu kurultaydaki tek “politik” nokta, Baykal’ın kendisine yönelik “ABD komplosundan” söz etmesiydi. Baykal’ın iddiasına göre, CHP teslim alınmadığı, ABD politikalarının önünde engel olduğu için tasfiye edilmek isteniyordu.

Peki Baykal gerçekten ABD’ye karşı mı? Baykal’ın siyasi çizgisi, daha 1980 öncesi Ecevit hükümetlerinde bakan olarak yer aldığından bu yana ortadadır. Baykal hangi tarihte ABD’ye karşı olmuş? ABD’nin sömürgesi olmaya ne zaman itiraz etmiş? ABD’nin hangi politikasına karşı çıkmış?

Baykal’ın bu konudaki tek “kanıtı!”, Irak konusundaki

tezkereye ret oyu vermiş olmasıdır. O “muhalafet”in nasıl bir muhalafet olduğunu da herkes biliyor. Baykal herkesin hafızasının o günleri unuttuğunu sanıyor belki. Ama söylenen her söz belgelerde duruyor. CHP’nin “tezkere muhalafeti”, “tezkere nasıl olsa AKP’nin oylarıyla geçer” rahatlığındaki bir muhalafettir. Ama bu hesap bozulunca, Baykal ABD’ye kendini affettirmek için demec üstüne demec vermiştir. Deniz Baykal o günlerde şu demeci vermişti: “Yapılacaksa adam gibi, delikanlıca yapılmalı.” Yani AKP’nin bir yandan ABD’ye evet deyip, bir yandan da tabanının baskılanması sonuca ABD’ye zorluklar çıkarmasını eleştiriyordu Baykal. O günlerde 10 bin askerle Kuzey Irak’a girmeliyiz diyen de Baykal’dı.

İktidar koltuğunda oturan bir Baykal’ın tavrı, AKP’den daha az Amerikancı olmayacaktı. Baykal’ın ve CHP’nin iktidar koltuğunu paylaştığı tüm geçmişi buna tanıktır. ABD’nin farklı dengeler nedeniyle **pürüz** çıkaran Baykal gibi liderlerin yerine daha sadık liderler istediği sır değildir. Ancak Baykal kendini anti-Amerikancı olarak sunabilecek bir lider de değildir. Baykal kurultayda, rakibine karşı bir koz elde etmek için tezkere meselesini kullanmıştır. Hepsi bu kadar.

Eriyen sadece CHP değil, tüm düzen muhalafetidir

CHP’nin “muhalafette” olmasına rağmen eridiği doğrudur. Ancak sorunu sadece CHP’yle sı-

nırlandırmak yanlıştır. Düzenin tüm muhalefet partileri aynı durumdadır. Düzenin demokrasisinin işleyişine göre, “muhalefet”te olmaları nedeniyle güç kazanmaları gerekirken, hepsi eriyor. Ne DYP’si, ne DSP’si, ne ANAP’ı, MHP’si bunun dışında değil. Çünkü düzen partilerinin hiçbirisinin artık göstermelik anlamda dahi bir muhalefet çizgisi yoktur.

İktidarlar **kitle hareketinden** ne kadar korkuyorsa, muhalefetteki düzen partileri de o kadar korkuyorlar. Yarın o kitlelerin kendi karşısına dikilebileceğini hesaplıyorlar çünkü. Dahası, iktidara, dolayısıyla emperyalizme az çok ciddi bir muhalefet yürütmek, iktidar olma ihtimalini de yoketmek demektir. Çünkü iktidarın yolu, AB’den ve ABD’den vize almaktan geçiyor onların sisteminde. Bu nedenle hepsi, IMF politikaları karşısında, AB ve ABD dayatmaları karşısında sus pusturlar. Dolayısıyla kitleleri kendilerine çekebilecek cazip bir yanları yoktur.

Bakın CHP’nin iki yıllık AKP dönemindeki muhalefetine. Muhalefet yapıp iktidara geri adım attırdığı tek bir konu var mı? CHP muhalefedinin tek konusu “şeriat” meselesidir. Onun dışında AKP ülkeyi paketleyip emperyalistlere teslim etse –ki neticede bunu yapıyor– CHP’nin gıki çıkmaz.

“Sol seçenek”, anti-emperyalist, anti-oligarşiktir

Sarıgül’e gelince; “*Baykal şu konuda yanlış bir politika izlemiştir, ben o konuda şöyle yap-*

cağım” şeklinde tek bir cümlesi yoktur.

Tutturmuş “*Başbakan olacağım*”! Peki hangi politikayla olacaksın, **olunca ne yapacaksın?** Bunlar hiç yok Sarıgül’ün gündeminde.

Baykal’ın “elitist” imajının karşısına “halkçı” bir imajla çıktığı tahlilleri yapıyordu. Ne kadar “halkçı” olduğu da görüldü. Hep onbinlerle konuşuyor, ancak konuştuğunun onda birini ancak topluyor. O da burjuva siyasetin klasik deyişle çoğu **paralı**, “bindirilmiş kitalar”.

Baykallı, Sarıgüllü veya bir başkasının başkanlığında **CHP bir alternatif olamaz**. Çünkü CHP uygulanan politikalara karşı değildir.

Düzene, AB’ye, ABD’ye teslim olmuş hiç bir parti, “**sol**” adına bir seçenek oluşturamaz. Bugün ülkemizde hiçbir karar, politika, halkın çıkarlarını yansıtmıyor; her alanda emperyalizmin ve oligarşinin politikaları uygulanıyor. Öyleyse, **sol alternatif** olmak demek, anti-emperyalist, anti-oligarşik politikaları savunmak demektir. Siyaset hiç kuşkusuz boşluk tanımaz. Anti-emperyalist, anti-oligarşik politikaları savunan bir hareketin kitlelere ulaşmasının baskıyla, terörle, yasaklarla engellenmeye çalışıldığı koşullarda, “boş”luğu geçici olarak dolduran sahte “**solcular, halkçılar, anti-Amerikancılar**” çıkar. Sarıgül gibi burjuva politikacıların çıkışı da, boşluğa düzen tarafından bulunan geçici alternatiflerdir. Sınıflar mücadelesinde “sol” alternatif boşluğu kalıcı olarak ancak devrimciler tarafından doldurulabilir.

Sayı 144

21

6 Şubat
2005

Hani düşünce suç değildi?

Artık **AB şakşakçısı** burjuva basın bile mevcut durumu gizleyemiyor. Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu adına “Azınlık Raporu”nu hazırlayan Prof. Basın Oran ve Kurul Başkanı Prof. İbrahim Kaboğlu hakkında soruşturma açılması, Milliyet Gazetesi’nde “*Hani düşünce suç değildi?*” başlığıyla verildi.

Yayınlandığı dönem oldukça yankı yaratan Azınlık Raporu’nu hazırlayanlar hakkında soruşturma başlatıldı ve iki profesör ifade

AB Maskeli Faşizmin İcraatları

vermeye çağrıldı.

Ne soracaklar şimdi onlara?

- “Arkanızda kim var?”, “sizi bu raporu yazmaya kim kışkırttı?”, “hangi örgütten talimat aldınız?”

İki profesörün savcıya vereceği cevaplar da belli:

- Arkamızda AB var. Bizi teşvik ve tahrik eden AB’dir, vs. vs.

Peki sonra ne yapacak savcılık? Sonrası komedi!

Düşünün ki; bu rapor Başbakanlık’a bağlı bir kurum adına hazırlandığı halde “soruşturma” konusu oluyor. Böyle bir ülkede kim, hangi “düşünce özgürlüğü”nden sözedebilir? Ve sahtekarlığa bakın

ki; Azınlık Raporu’ndaki “düşünce”lerle ilgili suç duyurusunda bulunan da “**Toplumsal Düşünce Derneği**” adlı bir dernek. Düzenin ve faşistlerin yüzlerce naylon kuruluşundan biri...

Oyun böyle oynanıyor.

Faşizmin yazılı olmayan yasalarına aykırı bir düşünce, eylem ortaya çıktığında ortada ne Kopenhag Kriterleri kalıyor, ne AB’ye uyum yasaları. Faşizm bildiği gibi hükmünü sürdürüyor. Bu sadece “düşünce suçları”yla sınırlı değil elbette; işkencehanelerde, ölüm mangalarının infazlarında, polis komplolarında aynı şey geçerli. “**AB maskeli faşizm**” dememiz de buradan geliyor.

Sorular

Hurtuluş yolunun kılavuzu Marksizm•Leninizm'dir

Sosyal Demokrasi

- bölüm 1 -

Sayı 144

22

6 Şubat
2005

Sosyal Demokrat Partiler, egemen sınıflar tarafından emekçilerin taleplerini dile getiren, onların çıkarlarını temsil eden bir güç olarak gösterilir. Dünya ve ülkemiz pratiğinde bunun böyle olmadığı tartışmasız kanıtları mevcuttur. CHP'nin son kurultayı öncesi ve sonrasında "ayağa kalkması, güçlenmesi" için en çok çaba harcayanların burjuva liberal köşe yazarları olması, hatta sermaye ve Amerikancı iktidar tarafından da "CHP'nin gerekliliği" üzerinde durulması boşuna değildir. CHP, tarihsel olarak sosyal demokrasinin dünyada oynadığı rolü bugün ülkemiz koşullarında oynamakta kısmen zorlanıyor olsa da, hiç yerine getirmediği de söylenemez. Hem emekçi sınıfların devrim alternatifine yönelmesinin engellenip, tepkilerinin düzen sınırları içine kanalize edilmesi, hem de sistemin demokrasi olduğuna halkın inandırılması açısından ihtiyaçları var CHP'ye. Türkiye'de sosyal demokrat hareketin köşe taşlarından biri olan DSP'nin 17. kuruluş yıldönümü nedeniyle Ecevit'in yayınladığı mesajda dile getirdiği, "**Komünizmin gelişini önleyen hareketin ürünüyüz**" sözleri, hem Türkiye gerçeğinin, hem de sosyal demokrat hareketin Marksizm'den kopuşuyla birlikte temsil ettiği siyasal çizginin bir özeti gibidir. 19. yy'dan büyük dönüşümler yaşayarak bugünkü anlamına kavuşmasına kadar birbirine taban tabana zıt iki ayrı sosyal demokrasi tanımı nasıl oluştu, hareket hangi evrimi geçirdi ve bugünkü işlevi, savunukları nedir; bu yazımızda işte bu ve benzeri sorulara cevap vereceğiz.

? Sosyal Demokrasi nedir? İlk çıkışındaki tanımı ile bugünkü anlamı aynı mıdır?

19. yy'da işçi sınıfı hareketinin yoğunlaştığı Almanya'da ortaya çıkan sosyal demokrat hareket, işçi aristokrasisinin ortaya çıkışı ile birlikte gittikçe sağa kaydı, burjuvallaştı ve Marksizm'le tüm bağlarını kopararak bugünkü anlamına kavuştu. Elbette bu bir anda olmadı, uzun bir tarihi süreçte şekillendi.

Tarihsel kökleri 19. yüzyılın ortalarına kadar dayanan sosyal demokrasi, Marksizm'le işçi sınıfı hareketinin birbirini bütünlemesinin ideolojik-

politik-örgütsel ifadesidir. Sosyal demokrasinin işçi sınıfı hareketinde belirleyici bir güç haline gelmesine kadar, gerek İngiltere'de gerekse de Kıta Avrupası'nda, yoğun bir işçi hareketi sözkonusu oldu. Ve bu süreçte işçi sınıfı hareketi Marksizm'le tanışarak ekonomik mücadelesini ideolojik, politik mücadeleyle, yani iktidar için mücadeleyle birleştirdi. Tersinden söylersek, Marksizm de, işçi hareketiyle bütünleşmesiyle birlikte maddi bir güç haline geldi. Ve bu hareketlerin birçoğu "sosyal demokrat hareket-parti" adıyla anıldı.

Kapitalizmin gelişimi içinde işçi sınıfının henüz iktidarı alma görevi ile karşı karşıya kalmadığı, bütün mücadelesinin yaşam savaşı ve temsil edilme için mücadeleyle sınırlı olduğu süreçte, sosyal demokrasi işçi sınıfının taleplerine sahip çıktı, bu mücadeleyi yürüttü. "*Ne var ki emekçi sınıfının günlük çıkarları için verilen savaşımlı, temel çıkarları için verilmesi gerekli savaşımla, eşdeyişle sosyalizmi gerçekleştirmek için verilmesi gerekli savaşımla birleştirmeyi başaramadı*". (V. Vassine, Bilimsel Sosyalizm ve Sosyal Demokrasi, Bilim Yayınları)

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na kadar olan süreçte Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin kazandığı büyük seçim başarıları sosyal demokrat hareketin de yükselişinin ifadesi oldu. Sadece Almanya'da değil, bütün Kıta Avrupa'sı ve Amerika'da da gelişti. Marksizm'in damgasını vurduğu sosyal demokrat hareketin bu başarıları Alman burjuvazisini korkuttu. Hareketin yasal mücadeleyle, seçimler yoluyla kazandığı başarıları balatalamak ve onu yeraltına iterek işçi sınıfından uzaklaştırmak için baskı, terör, yasaklar birbirini izledi, ancak tüm bunlar yükselişin önünü kesemedi. Alman Sosyal Demokratları, işçi örgütleri, yayınları ile burjuva hukuk sisteminden yararlanarak işçi sınıfının bilinçlenmesinde rol oynadılar. Bu süreç, sosyal demokrasinin halen Marksizm ile bağlarını koruduğu süreçtir. Lenin önderliğindeki Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi örneğinde de görüleceği gibi Marksist, devrimci hareketler de hala "sosyal demokrat" adını kullanmaya devam etmektedirler. Bu dönem, aynı zamanda barışardan başı dönen ve bütün "barış dönemlerin-

de" ortaya çıktığı gibi, sağ eğilimlerin güçlendiği dönemdir.

Özellikle de Avrupa'daki sosyal-demokrat hareketler, Marksizm'den uzaklaşma sürecindedirler. "Barış" dönemi, onlara "zora dayanmayan bir yolla sosyalizme geçişin" mümkün olduğunu düşündürmektedir. Alman sosyal demokratların, Kautsky, Bernstein gibi Marksizm'e ihanet edenlerin önderliğindeki II. Enternasyonal partilerinin barış dönemindeki bu sarhoşluğunu, Stalin şöyle tarif eder:

"Bu devre, kapitalizmin nispeten sakin bir gelişme dönemi, emperyalizmin felaketli çelişkilerinin henüz açıkça belirtmeye vakit bulamadığı, işçilerin ve sendikaların ekonomik grevlerinin az çok 'normal' bir şekilde geliştiği; seçim mücadelesinin ve parlamento gruplarının 'baş döndürücü' başarılar sağladığı legal mücadele şekillerinin övgüleri ile göklere yükseltildiği ve legalite yoluyla kapitalizmin yenileceğine inanıldığı bir çeşit savaş öncesi devre idi. Bir kelime ile bu devir, II. Enternasyonal partilerinin kendilerini besleye çekip semizledikleri ve devrimi, kitlelerin devrimci eğitimini ciddi surette düşünmek istemedikleri bir devir idi." (Leninizmin İlkeleri, syf-17)

Kapitalizmin tekelleri kapitalizme, yani emperyalizme dönüştüğü bu dönem, sosyal demokrat hareket için de bir dönüm noktasının işareti olmuştur. "Barış" döneminin yerini savaşa ve devrimlere bırakmasıyla, bu döneme ayak uyduramayan II. Enternasyonal'in sosyal demokrat partileri, devrim mücadelesinin gerisine düşmekle kalmadılar, aynı zamanda devrimci partileri de geriye çekmeye çalıştılar. Başta Lenin olmak üzere, Marksistler, II. Enternasyonal oportünizmine karşı büyük ideolojik mücadeleler sürdürerek, devrimin önüne bir engel olarak çıkmasına izin vermediler.

Burada hemen belirtelim ki, görüleceği gibi, işçi sınıfına mevzi kazandırmak anlamında "başarılı" olan bugünkü anlamıyla sosyal demokrasi olmayıp, Marksizm'le bağları henüz süren sosyal demokrasidir. Halk kitlelerinin çıkarları cephesinden bakıldığında, bugünkü anlamıyla sosyal demokrasinin hiçbir başarısı yoktur. Vassine bu durumun altını şöyle çizmektedir: "Dünyanın üçte birinde kapitalizmin ortadan kaldırılması, devrimci kuramın, eşdeyişle bilimsel sosyalizmin başarılı pratiğinin sonucudur. Reformculuğun, eşdeyişle demokratik sosyalizmin (sosyal demokratların kendilerine bir dönem verdikleri ad - B.N.) pratiği ise hiçbir olumlu sonuç veremez. Bağımsızlıklarını kazandıktan sonra ekonomik ve toplumsal gerilikten kurtulmanın yollarını arayan ülkelerde demokratik sosyalizmin geliş-

me ortamı bulamaması bu nedene dayanır. Bu ülkelerin halkları emperyalizme karşı savaşmadıkça önlerindeki ağır görevleri başaramayacaklarının farkındadırlar ve reformculuğun bütün tarihsel deneyi onun bu mücadelede hiçbir görevi bulunmadığını tanıtlamıştır." (A.g.e., Bilim Yayınları)

Sosyal demokrasi ile işçi aristokrasisi arasında nasıl bir ilişki vardır?

Burjuvazi, gelişen ve sistemini zorlayan sosyal demokrat harekete karşı sadece baskı, yasak ve şiddetle mücadele etmiyor, işçi sınıfı hareketini içten zayıflatmaya da yöneliyordu. Böl-yönet taktiğine uygun sınıfsal zemini ise, İngiltere'de 1800'lerin ortasında gelişmeye başlayan ve Engels'in de dikkat çektiği işçi aristokrasisi verecekti. İşçi aristokrasisinin, küçük-burjuva reformizminin, işçi sınıfını ideolojik-politik bozulmaya uğratarak burjuvazinin çıkarlarına tabi kılmanın, uzlaşmacılığın ve devrimden vazgeçmenin ana-vatanıydı İngiltere. İşçi aristokrasisini ortaya çıkaran nesnel koşullar; sömürgelerden önemli kârlar elde edilmesi ve bu kârlardan işçi sınıfının belli bir kesimine pay verilmesi, üretici güçlerin gelişme düzeyinin işçi sınıfı içinde farklılaşma ve belli bir uzmanlaşma ortaya çıkarmasıyla ilgilidir.

Burjuvazi, devrimi yakın bir tehlike olarak görmeye başladığında, nesnel olarak farklı bir konuma yükselmiş işçileri satın alma ve yozlaştırma yoluyla ayrıcalıklı hale getirdi ve düzenine kazandı. İşçi aristokrasisinin yaratılmış olması, aynı zamanda kapitalizmin emperyalizm aşamasındaki çürümeye başlamasının da bir işaretiydi. İşte bu aristokrat tabaka II. Enternasyonal partilerinin, hızla sağa kayan sosyal demokrat partilerin sınıf içindeki dayanağıdır. Başka bir deyişle, sosyal demokrasi işçi aristokrasisi ile varoldu.

Marx ve Engels, İngiliz işçilerinin üst tabakalarının, yani aristokratlaşan işçilerin, geri bırakılmış ülkelerin sömürsünün kendi yararlarına olduğunu bildiklerinin altını çizerekler. İşçi aristokrasisinin işçi hareketi saflarına taşıdığı bu oportünizm, emperyalizm aşamasında da Lenin tarafından detaylı olarak ortaya konulmuştur:

"Kapitalistlerin, birçok sanayi dallarının birinden vb. elde ettikleri yüksek tekel kârları, onların bazı işçi kesimlerini ve bir süre için oldukça önemli bir işçi azınlığını elde etmelerini ve onları bütün ötekilere karşı, belli bir sanayinin ya da belli bir ulusun burjuvazisinin tarafına kazanmalarını iktisaden olanaklı kılar... Ve böylece emperyalist gelişimin belirli özellikleri başka ülkelere göre, İngiltere'de çok daha önce görülebildiği için, ilkin ve en açık biçimde orada kendini gös-

teren emperyalizm ve oportünizm arasındaki bağ yaratılmıştır.” (Lenin, Emperyalizm, syf. 151)

Aristokratlaşan işçi tabakasının bu faydacı, oportünist özellikleri burjuvazi tarafından bilinip geliştirilerek yozlaştırılırlar ve işçi hareketi içindeki ajanlar olarak faaliyet gösterirler, hareketi hi-ziplerle bölerek zayıflatırlar.

Öte yandan, tekelci kapitalizm aşamasıyla birlikte zanaatçıların, köylülerin, küçük ve orta işletmelerin yıkıma uğraması, bunların proletarya saflarına akması sonucunu doğurmuş ve beraberrinde burjuva ve küçük-burjuva düşünceleri de taşımışlardır. Bu kesimler, burjuva ideolojisi ile sosyal demokrat saflardaki oportünizm arasında bir köprü işlevi görmüşlerdir.

? Sosyal demokrasinin ihaneti karşısında Marksistler nasıl tavrı aldılar?

Bu sınıfsal zeminine karşın, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na kadar, sosyal demokrat hareket halen işçi sınıfı mücadelesinin saflarında yer almaktadır. Öte yandan emperyalistler pazarları yeniden paylaşma temelinde hızla bir savaşa sürüklenmektedirler. Sosyal demokrat partilerin savaş karşısında alacağı konum, onun geleceğini de belirleyecektir bir anlamda. II. Enternasyonal partilerinin 1912 Basel Kongresi'nde buna ilişkin kararlar alınır. Bir emperyalist savaş olasılığında **“Savaşa karşı savaş”** sloganıyla mücadele kararı ilan edilir. Ancak oportünizm burada da kendini gösterecek ve çok geçmeden patlak veren savaş karşısında bu karar unutulacaktır.

Pazar savaşına girişen kendi burjuvazilerini destekleyen II. Enternasyonal'in sosyal demokrat partileri, en büyük ihanetlerini gerçekleştirirken, tarihsel dönüşümlerinin de önemli bir aşamasındaydılar. Ki, bugün Avrupa'nın adı “sosyal demokrat” ya da “sosyalist” olan partileri bu mirasın sahibidirler. Emperyalistlerin halkları birbirine kırdıran, milyonlarca halkı katleden pazar savaşına “anavatan savaşı” adına destek veren bu partiler, bununla da kalmadılar savaşa karşı çıkan komünistlere karşı burjuvazinin safında savaş verdiler. İtalya'da işçi ayaklanmalarını, Almanya'da Rosa Luksemburglar önderliğindeki 1919 Spartakistler Ayaklanması'nı kanla bastırdılar. Burjuvazi adına hükümet koltuğunda oturan sosyal demokratlar, sosyalizme yönelmek bir yana gericiliğe karşı da mücadele etmediler ve uzlaşmacılıklarıyla faşizmin yükselişinin zeminini hazırladılar. Burada bir parantez açarak belirtelim ki; bugün İngiltere'nin İşçi Partisi liderliğinde Irak işgaline katılması karşısında “sol iktidarda nasıl olur” diye düşünenler, sosyal demokrasinin bu tarihinden bihaber olanlardır. Tekellerin çıkarları

her zaman sosyal demokrasinin önceliği olmuştur. Bu yüzden, sosyal demokrasiyi 1990'lı yıllarda bunalımdan kurtarmak için “3. yol” teorileri geliştiren Blair'in işgal komutanlığı, sosyal demokrasinin tarihsel kökenlerine bağlılıktır denilebilir.

II. Enternasyonal partilerinin affedilemez ihanetine karşı amansız bir ideolojik mücadele sürdüren Lenin, aynı zamanda tüm komünistlere “sosyal demokrat” adının kullanılmasından vazgeçilmesi çağrısı yapar bu süreçte. Çünkü artık sosyal demokrasi adı, ezilen halklara ve emekçilere ihanetin, sosyal şovenizmin, reformlarla sosyalizme ulaşma adına burjuvaziye hizmetin adı olmuştur. Lenin “Nisan Tezleri”nde, “Partinin görevlerinden” biri olarak, partinin adının değiştirilmesini söyler ve şöyle der: *“Resmi önderleri (‘Savaşı sonuna kadar sürdürme yanlısı’ [ulusal savunma yanlısı] ve duraksayan ‘Kautskiciler’ olan resmi önderleri) bütün dünyada sosyalizme ihanet etmiş ve burjuvazinin yanına geçmiş olan ‘sosyal demokrasi’ yerine, Komünist Partisi adı alınmalıdır.”* (Nisan Tezleri, syf. 13)

Sosyal demokratlar savaş sonrasında da faşistlerle uzlaştılar ve sınıfsal zeminlerini değiştirmemekle birlikte giderek tekelci burjuvazinin programına ve politikalarına daha da yakınlaşarak tekelci burjuvazinin yörüngesine girdiler. Artık kapitalizmin değirmenine soldan su taşıyacaklardı.

? ‘Sosyal refah devleti’ emekçiler için bir kurtuluş, bir hedef olabilir mi?

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından Batı Avrupa'da kapitalizmin yeniden inşası süreci, aynı zamanda sosyal demokrasinin de yükseliş günleri olmuştur. 1960'larda birçok ülkede sosyal demokrat partiler güçlenirken, II. Enternasyonal geleneğini sürdüren Batı Avrupa sosyal demokrat partileri yeni bir Sosyalist Enternasyonal örgütlediler. 1951'de kurulan ve bugüne kadar varlığını sürdüren Sosyalist Enternasyonal, *“Sosyalizmi burjuva demokrasisinin imkan verdiği ‘sosyal refah devleti’nin doğrusal gelişiminin sonucu olarak kavıyor ve anti-komünist niteliğinin altı çiziyordu.”* Tek tek ülkelerde sosyal demokrat partiler de kimi nüans farklılıklara karşın bu temelde şekillendiler. Artık, kapitalist devlete işçi sınıfının haklarını kabul ettirmek için mücadele eden partiler değil, kapitalist devleti yöneten partilere dönüştüler ve Marksist köklerinden koptuklarını açıkça ilan ettiler. Öte yandan başından bu yana temel karakterlerinden biri olan oportünistliklerini de elden bırakmayarak halkları aldatmak için söylemde emekçileri savunmaya de-

vam ettiler.

1970'lere gelindiğinde ise dünyada devrimci dalganın yükselmesi ve emperyalist bunalım sosyal demokrat partilerin de özünde varolan ideolojik, politik açmazlarını derinleştirdi. Teorik temelde de olsa Marksizme sahip çıkma ile kapitalist devlet partisi olma arasında gidip geldiler. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ortaya çıkardıkları "Alman Modeli" ya da "İsveç Modeli"nin emekçilerin sömürülmesine çözüm olmadığı görülürken, halk kitlelerinin sosyalizmi kurmaya yönelmesinin önüne 'Sosyal refah devleti' teorisiyle geçmeye çalıştılar. Ki, sosyal demokratlara ait bu politika burjuva sağ partiler tarafından da izlenecek denli, kapitalist sistem için herhangi bir risk içermemekteydi. Aksine, burjuva devlet için bir sübaptı. 'Sosyal refah devleti', kamu harcamalarını artırmak, işçi sınıfının alım gücünü artırmak, sağlık, eğitim gibi alanlarda insani iyileştirmeler gibi Keynesçi esintilerin yer aldığı bir içeriğe sahipti. Sosyal demokratların "sınıfsal eşitleşme" dedikleri yutturmacanın temeli sayılan gelir dağılımındaki adaletsizliğin değişmesinde elbette bu teorinin hiçbir başarı şansı yoktu. 1970'li yıllar esas alındığında; (ki bugün çok daha boyutlanmış) sosyal demokratların iktidarda yer aldığı İngiltere'de nüfusun yüzde 10'u milli gelirin yüzde 67'sine, yine sosyal demokrasinin cenneti "İsveç Sosyalizmi" diye pazarlanan İsveç'te ise, yüzde 10'luk kesim gelirin yüzde 40'ına el koymaktaydı.

Sosyal demokrasinin yukarıda sözünü ettiğimiz krizi ve sonraki yıllarda da yaşadığı tıkanıklıkları, kapitalizmin kriziyle doğru orantılıdır. Her bunalımında daha da sağcılaşan sosyal demokrasinin gelişimini belirleyen de kapitalizmden başka bir şey değildir. Kapitalizm varoldukça "sosyal demokrat politikalar" söz edilebilir. Sosyal demokrat politikalar için kaynak ayıran, bu yolla piyasanın ihtiyaçlarını karşılama ya da halkların gelişen mücadelesinin önüne set çekmeyi hedefleyen de kapitalistlerdir. Bu yüzden sermayenin yaşadığı bütün krizleri sosyal demokrasi de iliklerine kadar hissetmeye devam edecek ve tarih sahnesinden silininceye kadar "yeni arayışlar" adı altında halkları aldatmak için piyasada tutulacaktır.

Söylemdeki bütün eşitlik, adil paylaşım gibi aldatmacalarına karşın, sosyal demokrasinin temel görevi artık Marksizm'e karşı savaşmak olmuştur. Kapitalist devletle bütünleşmesine karşın, emekçi halk kitleleri üzerinde etkinliğini sürdürebilmek amacıyla "sosyal adalet" gibi kavramları kullanan sosyal demokratlar, ekonomi politikalarının amacını, Alman sosyal demokrat

parti programında bakın nasıl ifade ediyorlar:

*"Sosyal demokrat ekonomi piyasasının amacı, refahın sürekli artması ve herkesin ulusal ekonominin gelirinden pay alması, bağımlılığı ve sömürüyü **canavarlaştırmadan** özgürlük koşullarında yaşamadır".*

Adeta yoksul halkın, emekçilerin yararlanmış gibi ifade edilen bu tanımlama aslında tam da sosyal demokrasinin halk kitlelerine, emekçilere karşı nasıl bir misyon yüklendiğini de ifade etmektedir. Denilmektedir ki; **sömürüyü azgınlıktan sürdürülmek ki, emekçiler ayağa kalkmasın.** Burjuvazi tarafından sosyal demokrasiye yüklenen misyon tam da budur ve bugün "sosyal devlet" ile bunu yapmaya çalışmaktadırlar. Oysa, "demokratik sosyalizm", "sosyal devlet" gibi kavramlar burjuvazinin uydurmacası olup hiçbir bilimsellik taşımaz. Tıpkı sosyal demokrasinin diğer savunuları gibi. Örneğin; toplum bilimine aykırı olarak sosyalizmin tarihsel bir zorunluluk olarak değil, "ahlaki, eğitimsel bir süreç" olduğunu savunurlar. Kapitalizmin Marks'ın tarif ettiği kapitalizm olmaktan çıktığını ve sınıf savaşımının nedenleriyle birlikte ortadan kalktığını söylerler. Bunun doğal sonucu da, emekçi sınıfların uzlaşma yoluyla egemen sınıflarla aynı haklara sahip olabileceği saçmalığını savunmaktır. Kısaca, sosyal demokrasinin öteden beri dilindeki "sosyalizm" emekçilerin iktidarı değil, "emekçilerle burjuvazinin uzlaşmış birliğinin" iktidarıdır.

Tarih sosyal demokrasinin oportünist tezlerini çöpe atarken, sosyalist sistemin baskılanmasının ortadan kalkmasıyla birlikte, düne kadar tutunduğu en temel dal olan "sosyal devlet" in bugün Avrupa'da sosyal demokrat partiler tarafından dinamitlenmesi, sosyal demokrasinin anavatanı Almanya'dan başlayarak öteki ülkelere yayılan hak gaspları geline aşamayı özetlemektedir. Buna rağmen, "sosyal demokrat politikalar", emekçilerin iktidar savaşının karşısında bir misyon oynamaya devam ediyorlar ve edeceklerdir de.

Yazımıza, gelecek sayıda devam etmek üzere son vermeden önce, "sol" ile "sosyal demokrasi"nin bir ve aynı şeymiş gibi kullanılmasının burjuvazinin bilinçli bir çarpıtması olduğunun altını çizelim. Görüldüğü gibi, sosyal demokrasinin ip-leri kapitalizmin elindedir. Solun, en bilinen ve geçerli anlamıyla, emekçilerin, halkın iktidarını ifade ettiği, yani özel mülkiyeti reddettiği gerçeği bir yana bırakılmadığında, sosyal demokrasinin de sol ile bir bağının bulunmadığı açıktır.

İşbirlikçileştirme ve bölme seçimi

- ✘ **Sunni bölgelerinde sandıklar boş kaldı! Kürt işbirlikçi milliyetçiliği ve Şii dini önderliğin yönlendirdiği kitleler gerçekte Amerikan sandığına oy attılar.**
- ✘ **İşbirlikçilikte ortaklaşan milliyetçilik ve islamcılık tarihi olarak emperyalizm karşısında halklar cephesini zayıflatan akımlar olduklarını bir kez daha göstermişlerdir.**
- ✘ **İşgal altında seçim meşru değildir, Irak halkının kendi kaderini tayin hakkı işgalin meşrulaştırılması için yapılan seçimlerle gasbedilemez.**
- ✘ **Seçim oyunu, halkı dini ve etkin temelde bölüp parçalamaya, işbirlikçiliği kurumlaştırmaya hizmet etmektedir.**
- ✘ **Kimse bu tiyatroyu demokrasi diye yutturmasın! Emperyalistler halkın iradesinin yansıyacağı her türlü demokrasiye düşmandırlar.**
- ✘ **Direnış sürecek! Silahlı Irak direnişı Irak halkının tek meşru temsilcisidir.**

Irak'ta 30 Ocak seçimleri onlarca saldırı ve 40'a yakın ölümlle sonuçlandı. Henüz sonuçlar açıklanmasa da, beklenenin dışında ne bir fazla katılım ne de seçimi meşrulaştıracak bir gelişme oldu. Bu durumun farkında olan emperyalistler, daha sandıkların kapandığı anda, hiçbir bilgisayar sisteminin olmadığı, sonuçları on günde açıklanacak olan seçimlere katılımın yüzde 75 olduğunu açıkladılar. Manipilasyonun dozunun fazla kaçtığını düşünmüş olacaklar ki, birkaç saat sonra katılımın yüzde 60'ın üzerinde olduğu belirtildi.

Emperyalistler burjuva basının ve emperyalist medyanın alkışları arasında barbar Ortadoğulu'ya demokrasiyi öğretiyorlardı. Demokrasi dedikleri de zaten böyle bir tiyatronun çeşitli ülkelerde farklı biçimlerde oynatılması değil miydi? Bu oyun ne kadar fazla ülkede oynanırsa o kadar iyiydi. Çağdaş batının liderlerinden Berlusconi'nin "tamam aldattık galiba" heyecanına kapılarak, Avrupa burjuvazisinin bütün o aşağılık küstahlığını yansıttığı gibi, *"öteki bölge ülkeleri de barbarlık yerine Irak gibi demokrasiyi öğrenmeliydiler!"*

Ya, böyle bir seçimin işgali onaylamak, meşrulaştırmak anlamına geldiğini söyleyerek sandığa gitmezse halk? Ona da çaresi vardı batı demokrasisinin! Gözaltılar, tehditler, tutuklamalar vardı. Bu da yetmezse, Bağdat'ın yoksul mahallelerinde yaptıkları gibi, "oy vermezlerse aldıkları gıda yardımının kesilmesi" tehdidi vardı ki, "açlık terbiye ediciydi". Bunu sömürgecilik tarihinden öğrenmişti çağdaş batı!

Evet, emperyalizmin demokrasi anlayışı halkın iradesinin sözkonusu olmadığı bir

oyundu, tiyatroydu. Ama bu oyun tarihin hiçbir döneminde Irak'taki gibi de oynanmadı. İşgalin alt yapısını hazırlamak için Saddam'ın yaptığı seçimlerle dalga geçen burjuva demagoglar sürüsünün, bu engin tiyatro deneyimini alkışlamakta elleri patladı. Onlar için zaten önemli olan halkın iradesi değildi, emperyalizmin iradesinin silah zoruyla ya da sandık zoruyla kabul ettirilmesi idi. İşbirlikçilerin de kendi küçük hesaplarıyla katkıda bulundukları bu sonucu alkışlıyorlardı.

Sunni Halk Seçim Oyununu Reddetti

Irak "Ulusal Meclisi", il meclisleri ve Kürt bölge parlamentosu üyelerinin belirleneceği seçimlere, Kürt ve Şii bölgelerinde katılım beklendiği gibi yüksek oldu. Kuzeyde **IKDP** ve **KYB**'nin ortak listesi önde görünürken, Şii bölgelerinde ise, dini önder **Ayetullah Sistani**'nin desteklediği 'ittifakın' oyların çoğunu alması bekleniyor. Bu arada Sadr'ın etkinliğinin olduğu kentlerde de sandığa gitmeyen Şiiler'in azınlıkta olmadığı görüldü.

Direnışin yoğunlaştığı bölgelerdeki kentlerin kimisinde seçime katılım komik düzeyde kalırken, kimi yerlerde sandıklar hiç açılmadı. Felluce ve Ramadi'de seçim sandıklarının başına giden olmazken, Samarra'da ise "güvenlik sağlanamadığı" için seçim hiç yapılmadı. Seçim Komisyonu, Latiye, Mahmudiye, Yusufiye'de de oy merkezlerinin açılmadığını belirttiler. Tikrit tam bir "hayalet kente" dönüşürken, Musul'da işgalciler ve işbirlikçiler halka oy kullanmaları için sürekli megafonlarla çağrı yaptı, ancak çok az sayıda kişi oy kullandı. Bakuba ve daha

birçok kentte de seçimlere katılım olmazken, gün boyunca silah sesleri susmadı.

İşgalciler ve işbirlikçileri ise, seçimin meşru olduğu havasını yaratmak için katılımın yüksek olduğu yalanlarını yayıp, “ne kadar bağırır ve önce konuşursan haklı çıkarsın” mantığıyla açıklamalar yaptılar. Ama, nüfusun yüzde 20’sini oluşturan Sunniler’in işgalcinin belirlediği siyasi süreci reddetmesinin yarattığı artı gayri meşruluğun tartışılmasını da engelleyemiyorlar. Bu da bir yana, işgalin kendisi gayri meşrudur ve onun belirlediği koşullarda yapılan hiçbir seçim, katılım oranı ne olursa olsun meşru olamaz. Bu yüzden ne oluşacak bir parlamento ne de onun yapacağı Anayasa meşru değildir. Seçime girenler, işgalcinin iradesi ve onun varlığını sürdürmesinin teminatını verenlerdir. Oysa, bırakın işgalcinin seçimine katılmayı, bir ülke işgal edildiğinde o ülkenin ulusal meclisinin ilk işi kendini feshederek direnişi örgütlemektir. Irak Meclisi bu yüzden “ulusal” olmayacaktır.

İşbirlikçiler Neyin Sevincini Yaşıyor?

Seçimlere en çok Kürt işbirlikçi milliyetçiliği, Şii dini liderliği ve kukla hükümet seviniyor. Kukla Dışişleri Bakanı IKDP’li Hoşyar Zebari, seçimi arsızca “ulusal düğün” ilan ederken, gözleri halkların cephesinden bakmadığı için “Bu seçim, inanıyorum ki Irak halkı için çok iyi olacaktır.” açıklaması yaptı. Öte yandan yanlış yönlendirilmiş, milliyetçiliğin ve emperyalistlerle işbirliğin kurtuluş olduğuna inandırılmış mazlum Kürt halkı da seçim sandıklarının başında halay çekti. Tarih boyunca ezilen Kürt halkının acılarının, umutlarının halayı belki de ilk

kez böyle onursuz bir görüntünün fonu oluyordu. Kukla Devlet Başkanı Gazi El Yaver, “Irak’ın özgür dünyaya katılım yolunda ilk adımı attığını” söylerken, Başbakan katil İyad Allawi de “teröristler yenilgiye uğramıştır” buyurarak “Iraklıların ilk kez kendi kaderlerini kendilerinin belirleyeceğini” söyledi. Şii dini önderler de Şii halkını seçim sandığına çağırırken, oy vermeyenlerin cennete gidemeyeceğini söyleyerek zihniyeti ortaya koyuyordu.

Milliyetçilik ve ‘İslamcılık’, çelişkilere sınıfsal zeminde, emperyalizm ile halklar cephesinden bakmadıkları için her zaman işbirlikçilik potansiyelini taşımışlardır. Bugün bu potansiyel Irak’ta Kürt milliyetçiliği ve Şii dincilik nezdinde pratikleşmiştir.

Peki şimdi hükümeti oluşturacağı kesin olan bu güçler işgal karşısında ne yapacaklar? Şiiiler, çoğunluğu oluşturmalarına dayanarak seçim yoluyla iktidarı alacaklarını hesaplayıp işgale direnmediler. Direnmeyi seçen Sadr’ın Mehdi Ordusu’nu dini ağırlıklarını kullanarak engellediler. Şimdi işgalciye “gidin” diyebilecekler mi?

Göreceğiz!

Bush: ‘Özgür’ Seçimden Sonra Da Irak’tayız

Bush seçimden önce yaptığı açıklamada, Irak’ta kalmayı sürdüreceklerini belirterek “Demokrasi Irak’a yerleşirken, Amerika’nın oradaki görevi de sürecektir. Silahlı kuvvetlerimiz, diplomatlarımız ve sivil personelimiz, Irak’ın yeni seçilecek hükümetine, güvenliği sağlamada yardım edecek ve Irak güçlerini eğitecek” dedi.

Kısaca, ne zaman istersek o zaman çıkarız diyor Bush. Ki, askeri olarak çekildiklerinde de geride üsler, askeri ve bürokrasi

Her zulmün bir bedeli vardır!

Yukarıdaki resim, bundan kısa süre önce, İngiliz askerlerinin Basra’da yaptıkları işkencelerin ortaya çıkmasını sağlamış ve büyük öfke yaratmıştı.

Öfke seçimlerin yapıldığı 30 Ocak günü patladı!

26 Ocak’ta düşürülen ve 31 Yankee’nin öldüğü eylemin ardından, İngiliz askeri nakliye uçağı direnişçiler tarafından vuruldu ve 15 İngiliz askeri öldü.

Uluslararası kurumlar oyunu

“Uluslararası kurumlar”ın misyonunun emperyalist çıkarlardan ibaret olduğunun binlerce örneğini yazdık bu sayfalarda. Son örnek Irak seçimlerinde sahnelendi. O meşhur “uluslararası kurumlar”dan biri olan, Uluslararası Seçim Komisyonu, aynı gün akşam, uluslararası standartlara uygun bir seçim olduğunu açıkladı. Haydi işgal altındaki seçimin böyle nitelenmesinin sahtekarlığını bir yana bıraktık. Peki nereden anlamıştı yolsuzluk vb. yapılmadığını? Kuveyt’ten gözlemişlermi!!!

Seçim komedi olunca, gözlemcisi de soyтары olur.

Aynı Uluslararası Seçim Komisyonu, emperyalist Batı’nın istediği sonuç çıkmayınca daha dün Ukrayna seçimlerinin usulsüzlüğünü ilan etmemiş miydi? Ülke topraklarında bile değil, başka bir ülkeden gözleyip, anında bu açıklamanın yapılması, umarız bu uluslararası standartlar ve kurumlar soytarlığına inananlara yeni bir örnek olur.

tik kurumlaşmalarla sömürgeleştirilmiş bir Irak bırakacakları açıktır. Elbette direnişin zaferi ayrı bir konu.

Seçimin, hükümetin, Anayasa'nın ne anlama geldiği burada belli oluyor. Seçim "özgür" ama, bu tiyatronun oyuncularını seçilenlerin de bir iradesi olmayacak. İşgal karşıtı tek bir propagandanın dahi yapılmasının yasak olduğu, adayların adının açıklanmadığı, halkın kime oy verdiğinin belirsiz olduğu, tankların toplanın gölgesinde, halkın açıklıkla, gözaltılarla tehdit edildiği bir seçime "özgür seçimler" adını veren emperyalistler, başta Şiiler olmak üzere, bu yolla işgali bitireceklerini düşünenleri, "silahlı direnişin işgali uzatmaktan başka işe yaramadığını" söyleyenleri yanıltmaya devam edeceklerdir.

Emperyalistler Sahte Zaferle Kendini Avutuyor

Seçimlerin ardından, Amerikan **New York Times** Gazetesi'nin başyazarı, "Irak halkı adına savaştığını iddia edenler bilmeli: Halk, mücadelenin artık barışçıl yoldan yapılmasını istediğini açıkça gösterdi" diyordu. Fransız **Le Figaro** ise, *Bush'un seçimleri iptal etmemekle doğru yaptığını* yazıyordu. **Bush**, Irak halkının "teröristlerin ideolojisine hayır" dediğini açıklarken, işgalle getiremediği özgürlüğün sesinin Ortadoğu'dan yükseldiği yalanını uyduruyordu. Öteki işgalci **Blair** ise, "seçimlerin tüm dünyada terörizme bir darbe" olduğunu söylüyordu. Aynı şekilde Avrupa emperyalizmi ve Türkiye gibi işbirlikçiler de sevinçlerini dile getiriyorlardı.

Nasıl bir seçim olduğu bir yana, seçimi yapabilmış olmalarını bile zafer olarak pazarlıyor emperyalistler. Direnişin gücü karşısında içinde bulundukları

durum bundan daha açık ifade edilebilir mi? Hem direnişin gücünü kendi itiraf ediyor, hem de "terör" diyerek, zafer ilan ediyor. Silahlı direnişin seçimleri fiili olarak engelleyeceği şeklinde yaratılan beklenti ve buna rağmen seçimlerin yapılmış olmasının "direnişe karşı kazanılmış bir zafer" olarak sunulması basit, ucuz bir propagandadan ibarettir. Aslolan bu seçimlerin Irak'ın geleceğinde nasıl bir yer alacağıdır. Direniş hesaba katılmadan, hiçbir siyasi sürecin olamayacağını şimdiden söyleyebiliriz.

"Demokrasi getirmek" için işgal ettiler işgali sürdürebilmek için sandık kurdular

Emperyalistlerin seçimleri yapmaktaki amaçlarını hatırlayalım.

Birincisi; işgal askeri ve siyasi olarak büyük bir tikanıklık yaşamaktadır. İşgalciler geçen süre içinde "çiçeklerle karşılanmadıklarını" gördükleri gibi, yükselen direniş karşısında tamamen savunma pozisyonunda geçmek durumunda kaldılar ve inisiyatifi direnişe kaptırdılar. Seçimlerden işgali sürdürülebilmesi için bir manevra alanı beklentisi içindedirler.

İkincisi; direniş işgalcinin vahşetini tüm çıplaklığıyla dünyaya halklarının gözleri önüne sermiştir. Amerikan emperyalizminin bütün yalanları çökmüş, "özgürlük demokrasi" gibi, hegemonyasına hizmet eden tüm kavramlar sadece Ortadoğu'da değil, tüm dünyada etkisini ciddi anlamda yitirmiştir. Seçimlerin, bu demagogileri kullanabilmesine malzeme sunabileceğini hesaplamaktadır.

Üçüncüsü; işgali "seçilmiş" bir işbirlikçi hükümet aracılığıyla sürdürerek meşrulaştırmak istemektedir.

Dördüncüsü; Irak Yurtsever Birliği'nin seçimleri boykot çağrısında dile getirdiği gibi; "Bu seçim, Irak'taki dinsel ve etnik kota sisteminin kurumlaştırılması ve yasallaştırılmasını amaçlamaktadır ve bu sistem Irak'ın etnik ve dinsel bölünmesini hızlandıracaktır."

Direniş Yeni Kuklalara Karşı Da Sürecek

"İşgal güçlerini ve onun siyasi kurumlarını hedef alan Irak direnişi, devrimci stratejisi aracılığıyla iki açık cephe inşa etmeyi başarmıştır: Biri halkı ve dünyanın çok sayıda samimi ulusu tarafından desteklenen Irak direnişi, diğeri emperyalizm ve onun Iraklı ve uluslararası işbirlikçileri."

Irak Yurtsever Birliği'nin bu tespiti bugün artık çok daha net olarak ortadadır.

Emperyalistler, işgal altında tuttukları hiçbir ülkede böyle bir seçim oyunu oynamaya kalkmamışlardır. Emperyalizme bu oyunu oynama zeminini yaratan işbirlikçiliklerdir.

Irak direnişi, emperyalist açık işgaller karşısında en kısa sürede örgütlenen en güçlü direnişlerden biridir. Ama Irak, aynı zamanda tarihin tanık olduğu en büyük işbirlikçilik örneklerinden birine de sahne olmaktadır.

Her ülkede işbirlikçiler olmuştur; ancak bunlar, egemen sınıfların bir bölümüyle sınırlı kalmıştır çoğunlukla. Ancak Irak'ta dinci ve milliyetçi örgütlenmeler çerçevesinde yaygın, kitlesel boyutta bir işbirlikçilik ortaya çıkmıştır.

Şimdi iktidar koltuğuna oturan bu işbirlikçilik de direnişin gelişmesini engelleyemeyecektir.

Oligarşinin 'Kerkük Rahatsızlığı'

AKP iktidarının ve genel olarak oligarşinin Irak seçimlerine "ilgisinin" Kerkük odaklı, daha doğrusu Irak Kürtleri odaklı olduğu biliniyor. Bu ilginin sonucu, seçimlerin hemen ardından Genelkurmay ve Erdoğan tarafından "sert" açıklamalar yapıldı. Amerika'ya karşı sözde eleştiriler tırmandırıldı. Kerkük'te ise, resmi sonuçlar açıklanmamış olsa da, seçimin arefesinde yoğun bir göçü organize eden KDP-KYB ittifakının çoğunluğu elde edeceği belirtiliyor. Ki, Erdoğan'ın son açıklamasında daha da boyutlanan rahatsızlık, bu ve "bağımsızlık referandumu" gibi gelişmelerdir. Trajikomik olan şu ki, oligarşi de Kürt milliyetçiliği de Amerika'ya dayanarak, onun desteğini alarak Kerkük üzerinde politika yapıyor.

AKP'nin Anti-Demokratiklik Kıstası

Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ'un, "Kerkük'te oldu bittiye izin verilmeyeceği" açıklamasının ardından, Tayyip Erdoğan, "düzeni tesis etmekle görevli güçler, milletimizin büyük tesürüne rağmen bazı gelişmelere karşı gerekli hassasiyeti göstermedi. İlgili ülkelerin gerekli tedbirleri zaman geçirmeden almalarını bekledik. Bölgeye demokrasi getirmek amacıyla geldiklerini söyleyen güçler, bu anti-demokratik duruma gereken duyarlılığı göstermedi" diye konuştu.

İşgal altındaki seçimi anti-demokratik görmeyen ve Sunnilere de "katılın" çağrısı yapan Tayyip, çıkarları sözkonusu olunca demokrasi, anti-demokratik uygulamaları hatırladı.

Sert üslubuna bakarak ABD ile ilişkilerin -moda deyimle- "gerileceğini" ya da Türkiye oligarşisinin sorununun ABD ile ilgili olduğunu düşünmek yanılgıdır. İşbirlikçi bir iktidar, siyasi-ekonomik-askeri olarak emperyalizme bağımlı bir oligarşi, "kafa tutamaz". Kendi halkına karşı savaş için de önce "ABD ile oturup anlaşılan" (Mehmet Ağar'ın açıklamalarını hatırlayın) oligarşi, Amerika'nın icazeti olmadan da hiçbir askeri hareketliliğe giripemez.

Oligarşinin asıl sorunu, ABD ile değil, Irak'taki Kürt halkıyladır. ABD'ye "eleştiri", açıklamaların cılız bir yanını oluştururken, Kürtler'in tehdit edilmesi asıl yönünü oluşturuyor. Burjuva basının şovenizmi körüklerken, "Kerkük'ün barut fıçısı olduğu" yönündeki haber ve yazıları da aynı tehdidin parçasıdır. Kerkük'ün ya da başka bir yerin, halkları birbirine çatıştıracak bir ortamda tutulması ABD'yi niye rahatsız etsin; aksine de-

netiminde olduğu sürece işine gelir. Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te dile getirdiğimiz gibi, çıkarları denk düştüğünde "baruta kibriti de çakar".

Oligarşinin "Türkmenler'e sahip çıkma" manevralarını belirleyen de Kürt düşmanlığıdır. Türkmenler'in büyük çoğunluğu ve onların örgütlülükleriyle de gerçekte ilişkisi yoktur oligarşinin, küçük bir azınlık Türkmen partisine dayanarak varolma ve olası bir Kürt devletini engelleme hesabı yapmaktadır. Bu nedenle başta seçimlere katılmama eğiliminde olan Türkmenler üzerinde de baskı kurmuş, seçim oyununa alet olmalarını sağlamıştır. Öte yandan bu açıklamaların görece sertleştirilmesinin bir yanını da AKP'nin şovenist kesimlere ve aynı şovenizmin etkisindeki kendi tabanına yönelik manevralar oluşturduğunu belirtelim.

İşgalcilerle dayanarak bir Kürt devletinin halkların cephesinden ne anlama geldiği ayrı bir yazı konusu olduğu için burada girmiyoruz. Peki oligarşi hangi hakla Kuzey Irak'taki gelişmelere müdahil olma hakkını kendinde bulmaktadır? Onyıllardır bu ülke topraklarında Kürt halkına karşı baskıyı, katliamları, asimilasyonu reva gören oligarşik iktidarın bu hakkı görmesinin temeli aynı şovenist politikalarda yatmaktadır. İçeride Kürt halkının haklarını tanımam, ezerim, sustururum, dışarıdan onları etkileyecek hiçbir gelişmeye de izin vermem. "Kerkük rahatsızlığı" dedikleri budur. Kürt işbirlikçi milliyetçiliğin Kerkük'ün denetimi ile birlikte elde edeceği siyasi ve ekonomik kazanımların yaratacağı sonuçlardır "rahatsızlık."

"Kerkük'ün Kürt kenti" ya da "Türkmen kenti" olduğu tartışmasındaysa hem oligarşi hem de Kürt milliyetçiliği çıkarları etrafında bir tarih şekillendirmesi yapmak istemektedirler. Kerkük, Arap'ı, Kürt'ü, Asuri'si, Türkmen'i ile o topraklarda yaşayan tüm halklarındır.

Amerikancılar'ın Kerkük Fırsatçılığı

Bu arada uzun süredir suskun olan basının Amerikancılar'ı, yaşanan gelişmeler karşısında "1 Mart tezkeresini kabul etmiş olsaydık, böyle olmayacak Irak'ta söz sahibi olacaktık" diye çıkış yapmaya çalıştılar. Şovenistlerin aynı zamanda en keskin Amerikancılar olduğunu bir kez daha kanıtlayan Ertuğrul Özkök, Cüneyt Ülsever, Güneri Cıvaoğlu, Taha Akyol gibileri, Amerika ile daha sıkı işbirliğinin faziletlerini göstermeye çalışmaktadırlar.

AKP'nin Filistin Riyakarlığı Sürüyor

Ebu Mazen'in ziyaretinde "Filistin'in yanındayız" diyen iktidar, İsrail ile yeni anlaşmalar imzalıyor

İsrail-Filistin "barış görüşmelerinin", önceki dayatılan "barışlardan" hiçbir farkının olmayacağı, Filistin halkının haklarından tavizler verilmesi, direnişi bırakmasının temel koşul olacağı gittikçe netleşiyor. Filistin'in yeni Devlet Başkanı Mahmud Abbas ise, görüşmeler öncesinde "uluslararası destek" turları yapıyor. İşte bu çerçevede, Mahmud Abbas geçen hafta Türkiye'deydi. Ahmet Necdet Sezer, Tayyip Erdoğan ve TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu ile görüşen Abbas destek istedi. Sezer'den hükümete kadar tümü, Filistin davasına öteden beri varolan desteklerinin süreceğini açıkladılar.

Türkiye topraklarından Filistin davasına onyıllardır bir destek vardır ama bu destek, devletin değil devrimcilerin ve Türkiye halkının desteğidir. AKP iktidarı ve oligarşi İsrail'in dostudur.

Bu görüşmelerin hemen önceki günde, İsrail ile yeni anlaşmaların gündeme gelmesinin başka bir ifadesi olabilir mi?

İsrail Genelkurmay Başkanı Moşe Yaalon da Ankara'daydı bu hafta. Ahmet Necdet Sezer ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'le görüşen Yaalon'un zi-

yaretinin sebebini ise oligarşi yine açıklamadı. Tüm İsrail anlaşmalarında olduğu gibi halkın tepkisinden çekinerek gizlediler.

İsrail'de yayımlanan Haaretz Gazetesi ise, ziyarette en önemli gündemin 1.5 milyar dolarlık savunma işbirliği anlaşması olduğunu yazdı. Buna göre, 48 adet F-4 Phantom ve 200-300 adet M-48 Patton tankının İsrail tarafından modernizasyonunun yanı sıra Harpy tipi pilotsuz keşif uçaklarının da Türkiye'ye satışı görüşmelerde ele alındı.

İşte size Türkiye iktidarının Filistin davasına desteğinin somut ifadesi; Filistin davasının kanla boğulması için, bir savaş makinası olan İsrail devletine destek!

Türkiye, İsrail'le Ortadoğu'daki en yakın askeri, ekonomik, siyasi ittifak içindeki ülkedir. AKP iktidarı ile bu geleneğin kesintiye uğraması bir yana daha da geliştirilmektedir. AKP'nin, halkın karşı çıktığı, tepki gösterdiği bütün ilişkilerde tavrı riyakarcadır. Resmi açıklamalarda "eleştiriler" yapılırken, her türlü işbirliği sürdürülmektedir. ABD'nin Irak'taki katliamlarına karşı da aynı ikiyüzlü politika sürdürülmüyor mu?

İsrail ile 8 Şubat'ta yapacağı görüşme öncesi destek arama ziyaretleri yapan Mahmut Abbas, Rusya'ya ziyareti sırasında Kommersant isimli gazeteye beyanatlarda bulundu. Arafat'a yönelik emperyalist cepheden yapılan "eleştirileri" dolaylı şekilde onaylayan Abbas, "Arafat döneminin kara lekelerini temizleyeceğini, siyasi ve güvenlik sistemiyle ilgili reformlar yapacağını" söyledi. (2 Şubat Milliyet)

Bir liderin düşebileceği en pis bataklık, emperyalizme mesaj verebilmek, icazetle-

rini alabilmek için, kendi halkının tarihini, değerlerini ayaklar altına almak ya da buna zemin hazırlamaktır. Abbas, bu işaretleri veriyor. Filistin'i vareden Arafat'ın eksikleri, yanlışları Filistin halkının tartışması, onun iç sorunudur. Emperyalistlerin terörizm demagojilerine paralel olarak konuşmak, sadece Arafat'a değil, tüm Filistin halkına hakarettir.

10 yaşındaki Nuran tank mermileriyle katledildi

İşgalciler "barış" açıklamaları yapmaya devam ederken, katliamlarını da sürdürüyorlar. 31 Ocak günü 65 yaşındaki bir Filistinli'yi katleden İsrail, ertesi günü de bir okula ateş açarak 10 yaşındaki Nuran'ı katletti. Olay, Refah Mülteciler Kampı'ndaki Birleşmiş Milletler Okulu'nda meydana geldi. İsrail tankının ateş açması sonucunda Nuran başından vuruldu, 7 yaşındaki bir kız çocuğu da yaralandı. BM yetkilileri, okullarının daha önce de defalarca İsrail saldırılarına maruz kaldığını, geçen yıl iki küçük kız öğrencinin yaşamını yitirdiğini, bir çocuğun kör olduğunu, iki çocuğun da yaralandığını bildirdiler.

Binlerce Nuran'ı katlettiler bugüne kadar, genç yaşlı, kadın çocuk demeden tüm bir halka karşı savaşın adına utanmazca "teröre karşı savaş" dediler.

Bu arada, Hamas, okul saldırısına misilleme olarak, bir siyonist yerleşim merkezine beş havan topu fırlattı. Hamas'ın silahlı kanadı İzzeddin El Kassam Tugayları'nın sözcüsü, Filistinli 8 grup adına bir açıklama yaparak, "Filistinliler'e yönelik şiddetin devam etmesi halinde saldırılar yeniden başlayacak" dedi. Bilindiği gibi, direniş örgütleri "barış görüşmeleri" için geçici ateşkese kabul etmişlerdi.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu Seçim Oyununu Protesto Etti

'Direnen Irak Halkı Kazanacak'

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Amerika'nın Irak'ta işgali meşrulaştırmak için yaptığı seçim oyununu 30 Ocak günü Kadıköy'de dü-

zenlediği bir basın açıklamasıyla protesto etti.

"Seçim Aldatmacasına Hayır"

Bu eylemden bir gün önce Taksim Gezi Parkı'nda bir basın açıklaması yapan koordinasyon üyeleri, "İşgale Direnen Irak Halkı Seçim Oyununu Bozacak" yazılı bir pankart açtılar. Eylem boyunca "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Direnen Irak Halkı Kazanacak", "Seçim Aldatmacasına Hayır" sloganları atıldı. Koordinasyon adına açıklamayı yapan Figen Yüksekdağ "seçim, işgalci güçlerin dayattığı bir seçim. Bu seçim Irak halkına demokrasi getirmeyecek, işgali kalıcı kılacaktır. Bu seçim Irak halkına rağmen yapılıyor, bu nedenle kabul edilemez" dedi. Açıklamanın ardından Kadıköy'de yapılacak eylem için bildiriler dağıtıldı.

"Irak Halkı Emperyalizmi ve İşbirlikçilerini Yenecek"

Koordinasyon üyeleri, Irak'ta seçim oyununun oynandığı gün Kadıköy Meydanı'nda yaptıkları eylemle, direnişe destek verdiler.

Koordinasyon bileşenleri Haydarpaşa Numune Hastanesi'nden İskele Meydanı'na en önde "İşgale Direnen Irak Halkı Seçim Oyununu Bozacak Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu" imzalı pankartı açarak yürüdüler. "Direnen Halklar Kazanacak" "Direnen Irak Halkı Seçim Oyununu Bozacak" sloganlarıyla yürüyen koordinasyon bileşenleri, kendi pankart ve flamalarını taşıdılar.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi eyleme 300 kişilik kitlesi ile katılırken, "Irak Halkı Emperyalizmi ve İşbirlikçilerini Yenecek" pankartları taşıdılar. Kızılbayraklarıyla yürüyen HÖC'lüler "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını attılar. Çevik kuvvet ve onlarca panzerle meydanı ablukaya alan polis gruplarının flamalarını açmamaları dayatmasına boyun

eğilmedi ve HÖC'lüler kızılbayraklarını Kadıköy'de dalgalandırarak direnişi selamladılar.

İskele Meydanı'nda yapılan konuşmada emperyalistlerin bu seçimle işgallerini kalıcılaştırmaya çalıştıklarına dikkat çekilerek, "Sandıktan daha fazla katliam çıkacaktır. ABD emperyalizminin dayattığı bu seçimler meşru değildir" denildi. Konuşmanın ardından devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Grup Gece Tutuştu ve Grup Vardiya marş ve türküleriyle kitleyi coştururken, bir de göstermelik seçimle ilgili bir tiyatro gösterisi düzenlendi. Sahneye son olarak çıkan Grup Yorum'un Biz Varız marşı ve Gel ki Şafaklar Tutuşsun türküsü ile coşku doruğa çıktı ve Kadıköy'den emperyalizme meydan okuyan sloganlar yükseldi. 1300 kişinin katıldığı eylem marşlar ve sloganlarla sona erdi."

Malatya'dan Direnişe Destek

Malatya'da ise, HÖC, Partizan, ESP ve DHP 30 Ocak günü PTT önünde düzenledikleri bir basın açıklamasıyla Irak seçimlerini protesto ettiler.

Çiğdem Dağdeviren'in okuduğu açıklamada, iki yıldır 'demokrasi ve özgürlük' adına yüzbinden fazla insanın katledildiği hatırlatılarak, "ABD ve işbirlikçileri halklara demokrasi değil kan, göz yaşı ve ölüm getirdiler" denildi. Seçimin Irak halkının iradesini yansıtmadığını hiçbir koşulunun bulunmadığını belirten Dağdeviren, özgürlük ve demokrasinin bağımsızlıkla birlikte kazanılacağını ve bunun direnişin zaferiyle mümkün olacağını altını çizdi. "İşgal Altında Seçim Aldatmasına Hayır" yazılı ortak pankartın açıldığı eylemde, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Irak Halkı Yalnız Değildir, İşgale Değil Direnişe Ortak Ol" sloganları atıldı ve benzeri içerikte dövizler taşındı.

ÖDP 4. Olağan Kongresi “Yeniden” Mi?.. Sil Baştan Mı?

Her siyasi hareket gibi, ÖDP reformizmi de çeşitli teorik tespitlerle çıktı siyasi arenaya. 1996 başında kurulan ÖDP, 9 yıldır bu teorik tespit ve öngörülerinin pratikte sınındığı bir süreç yaşadı. ÖDP'nin 28-30 Ocak'ta yapılan 4. Olağan Kongresi ve 4. Konferansı, üstü örtülü biçimde bu tespitlerin iflasının tescil edildiği bir kongre oldu.

ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Alper Taş'ın kongre öncesi, Birgün Gazetesi'ne verdiği demeç, 4. Kongre'nin içeriğini şöyle özetliyordu: “ÖDP'yi yeniden kuracağız”.

Peki, nereden çıkmıştı bu ihtiyaç?

“Yeniden” kelimesinin ÖDP-DY tarihinde özel bir yeri var. 12 Eylül sonrasının uzun kesintisinden sonra siyaset sahnesinde boy gösterdiklerinde, yayın organlarına bu adı vermişler, bu kelimeyi sloganlaştırmışlardı. Niye “yeniden”di? Çünkü, 12 Eylül sonrası ne içeride, ne dışarıda bir hareket olarak mücadele arenasında yoktular. Bekleyiş, tartışma süreçleri vb. adlar altındaki on yıl, sınıflar mücadelesinin adeta “tatil” edildiği bir dönemi anlatıyordu Devrimci Yol geleneği için. Bir **kesintisizlikten** sözedebilecek durumda değillerdi. Bunun için “yeniden”di.

İkincisi; geçen yıllar, **inkarcılığın** ve **düzen içileşmenin** yıllarıydı aynı zamanda. Artık eski savundukları teorileri savunmayacaklar, eskinin silahlı mücadelesinden, illegal örgütlenme anlayışından, kısacası her şeyinden uzak duracaklardı. “Yeniden” bu açıdan da onların durumuna uygun bir tarifti.

Parti-Cephe çizgisi tümüyle inkar edilip, eski DY çizgisinin tasfiyesi de tamamlandıktan sonra, ortaya legal parti projesi çıkarılmış ve bunun sonucunda ÖDP kurulmuştu. Inkarcılıkta, düzene içileşmede bir değişiklik olmadığına göre, şimdi yine “yeniden” kavramına neden ihtiyaç duyuyorlardı öyleyse? “Eski” ÖDP'ye ne olmuştu da, “yeniden kurmak”tan sözediliyordu?

Kongre konuşmalarında “yeniden kurma”, “on yılda dünyada ve ülkemizde çok şey değişti” gerekçesiyle savunuldu. **Asıl neden**, on yıl boyunca dünyada ve ülkemizde yaşanan değişiklikler mi, yoksa ÖDP'nin bu on yıldaki başarısızlığı mı?

Bir an varsayalım ki, dünyadaki değişiklikler yeniden yapılanmayı ve yeni politikaları gerek-

tirdi. Peki dünyanın ve ülkemizin önceki koşullarına uygun olduğu iddiasıyla ortaya

atılan eski teori ve politikalarından ne sonuç alındı?

Kongrenin cevapsız bıraktığı soru budur.

Dokuz yıllık ÖDP pratiğinin ve teorisinin ciddi bir muhasebesini yapmak yerine, **eleştirisiz ve özeleştirisiz** geçmiş inkar edilerek “yeni” şeyler söylenip “yeniden” yapılanılıyor. Klasik DY tarzı da budur zaten.

ÖDP teorisinin dokuz yıllık pratikteki sonucu şudur: Teorik hiçbir öngörülerini gerçekleştirmemiştir. İlk başta yakaladıkları havanın bile gerisine düşmüşlerdir. Önlerine koydukları pratik hedeflere asgari düzeyde bile ulaşamamışlardır; mevcut örgütsel yapıları ve formüle ettikleri “devrimcilik” anlayışı, bunun önündeki en önemli engel olmuştur.

Ancak bunların gerçek bir muhasebesi yapılmadığı için, “yeniden yapılanma” diye yola çıktıkları her seferinde, sil baştan yapmak durumunda kalmaktadırlar. 4. Kongre sonrası ÖDP'yi bekleyen de budur. Programdan, tüzükten, mevcut ideolojiye, örgütlenmeye, örgütlenme anlayışına kadar her şey “başarısız”, “eski” ilan edilmiştir... Geçmişini sürekli inkar eden bir hareket için kaçınılmaz olarak her seferinde başladığı yere döner. ÖDP inkarcılığı, işte böyle bir kısır döngü içindedir. Bunun için her kongresinde, konferansında sürekli olarak “ideolojik netleşmeden”, “geçmişin aşılmasından”, örgütlenme ve çalışma tarzı anlayışındaki “dogmatik” kalıntıların atılmasından vs. vs. söz edilir.

ÖDP, hala ‘kendini tanımlamaktan’ kaçan bir partidir

Birgün Gazetesi salonda “*Devrim yolunda 9 yaşında yaşasın Özgürlük ve Dayanışma*”, “*İnadına aşk inadına devrim ve sosyalizm*” sloganlarının dikkat çektiğini yazıyor. ÖDP tabanının en azından belli kesimlerinin hala devrim ve sosyalizm sloganı atması, bu duyguyu, düşünceyi taşıması bir olumluluktur. Günümüz dünyasında devrim sloganlarını duyup da sevinmeyecek hiçbir devrimci yoktur. Ama söz konusu sloganların atıldığı yer ÖDP Kongresi olunca, bazı sorular sormak da şarttır: **Nasıl bir devrim?** ÖDP yönetimi ve teorisyenlerinin riyakarlığı ve “devrim istismarcılığı” işte bu noktada önemli

ve tahrip edicidir. Kitlelerin, devrimcilerin “devrim” özelemiyle oynamak değil de nedir bu? ÖDP teorisyenlerinin şu soruya cevabı var mı: **Hangi devrim? Nasıl bir devrim? Hangi yoldan?**

Çok şey tartışıyor görünüp hiçbir şey tartışmayan, günü kurtaran, düzen içi yolculuğunu sürdüren ÖDP’nin ısrarla ve bilinçli bir biçimde cevapsız bıraktığı soru budur. **Devrim hem vardır, hem yoktur ÖDP gündeminde.** AB meselesinde bile “emeğin Avrupası”yla düzeniçilik gizlenmeye çalışılırken, şimdi bir adım daha atıp “**Avrupa’nın devrimci dönüşümünden**” söz ediliyor. **Emek, devrim, sosyalizm**, bu kavramlar ÖDP’de hep düzen içiliği gizlemeye yarıyor.

ÖDP Kongresi, **devrimle düzenin** hala aynı potada eritmeye çalışıldığı maskeli solculuğun, devrim istismarcılığının sürdüğünün de bir göstergesi oldu. ÖDP-DY **devrimci söylemi** tüm den terketmeden **düzen pratiğini** sürdürüyor. Bunun için de hiç bir gerçek teorik, ideolojik tartışmanın yapılması mümkün değildir. ÖDP her şeyi tartışıyor görünür; ama sorunun esasını, bir siyasi hareketin yerini, yolunu belirleyen “stratejisini” tartışmaz. Tartışamaz. Çünkü o zaman uzlaşmacı, teslimiyetçi, parlamenterist yüz tüm çıplaklığıyla açığa çıkar. ÖDP, madem ki sosyalizmden söz ediyor, en başta açıklık getirmesi gereken şey şudur: Siz **sosyalizme nasıl geçmeyi** savunuyorsunuz? Daha somut olarak sorarsak; siz **sosyalizme “barışcıl”, parlamenter” yoldan geçişin mümkün olduğunu mu** düşünüyorsunuz? Cevap evetse, ÖDP, reformisttir, revizyonisttir, parlamenteristtir, Avrupa solcusudur, ama kesinlikle devrimci değildir! şte bunun açığa çıkmasını istemedikleri için ÖDP kendini tanımlamayan, nereye, nasıl ulaşacağını netleştirmeyen, ideolojik olarak istismarcılık ve riya karlık çizgisinde yürüyen bir partidir.

Kongrelerindeki, konferanslarındaki “her şeyi tartışan”, “demokratik” parti görünümü de bu bilinçli **ideolojik muğlaklığın** önüne çekilmiş bir tül perdedir.

4. Kongre kararları, ‘düzen partisi’ olmanın belgeleridir

Sonuç bildirgesi’nden ÖDP’nin niteliğini karakteristik olarak ortaya koyan birkaç maddeyi ele alalım.

Mesela, AB konusunda deniliyor ki; “ÖDP, *emeğin Avrupası perspektifiyle bugünkü sermaye hegemonyasına dayalı birlik projesini reddeder, Avrupa’nın devrimci dönüşümünden yana tavır koyar.*”

Bu cümleden politik olarak “AB’ye hayır!”

sonucu da çıkar. Ama ÖDP’nin böyle bir sloganı, böyle bir politikası yok. Dolayısıyla, ÖDP politikası pratikte şöyle vücut bulmuş oluyor: önce emperyalist birliğe girelim, sonra onu içinden dönüştürürüz! Düzen partilerinin hemen hepsinin politikası bu kalıp içine oturmuyor mu zaten; “*girelim, ama şöyle girelim*”, “*girelim ama içinde şöyle yapalım.*” Böylelikle, ÖDP, emperyalizmle ve işbirlikçi oligarşıyle en temel politikaları konusunda bir çatışma içine girmekten kaçmış oluyor. (ÖDP’nin Kongre kararlarında yeralan “*Avrupa’nın devrimci dönüşümü*” veya “*emeğin Avrupası!*” safsataları, keza “*serbest pazar ekonomisini başta olmak üzere Avrupa Birliği’nin temel amaçlarına hizmet etmek şartıyla*” kurulan Avrupa Sol Partisi’ne gözlemci üye olarak kabul edilmesi başlı başına bir yazı konusu olduğu için burada ayrıca üzerinde durmayacağız.)

Sonuç bildirgesi’nde Kürt sorunu için de şöyle deniyor: “*Kürt sorununda tam bir çözüm için atılan kısıtlı adımların uygulamaya yansıtılmasının yanı sıra siyasi genel affın ilan edilmesini, zorunlu göçe tabi tutulanların geri dönme taleplerinin gerçekleştirilmesini ve zararlarının tazmin edilerek insanca yaşam koşulları sağlanmasını savunur.*”

Özetle: Çıkarılan yasalar uygulamaya yansıtıl-sın, genel af, köye dönüş ve zararların tazmini!

Bu çözüm, zamanında TÜSİAD’ın hazırladığı Kürt sorunu raporlarından daha geri ve daha ür-kektir. Ama düzeni asla rahatsız etmeyecek bir çerçevedir.

Kongreye ilişkin yayınlarda, mesela F tipleri konusuna hiç rastlamadık. Bir maddenin içine öylesine sıkıştırmışlar mıdır bilemiyoruz; ama bu konuda da “Avrupa standartları”nın ötesine geçemeyeceklerini biliyoruz.

Kongre kararlarının özetle gösterdiği şudur; ÖDP, sadece “yasal” zorunluluklardan dolayı değil, “icazetçi” çizgisinin gereği olarak, her konuda egemen sınıfların kabul edebileceği çerçeve içinde hareket etme politikasını sürdürmektedir. Bu ise, ÖDP’nin “*neden dibe vurduk?.. nasıl gelişebiliriz?*” çerçevesinde yaptığı tartışmaları da anlamsızlaştırmakta, “fikir cimnastiği-ne” dönüştürmektedir.

‘Toplumsal hareketler’ yaratmak bu ÖDP’nin harcı mı?

Evet, ÖDP yöneticileri Kongre vesilesiyle yaptıkları değerlendirmelerde sık sık “toplumsal hareketi” geliştirmekten söz ediyorlar. Genel Başkan Yardımcısı Alper Taş, “3 Kasım seçimle-

rinde solun dibe vurduğunu... ÖDP'nin burada ki başarısızlığı üzerinde çok ciddi tartışmalar yaptıklarını" belirterek çıkardıkları sonucu şöyle özetliyor: "...solu geliştirecek toplumsal hareketler yeterince güçlü değil... yeni dönemde siyaseti toplumsallaştıran, toplumsal hareketleri büyüten... bir ÖDP göreceğiz." (Birgün, 27 Ocak 2005)

ÖDP'yi, ilerici, demokrat bir güç olarak elbette bu zeminde görmek isteriz. Köylülüğün, işsizlerin, diğer yoksul emekçi halk katmanlarının mücadelesinde görmek isteriz. Ancak ÖDP'nin sorunu tam da burada ortaya çıkıyor. Bu mücadelenin içinde militanca bir yeralış mı, yoksa bu mücadeleyi geriye çekmeye, düzen sınırları içine hapsedmeye çalışan bir yeralış mı? Mesela, Alper Taş'ın "toplumsal hareketleri büyütmeye" pratiğine örnek olarak verdiği emperyalist savaşa karşı pratiğimizde ÖDP ikincisini tercih etmiştir.

Kendi deyişleriyle, "Toplumsal muhalefeti aşağıdan yukarıya yeniden inşa etmek" acaba yıllardır teorisini yaptıkları devrimcilik anlayışıyla, "parti olmayan parti" ucubeliğiyle mümkün mü? Gecekondu yıkımlarına karşı direnen yoksulların kurdukları barikatlarda çatışacak mısınız? Gecekondu emekçilerinin mafyaya, yozlaşmaya karşı mücadelesi içinde yeralacak mısınız? İşçilerin, memurların işgallerle, barikatlarla direnmesinin karşısına "diyalog, uzlaşma" diye çıkmaktan vaz mı geçeceksiniz?.. Faşizme, emperyalizme karşı direnmek için insanlar kendilerini feda ederken siz "sağduyu, diyalog" nakaratını tekrarlamaktan vaz mı geçeceksiniz?

Bu tarzın mahkum edildiğine, bunlardan vazgeçileceğine dair bir ipucu yoktur kongrede. Peki bunlar olmadan nasıl bir "toplumsal muhalefet" olacak? Yazılarınızda bol bol öykündüğünüz Latin Amerika'daki halk muhalefetlerinin en belirleyici niteliklerinden biri de militanlıklarıdır. Aylarca barikatlarda döğüştüler, fabrikalarda, tarlalarda işgaller gerçekleştirdiler. Peki ÖDP'nin ülkemizdeki işçilerin, memurların IMF saldırılarına karşı mücadelesine ilişkin politikası ne? Böyle bir militanlığı mı savunuyor ÖDP?

Oligarşinin icazeti dışına çıkılmadan, "eve-ışe-eşe dönüşü", "risksiz devrimciliği" teorileştiren anlayış mahkum edilmeden, ekonomik-demokratik mücadelede de militan bir direniş çizgisi benimsenmeden "toplumsal hareket yaratma" lafları havada kalmaya mahkumdur. Teorileri bir yana, ÖDP'nin somut açmazı işte buradadır. Bu açmazı aşamadığı takdirde ne dibe vurmaktan kurtulabilir, ne de bir sonraki kongresinde yeniden ve sil baştan yapmaktan...

Bask halkının iradesi bir kez daha çiğnendi!

Bask Meclisi, bundan bir süre önce, mevcut özerklik statüsü yerine, Bask ülkesini daha bağımsız hale getirecek bir karar kabul ederek, bunu İspanyol Parlamentosu'na gönderdi. Bask Meclisi'nin kararı "İspanya'yla serbest ortaklık temelinde yeni bir statü" öngörüyordu.

Bask Meclisi, AB'ye göre de, İspanya yönetimi-ne göre de **"Bask halkının meşru temsilcisi"**ydı. Dolayısıyla bu meşru temsilcinin aldığı kararlar Bask halkının iradesini yansıtıyordu.

İspanya Parlamento'su, 2 Şubat'ta verdiği kararla Bask halkının iradesini ayaklar altına aldı. Bask Meclisi'nin kararı, İspanya Parlamentosu'nda 29'a karşı 313 oyla reddedildi. İktidar ve muhalefet, (aynı bizde Kürt sorununda olduğu gibi) birleşmişti. Basklılar'ın iradesinin tanınmaması yönünde oy kullananlar arasında 'sosyalist' sıfatını taşıyanlar da vardı.

Peki bu "AB Kriterleri'ne" uygun mu? "Azınlık hakların hakları"nın savunuculuğunu kimseye bırakmayan AB, İspanya'nın bu kararını iptal eder mi?

Hayır etmeyecektir. Hatırlanacağı gibi, bir süre önce de Basklılar'ın partisi Henri Batassuna İspanya yönetimi tarafından kapatılmış ve AB emperyalistlerinin bu karara hiçbir itirazları olmamıştı. AB için "azınlık hakları", asla "bağımsızlık" ölçülerine varamaz ve asla emperyalizmin belirlediği statükoyu bozamaz. Bağımsızlığı da ancak emperyalistler lütfederler. Kopenhag Kriterleri'ne, başka deyişle, emperyalizmin çıkarlarına uygun olan budur.

Öcalan'ın avukatlarına soruşturma!

Abdullah Öcalan'ın 25 avukatı hakkında yeni bir soruşturma daha açıldı.

"Hukukun" işleyişinde birçok kez örneğini gördüğümüz bir süreç tekrarlandı bu soruşturma kararında da. Genelkurmay 2. Başkanı Org. İlker Başbuğ'un geçen hafta yaptığı basın toplantısında "Öcalan cezaevinden PKK'yi yönetiyor" demesi üzerine Adalet Bakanlığı soruşturma başlattı. **Generaller emretti, "yargı" harekete geçti.** Bir hafta öncesine göre, ne yasalarda, ne Öcalan'ın avukatlarının yaptığı avukatlık görevinde hiçbir değişiklik yoktu. Ama generallerin talimatı vardı.

Adalet Bakanlığı, haklarında şu ana kadar onlarca soruşturma açılmış bulunan avukatlar hakkında bu kez soruşturmayı "hukuki yardım amacını aşarak basın açıklaması yaptıkları veya örgüte yardım yataklıkta bulundukları" gerekçesiyle açtı.

TAYAD'dan Basın Açıklaması, Tutsaklardan Açlık Grevi

'Sürgün Sevklerine Son!'

1 Nisan operasyonunda sahte belgelerle tutuklanan Sadık Türk'ün, Sincan 2 No'lu F Tipi'nden Bolu F Tipi'ne sürgün edilmesinin ardından başlattığı açlık grevi 50. güne yaklaştı.

Bu yasadışı sürgüne karşı Edirne F Tipi'nin ardından **Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden DHKP-C, MLKP, TKP-ML, TİKB ve TKEP-L** davalarından tutsaklar da 3 ila 7 gün arasında değişen sürelerle **açlık greviyle sürgünü protesto ediyorlar.**

Dışarıda ise TAYAD'lı Aileler suç duyuruları ve basın açıklamaları ile, bu hukuksuzluğa göz yummayacaklarını gösteriyorlar. Daha önce Şişli Adliye önünde bir eylem yaparak sürgün sevkle ilgili olarak, Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ve Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishane İdaresi hakkında suç

duyurusunda bulunan TAYAD'lılar, 29 Ocak günü de Sultanahmet Adliyesi önündeydiler.

Sadık Türk'ün serbest bırakılmasını isteyen TAYAD'lılar, "Sürgün Sevklerine Son" yazılı pankart taşıdılar. TAYAD adına açıklama yapan Sezai Demirtaş, Wernicke Korsakoff hastası olan Sadık Türk'ün, 1 Nisan operasyonu sonucu gözüne alındığını ve sahte belgelere dayandırılarak tutuklandığını belirtti.

Demirtaş, "Ülkemizdeki en büyük hukuksuzluk örneklerinden biri olan 1 Nisan komplosuyla tam 9 aydır tecrit koşullarında tutulan Sadık Türk'ün derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Sadık Türk'e yönelik bu saldırılar, tüm tutuklu ve hükümlülere olduğu kadar, dışarıdaki devrimcilere de yöneliktir" diye konuştu.

Eylem, "Sadık Türk Derhal Serbest Bırakıl-sın, Sürgün Sevklerine Son Verilsin, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganlarının ardından bildiri dağıtılması ile sona erdi.

Ege Temel Haklar Etkinliklerini Sürdürüyor

İzmir Temel Haklar'ın kapatılmasının ardından kısa süre önce kurulan Ege Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği çalışma ve etkinliklerini sürdürüyor.

30 Ocak'ta dernek binasında yapılan etkinlikte, gündeme ilişkin konular tartışıldı ve müzik dinletisi verildi. Söz alan dernek başkanı Nurhan Yılmaz, ölüm orucu direnişi, emperyalizmin saldırıları ve AKP iktidarının emekçi halka yönelik saldırılarını değerlendiren bir konuşma yaptı. Yılmaz, Avrupa Birliği'nin baskının, yasakların, işkencelerin üzerinin örtülmesinde rol oynadığının altını çizdiği konuşmasında, hak ve özgürlükler mücadelesinin örgütlülük ve sürekliliğiyle ancak halkın haklarının kazanılabileceğini belirtti.

Daha sonra derneğin şiir grubu bir şiir dinletisi verdi. Ardından Ege Temel Haklar İdil Halk Sahnesi Tiyatro Topluluğu, "sevim taşan benim" isimli tiyatro oyununu oynadı. Son olarak ise, Grup Günişığı türkü ve marşlardan oluşan bir dinleti sundu.

İSTANBUL TAYAD ADRES DEĞİŞİKLİĞİ

Abide-i Hürriyet Caddesi
Derya Apartmanı No:231/6
Şişli / İSTANBUL

Mazlum-Der: TAYAD'lıların direnişi herkese örnek

Sayı 144

35

6 Şubat
2005

Tecrit zulmüne karşı F tiplerinde direnenlerin aileleri olarak Abdi İpekçi Parkı'nda mevsimleri devirdi onlar. Bıkmadan usanmadan 118 ölümü duyuruyorlar. Kışın soğuğuna karşı yaktıkları ateş, sahte demokratikleşme oyunlarını da, duyarsızlıkları da yakıyor.

Yakınları F tiplerinde hücre hücre eriyen, tecritle beyinleri yokedilmek istenen devrimci tutsakların olduğu bir ülkede "demokrasinin" aldatmaca olduğunu Ankara'nın göbeğinde gösteriyorlar herkese.

Kararlılığın yanı sıra, sabrın da örneğini yaratıyorlar bu uzun direnişleriyle. 29 Ocak günü TAYAD'lı Aileler'i ziyaret eden Mazlum-Der heyeti de, onların direnişlerini herkesin örnek alması gerektiğini vurguladı.

Mazlum-Der aynı yerde bulunan "Başörtüsü Mağdurları"nı ziyaretlerinde de, başörtüsü yasağının yasadışı olduğuna dikkat çektiler. Mazlum-Der Genel Başkan Yardımcısı Av. Halit Çelik, "Bu yasağın hükümet tarafından kaldırılmasını istiyoruz" dedi.

Abdi İpekçi direnişi sürüyor

Kendi sorunlarına sahip çıkmaktan Daha Büyük Suç Olur Mu!

Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından hazırlanan Halk Anayasası anketini doldurduğu için işinden atılan 63 yaşındaki devlet hastanesi doktoru Bekir Ceylan'ın yaşadıkları bir Türkiye gerçeği! Bu gerçekte; faşist baskıda iktidarlara değişmeyen kesintisizlik var. Bu gerçekte; halkın kendi sorunlarına sahip çıkmanın en büyük suç olduğu var. Bu gerçekte; işkencenin, baskının varlığını ifade edene "belalardan bela beğendirilmesi" var.

Halk Anayasası İçin Anket Doldurma Suçu!

İHD Balıkesir Şubesi'nin başkanlığını da yürüten Bekir Ceylan, 1997'de Halk İçin Kurtuluş Dergisi'nin özel sayısı olarak yayınlanan, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun 30 soruluk 'Halk Anayasası Anketi'ni doldurdu. Ankette Türkiye gerçeğini ifade eden soru-

lar ve talepler yerliyordu. Bir demokrat, bu sorulara ne cevap verirse, öyle cevapladı soruları Ceylan. Örneğin "işkencenin olduğunu" söyledi, "yeni bir halkın anayasası olmalı" dedi. Derneğe 4 Temmuz 1997'de baskın yapan polisin eline geçen anket, o günden bu yana süren soruşturmalar zincirinin ardından Ceylan'ın işten atılmasına kadar vardı.

İşkence Var Dediğine Pişman Edilmeliydi

Bekir Ceylan'ın hem de kendi el yazısıyla anket sorularının çoğuna "evet" cevabı verdiği, bu vatani bölmeye, o canım demokrasiyi ortadan kaldırmaya yönelik büyük suçun işlendiğini polis savcılığa, savcılık da valiliğe iletti. Faşist bürokrasinin çarkları büyük hızla çalışıyordu! Valiliğin suç duyurusuna savcılık 'takipsizlik' kararı verdi. Yılmadı valilik! Sağlık Bakanlığı'na başvurup mü-

Dr. Bekir Ceylan, halkın anayasasının yapılması için düzenlenen

anketi doldurdu, faşizmin yasalarıyla ülkeyi yönetenler, "bölücü ve domak-rasi düşmanı" ilan ettiler.

fetiş istedi. Meşhurdu oligarşinin müfettişleri; nasıl bir rapor istiyorsa ısmarlama hazırlarlardı. Öyle de oldu. Sağlık Bakanlığı Disiplin Kurulu, müfettiş raporu doğrultusunda 'durumun memuriyetle bağdaşmadığı' gerekçesiyle, Ceylan'ı 27 Ocak 1999 tarihinde memuriyetten uzaklaştırdı. Bursa Bölge İdare Mahkemesi ise Ceylan'ın başvurusu üzerine 'göreve iade kararı' verdi. Bu arada hükümetler değişiyordu ama Ceylan'ı cezalandırma kararlılığı sürüyordu. Bakanlık kararı temyiz için Danıştay'a başvurdu. Çünkü, bakanlığa göre, Kurtuluş'u bulundurması ve anketi doldurması 'ülkenin birlik ve beraberliğini, bütünlüğünü bozacak nitelikteydi'.

Danıştay'ın bakanlığın isteğini reddetmesi de yıldıramadı Sağlık Bakanlığı'nı. Bu kez AKP iktidardaydı ve görev Recep Akdağ'a düşmüştü. Danıştay kararına ilişkin, 'karar düzeltme' isteminde bulundu. Danıştay 12. Dairesi bu kez bakanlığın istediği kararı verdi ve şöyle dedi: "Yasak yayın bulundurduğu ve DHKP-C adlı yasadışı örgütün yayın organı olan Halk İçin Kurtuluş adlı gazete tarafından anket formunu kendi el yazısıyla doldura-

İşte O Anket!

“Bölücü, demokrasi düşmanı” ilan edilen ankette neler soruluyordu ve ne isteniyordu? On yıllardır bu ülkenin gündeminde olan sorular ve sorunları anketin soruları. Bu sorunların ortadan kaldırılması için, yani ÇÖZÜM için halkın anayasasını istiyor, bunun çağrısını yapıyordu. Örneğin soruyordu;

“Bu meclis, Susurluk soruşturmasını sonuçlandırıp, suçlu-

ları cezalandırabilir mi?” CEZALANDIRABİLDİ Mİ? “Ülkemizde işkence yapılıyor mu?” diyordu; RAKAMLAR İŞKENCENİN VARLIĞINA KUŞKU BIRAKIYOR MU? “Mevcut anayasa demokratik midir?” diyordu; DÜZEN PARTİLERİ DAHI DEMOKRATİK OLDUĞUNU SÖYLEYEBİLİYOR MU?

Ve daha onlarca soru ile TÜRKİYE GERÇEĞİNİ ortaya çıkarıyordu bu anket. AKP ve bütün iktidarlara istiyor ki, halk tartışmasın, halk kendi sorunlarına çözüm yolları aramasın. Ne veriliyorsa ona razı olsunlar ve hiçbir şeyi eleştirmesinler. Ceylan'a verilen ceza ve o yıllarda Halk Anayasası Kampanyası'na yönelik baskılar bunun sonucudur.

Polis numaraları

İşkence nasıl "azaltılır"?

rak buradaki beyanları ile anayasal kurum ve kuruluşları **ülke bütünlüğünü ve demokrasiyi hedef alan** ve mevcut düzeni güç kullanarak değiştirmek gerektiği yönünde görüş belirtmek şeklindeki subuta eren fiilleri nedeniyle hakkında tesis edilen işlemde hukuka ve usule aykırılık yoktur."

Sağlık Bakanlığı, İdare Mahkemesi'nin yeniden karar vermesini beklemeden, Danıştay kararına göre Ceylan'ı yeniden 1 Kasım 2004'te memurluktan attı.

Ceylan ise, yaşananları, "amaç demokratik mücadele veren insanları yıldırma" olarak değerlendirdi.

8 Yıldır Kesintisiz Olarak Süren Hukuksuzluk

Bekir Ceylan'a yönelik soruşturma; ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz'ın başbakanlığındaki ANASOL-D Hükümeti döneminde başladı. Ecevit iktidarında ve AKP iktidarında sürdürüldü. Siyasal yelpazenin sözde farklı yerlerindeydiler; kimi liberal, kimi solcu, kimi muhafazakar demokrat. Ve hepsi de birbirinden özgürlükçü, birbirinden AB'ciydi.

Ama dikkat edin, düşüncenin suç sayılması, kendi sorunlarına duyarlı olan, çözüm arayanlara yönelik baskıda hiçbir kesinti olmuyor.

Yasal yayınların suç gibi gösterilmesinden herhangi bir konuda düşünce beyan etmenin "bölücülük" olarak görülmesine, hak ve özgürlüklerin esas alındığı bir anayasa istemekten bunun için mücadele etmenin gerektiğini söylemeye kadar, her türlü demokratik faaliyetin bastırılmak istenmesine kadar değişen hiçbir şey yok. "Demokratikleşme" gibi söylemler her iktidarın dilinden düşmez, ama Türkiye gerçeği sürer.

İşkencenin sistematikliği, azalıp çoğaldığı son süreçte sıkça tartışıldı. Avrupa Birliği, çıkarları gereği faşist iktidara destek vermek için "işkencenin sistematik olmadığını ve azaldığını" yazdı raporuna. Zaten iktidar da "işkenceye sıfır tolerans" lafını dilinden düşürmüyordu. İşkencenin üzerinin örtülmesi için bu kadar çabanın harcadığı bir ortamda, işkenceci polis ne yapar?

O da, zaten göstermelik olarak açtığı soruşturmaları neredeyse rafa kaldırarak, "bakın işkence ne kadar azaldı" diye, bu yalan kervanına katıldı. Ki, tüm yalanlar zaten onun elinin soğutulmaması için değil mi?

Birakin gerçekte yaşanan rakamları, meydanlara taşan işkenceleri, 2004 yılında yargıya yansıyan, yani işkence ve kötü muameleden açılan davalarda, bir önceki yıla göre **yüzde 3.3 artış** görüldü. Ama buna karşılık aynı dönemde, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün hakkındaki soruşturma açtığı polislerin sayısı **yüzde 39.66 azaldı**.

Sahte belge düzenlemeyi, gerçeği tersyüz etmeyi iyi bilirler!

Birincisi, hem Avrupa Birliği hem de AKP iktidarının bütün yalanlarına karşın işkence Türkiye gerçeği olmaya devam etmektedir. Bunu biz değil, devletin resmi rakamları dahi söylüyor.

İkincisi, Emniyet yıllardır yaptığı "her kurumda çürük elma olur, gerekenleri yapıyoruz" açıklamalarına karşın, işkencecilerine sahip çıkmakta, korumaktadır. İşkence artarken Emniyetin soruşturmaları artışın on katından fazla azalma yaşıyor. Demek ki, polisin yeni numarası bu! Zaten öyle göstermelik soruşturmalardır ki bunlar; son iki yılda işkence suçundan tek bir polis hakkında dahi ceza verilmemiştir. Verilen idari cezalar "kötü muamele" kılıfına uydurulmakta ve "kısa süreli kıdem durdurma" gibi komedilerden ibaret.

"İşkenceye Sıfır Tolerans", Kara Mizah

Yargıdaki durum da farklı değil. Açılmak durumunda kalınan davalarda işkenceciler cezalandırılmıyor. Örneğin İzmir'de son 2.5 yılda işkence davaları 5 kat arttı. Ancak şu ana kadar açılan davalarda hiçbir mahkumiyet kararı verilmedi.

İşkenceciler iktidar tarafından, yargı ve Emniyet Genel Müdürlüğü, İçişleri Bakanlığı tarafından en üst düzeyde koruma altındadırlar. Avrupa Birlikçi sahte demokratların da katkısıyla, AKP iktidarı yalanla, suni bir hava yaratarak halkı aldatmaya çalışıyor. İşkencenin devlet politikası olduğu yerde, yasalarda işkenceyi yasaklamanın hiçbir anlamı yoktur. Onyıllardır yasalarda aynı yasak vardır. Ama bunların hiçbir pratik değeri olmamış ve hala da olmamaktadır. Bu sürecin özelliği ise, estirilen Avrupa Birliği rüzgarları, korkunç bir sansürle tüm gerçeklerin üzerinin örtülmesinde daha pervasızlaşmasıdır. Bu kara mizah Avrupa emperyalizminin desteğiyle sürdürülmektedir. İşkence gören her insanımızın bedeninde duyduğu acıda onların da payı daha da büyümüştü.

Başkoruması tescilli bir işkenceci olan Tayyip'in "işkenceye sıfır toleransını" resmi rakamlar bile yalanlıyor.

Barzani'nin 'Bağımsız Kürdistan' BAĞIMSIZ OLACAK MI?

Irak Kürdistan Demokratik Partisi (IKDP) lideri Mesud Barzani, Irak'ta seçim günü yaptığı açıklamada *"en iyi çözümün federasyon olacağını ancak tam olarak zamanını bilmeseyse de mutlaka bağımsız bir Kürt devleti kurulacağını"* söyledi.

Oligarşinin sözcülerinin Barzani'nin açıklamasına gösterdiği şovenist tepki, elbette kimse için sürpriz olmadı. Kürt halkına karşı içte ve dışta, inkar ve imha politikasını sürdüren AKP iktidarının, Genelkurmay'ın ve şovenist medyanın başka türlü davranması, doğasına aykırıdır.

Peki ama Barzani gerçekten bir "bağımsızlık"tan mı söz ediyor? Nasıl bir devlet olacak bu? Biz burada esas olarak bunun üzerinde durmak istiyoruz.

Bağımsız bir Kürt devleti, Kürt halkının hakkı mıdır? Bu soruya cevabımız, tartışmasız evettir. Bağımsızlık ve devlet kurma hakkı, hiçbir ulus açısından başkalarının lütfedeceği bir hak değil, her ulusun doğal hakkıdır. Bu hakkın kullanılmasına kimlerin önderlik ettiğine bağlı olarak da kurulacak devletin ve toplumsal yapının niteliği belirlenir.

Barzani ve Talabani, **burjuva milliyetçi** önderliklerdir. Günümüzde burjuva milliyetçiliğinin ilerici bir özelliği kalmamıştır. Bu anlamda ondan **anti-emperyalizm** de beklenemez.

Bugün Barzani'nin "bağımsız devlet" diye sözettiği, Amerikan emperyalizminin şemsiyesi altında kurulacak olan bir devlettir. Böyle bir devletin kuruluşu, emperyalizm ile halklar saflaşmasında, halklardan yana ilerici bir nitelik de taşımaz. Çünkü, bu "devlet", Kürt burjuva milliyetçiliğine, emperyalizm tarafından, işbirlikçiliği

karşılığında sunulan bir "diyet" konumundadır. Bağımsız değil, ama "ayrı" bir devlette bir adım daha yaklaşmak, **burjuva milliyetçiliği açısından bir başarıdır**, ama halklar açısından aynı anlama gelmez. Kürt burjuva işbirlikçiliği, emperyalist işgale karşı direnenlerin ezilmesini kolaylaştıran bir rol oynayarak emperyalizmin himayesine mazhar olmuştur. Kısacası, Barzani'nin ve Talabani'nin bugün kazandığı her "zafer", her "başarı", aslında halkların aleyhine elde edilmiştir. ABD eliyle "kazanılan" bir devletin bağımsız olamayacağı baştan açıktır. Bağımsızlığı temel öneme sahip bir konu olarak görmeyenler, "güce tapma"yı teorileştirenler için, **"bir devletimiz olsun da nasıl olursa olsun"** anlayışı geçerlidir. Ki bu anlayış da burjuva milliyetçiliğinin ta kendisidir.

IKDP ile PÇDK arasındaki fark nedir? Barzani 'ilkel milliyetçi'liğinin alternatifi nerededir?

Irak'ta yapılan seçimleri meşru görmek, Amerikan emperyalizminin işgalini ve Ortadoğu'ya yönelik planlarını meşru görmektir. Nitekim, burjuva milliyetçi Barzani ve Talabani önderliğindeki İKDP ve KYB, işgali de, seçimleri de meşru görmekte, her açıdan desteklemektedirler. Burjuva milliyetçiliğinin bu tavrı alması, onun sınıfsal niteliğine uygundur.

Irak'ta işgal altında yapılan seçimlere Kongra-Gel'le aynı anlayış paralelinde Irak'ta kurulan PÇDK da katılmıştır. Kendi dışındaki hiçbir şey milliyetçiliği ilgilendirmez. Barzani'nin, Talabani'nin yaptığı budur. Ancak PÇDK'nın yaptığı da bundan farklı değildir.

Biliniyor ki, Kongra-Gel ve Abdullah Öcalan, Barzani-Talabani çizgisini sürekli **"ilkel milliyetçilik"**le eleştiriyorlar. Ama Irak'ta aynı konumdadırlar. Barzani, Talabani çizgisi "ilkel milliyetçilik" ise, bunun karşısı nedir? Modern milliyetçilik mi? Sosyalistlik mi?

Barzaniler'in İlkel milliyetçiliği, kendi çizgisinde yürüyor ve sonuç da alıyor. Peki Öcalan ve PKK hangi çizgide yürüyor ve hangi sonuçları alıyor?

Barzani ve Talabani'nin Irak'ta işgali desteklemesi, seçimlere katılması, işbirlikçiliktir ve burjuva milliyetçilik günümüzde işbirlikçilik dışında zaten varolamaz.

Peki PKK'nın işgali desteklemesi, seçimlere katılmasına ne ad konulacak?

Barzani burjuva milliyetçiliğini reddetmiyor. Ben sadece demokratım diyor. Ancak PKK böyle demiyor, bunun karşısındaki bir zeminde, hat ta sosyalist olduğunu söylüyor. Problem ve eleştiriler de burada doğuyor. Eğer PKK kendini "burjuva milliyetçi" bir çizginin savunucusu olarak sunuyor olsaydı, bizim yaptığımız eleştirilerin birçoğu da gereksiz kalacaktı. Örneğin "PÇDK nasıl bir yurtsever ki, Amerikan işgali altında seçime girmeyi kabul ediyor?" diye sormak gerekmeyecekti. Ama sosyalistiz, devrimciyiz denildiği noktada, yaptıkları her şeyi, sosyalist, devrimci bakış açısından değerlendirmek durumundayız.

Ve o zaman açığa çıkıyor ki; PÇDK, "ilkel milliyetçiliği"ni alternatifi değil, tam da o çizgide var olmaya çalışıyor. Barzani ilkel milliyetçiliği gibi, işgali meşrulaştırıyor, ilkel milliyetçilik gibi, emperyalizmden icazet arıyor.

Peki bir hareket sınırın bir yanında ilkel milliyetçi, bir yanında başka türlü olabilir mi? Tabii tüm bunlar, "büyük politika" adına yapılıyor. Ancak bu "büyük politika"larda ilke, kural yoktur. Halkların çıkarları yoktur. Tersine, emperyalist sisteme dahil olma vardır.

PKK, "ABD hakimdir, bunu kabul etmeliyiz" teorisini çok önce yapmıştır. Bugün önerilen politika ve teoriler de bunun dışında değildir. Ve bu nokta da PKK'yı Barzaniler'in ilkel milliyetçiliğiyle aynı siyasal konuma götürmektedir.

Barzani'nin bağımsızlık anlayışı ABD eliyle bağımsızlıktır. Öcalan'ın formüle ettiği "demokratik cumhuriyet" de ABD ve AB eliyle isteniyor. Barzani'nin "bağımsız devlet"iyle, Öcalan'ın "demokratik cumhuriyeti" ayrı şeylermiş gibi görünmektedirler; ancak özü itibarıyla farksızdırlar. Her ikisi de emperyalizmin eliyle istiyor.

ABD'nin, AB'nin icazeti altında sağlanacak her türlü çözüm, bir aldatmacadır. Emperyalizme sırtını yaslayarak sürdürülen bir oyundur. Ve bu çözümlerin hiçbirinde devrim yoktur, devrimcilik yoktur.

A. Öcalan, ilkel milliyetçiliğin kuracağı Kürt devletinin emperyalizmin Türk, Acem, Arap halklara karşı kullanacağı bir maşa olacağını söylüyor. Peki "demokratik cumhuriyet" emperyalist sistemin dışında mı? Hayır, o da "AB çerçevesinde" bir cumhuriyet. Öcalan'ın demokratik cumhuriyet teorisinin tek bir yerinde bile emperyalizmin kovulması öngörülüyor... Kısacası, AB şemsiyesi altında demokratik cumhuriyet mi, ABD şemsiyesi altında "bağımsız Kürdistan"

mi? Bu tartışma emperyalist düzenin kabul edilmesi çerçevesinde bir tartışmadır. Devrimcilerin tartışması değildir.

Bu ancak milliyetçiliğin çeşitli versiyonlarının tartışması olabilir; ki bugün de böyledir.

Ortada son derece ilginç bir tablo vardır:

Bir yandan Abdullah Öcalan, Barzaniler önderliğinde kurulacak "Kürt Devletini", batının, ABD'nin planı olarak değerlendirip "Bu Kürt devletinin dolarlarla, füzelerle beslenip Arap, İran ve Türk'e karşı savaştırılacağını..." söylüyor; ama PKK'lıların yayınlarında Irak'ta Kürtler'in "ayrı bir devlete" yakınlaşması, ileri bir adım olarak değerlendiriliyor... Öcalan, emperyalizme karşı olduğu için mi yapıyor bu uyarıyı; hayır, oligarşinin PKK'nın "değerini anlaması" için yapıyor. "PKK boğulursa Kürt milliyetçiliği mutlak hakim olur." diyor ((19 Ocak 2005 Tarihli Görüşme Notlarından). Açıkça, "PKK'yı tasfiye ederseniz, onlar gelişir" diyerek oligarşiye PKK'yla uzlaşın çağrısı yapıyor. Yani sistem içinde yer almak hesabıyla karşı çıkılıyor Barzaniler'in devletine.

Öcalan, "Barzaniler beni kendi cephelerine almak istediler, gitmedim, çünkü "benim için Kürt feodalitesine, milliyetçiliğine sığınmak ilke ihanetidir." diyor. Peki bunun alternatifi ne? "AB şemsiyesi bizim için yeterlidir" deyip, AB'ye sığınmak mı? Demokratik cumhuriyet deyip, oligarşik düzeni meşrulaştırmak mı?

PKK'yı söyleminin aksine milliyetçilik çizgisine oturtan tam da bu düzen içiliktir. Devrimden, sosyalizmden vazgeçilmiş olmasıdır. Ve bu noktada "ilkel" milliyetçilik de, "modern" milliyetçilik de düzen içidir!

İşbirlikçiliği meşru görmek, emperyalizm ve halklar saflaşmasında yalpalamaktır

Hatırlanacağı gibi, Amerikan emperyalizminin Irak'a müdahalesi sırasında Barzaniler'in ABD'yle işbirliği yapmasını meşru göstermeye çalışanlara şunu sormuştuk:

Amerika ülkemizi işgal edecek olursa, siz hangi safta olacaksınız, ne yapacaksınız?

PÇDK'nın Irak'ta seçimlere katılımı, bu soruya verilen bir cevap sayılabilir. Keza, oligarşinin ABD sopasıyla tehdit edilmesi de bir cevaptır. Ve bunlar olumsuz cevaplardır.

Yine hatırlanacaktır, Barzani işbirlikçiliğini meşru (veya mazur) gören sadece PKK değildi, başkaları da vardı. Örneğin SDP'liler, Barzani işbirlikçiliğini "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"yla açıklayacak kadar ileri gitmişlerdi. "Baş-

ka ne yapabilirlerdi ki?” denilerek meşrulaştırıldı işbirlikçilik. Bu anlayış gelinen noktada da ABD eliyle bir “devlet” kurdurulmasını, bu “devlet” halklara karşı emperyalizm cephesinde yeralacak olsa bile, desteklemeye devam edecektir; veya önceki görüşlerinin özeleştirisini yapacaklardır.

Barzani işbirlikçiliğini mazur gören bir yaklaşım da geçtiğimiz günlerde Evrensel’de yeraldı. Şöyle diyordu gazetenin yazarlarından Fatih Polat: “... Ayrıca Türkiye’nin izlediği çözümsüzlük politikası, onlarca yıldır hem Türkiye’de hem de komşu topraklardaki Kürtler açısından çatışarak kendisini dayatmak ve bundan yorulduğu oranda da işgal güçleriyle işbirliğine kadar varan bir kanaldan çıkış aramak oluyor. **Başka bir ışık gören söylesin.**” (2 Şubat 2005)

Evrensel yazarı, “başka bir ışık” olmadığını söyleyerek, hem Türkiye’deki, hem komşu ülkelerdeki Kürtler’in yapacak başka şeyinin olmadığı hükmünü veriyor. Keza yazısının devamında da oligarşinin politikalarının Kürtleri “Türkiye’nin hakkından gelecek bir güçle ilişkiye doğru provoke ettiğini” belirtiyor. Emperyalizm işbirlikçiliğini “çaresizlik”le, “provokasyona gelmekle” açıklamak, devrimcilerin işi olmamalıdır. Bu, neresinden bakılırsa bakılınsın, işbirlikçiliğe “yeşil ışık” yakmaktır.

Kuşkusuz, başka bir ışık var. Halklar cephesinden bakıldığında başka bir ışık hep vardır. İşbirlikçi iktidarlara karşı emperyalizmin himayesine girmek, zaten bir çıkış yolu değildir. Bu yoldan bazı ulusal haklar kazanılamaz mı, hatta ayrı bir “devlet” kurulamaz mı? Bazı haklar elde edilebilir, devlet de kurulabilir. Ama böyle bir Kürdistan’ın bağımsız olmayacağı, emperyalizmin himayesine girmiş Kürt halkının özgür olmayacağı açıktır. Evet, bir “ulusal” bayrağı, “ulusal” sınırları, “ulusal” marşı olacaktır, ama onlar sadece emperyalizme bağımlılığı, emperyalizmin işgalini gizlemeye yarayacaktır. Bunu halklar için bir “ışık” veya “kötünün iyisi” olarak görmek ve göstermek, devrimci teoriden bir sapmadır ve pratikte işbirlikçi politikalara “hoşgörü” göstermektir.

Akademik Cüppeli Sorgucular

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, 2 Şubat’ta Beyazıt Merkez Kampüsü önünde bir eylem yaptılar. Öğrencilerin bu eylemde taşıdıkları pankartta şunlar yazıyordu: **"Polis- İdare İşbirliğine, Gizli Sorgu ve Soruşturmalara Son"**

Üniversiteli gençlik, yıllarca “Üniversite Mi, Kışla Mı?” sloganıyla eleştirmişti YÖK düzenini. Artık kışla düzeni de “aşılmış”, üniversiteler odalarında aleni sorguların yapıldığı işkencehanelere dönüştürülüyordu. Öğretim üyesi kılığındaki sorgucular, aynı siyasi şubenin polisleri gibi (belki onlardan kurs da almışlardır) öğrencilere muhbirlik dayatıyor, başkaları üzerine “ifade” almaya çalışıyorlardı.

Öğrenci gençliğin Beyazıt’taki öfkeli sloganlarının hedefi işte bu uygulamalardı.

26 Ocak’ta Hukuk Fakültesi öğrencisi Özgür Ceylan Aytaç ve Tamer Doğan, haklarında “gizli soruşturma” açıldığı belirtilerek öğ-

retim üyeleri tarafından ifade vermeye çağrıldılar. İki saat boyunca **öğretim üyesi Ersan Şen, Birsan Er-sen ve Rauf Verbay** tarafından sorgulanan öğrenciler, “eylemlere katılan öğrencilerin isimlerini ver-meye” zorlandılar. İÜ öğrencisi ve Gençlik Derneği üyesi Günay Dağ ve Erdal Bektaş aleyhinde ifade verdimmeye çalışan işkenceci öğretim üyeleri, Aytaç ve Doğan’a, “Onlar örgüt üyesidir. On-ların isimlerini verin, size ceza vermeyelim. Yoksa okuldan atılırsınız” tehditinde bulundular.

Eylemde hukukçu, profesör kimliği taşıyan öğretim üyelerini kınayan öğrenciler, “İşbirlikçi Rektör İstemiyorum, Gizli Soruşturmalara Hayır, YÖK Kalkacak Polis Gidecek, Soruşturmalar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganlarıyla tepki ve taleplerini dile getirdiler.

Aleyhinde ifade alınmak istenen öğrencilerden biri olan İstanbul Gençlik Dernekli Günay Dağ tarafından okunan açıklamada “bunların bu ülkeye hukuk ve siyasetçi yetiştirdiğini söyleyen bir fakültede gerçekleştirdiğine” dikkat çekilerek, gençliğin komplolara karşı sessiz kalmayacağı belirtildi.

Bağımsızlık Yürüyüşümüzü Durduramazsınız!

Eskişehir Gençlik Derneği, 17 Ocak’ta Ankara-Kızılay’da “Bağımsız Türkiye” şiarını haykırarak öğrencilere yapılan saldırıyı protesto etti. Öğrenciler, eylemde “eğer bağımsızlığı istemek suç ise biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz..” diyerek, kararlılıklarını yinelediler.

polis idare işbirliğine karşı birleşelim!

87-88 döneminde tüm sıcaklığıyla yaşanan polis idare işbirliği bugün de gündemde. O zamana geri dönüp neler yaşandığına bir bakalım.

Öğrenci gençliğin YÖK'ün kaldırılması için kampanyası sonrasında dernekler kapatılmaya başlandı. İzmir'de Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Fen Fakültesi, Mühendislik Fakültesi, MYO Öğrenci Dernekleri.. diye sıralanan birçok öğrenci derneği gibi tüzel kişiliği kazanmış dernekler ardarda kapatıldı. Siyasi iktidar iyice tahammülsüzleşti. Gençlik mücadelesinin önünü kesmek için elinden geleni yaptı. Gözaltılar, tutuklamalar, polis takipleri derken öğrenciler kaçınılmaya, ajan ve muhbirlik teklifleri yapılmaya başlandı. İktidar korkutarak, sindirip tehdit ederek engel olmayı hedefliyordu. Kendi sorunlarına sahip çıkan öğrenci gençliğin karşılaştığı son, okuldan uzaklaştırma olmuştur. Örneğin MÜBYYO'da yemek boykotu yaptıkları gerekçeyle 21 dernek yöneticisi ve üyesi öğrenci bir dönem okuldan uzaklaştırıldı. Disiplin soruşturmalarını protesto etmek için İTÜ'de rektörlük binasında oturma eylemi yapıldı. Rektörle yapılan görüşmede polisin direktifleriyle disiplin soruşturması açılmasını kabul etmediklerini söyleyen öğrencilere rektörün cevabı *"Polisle işbirliği yapmıyoruz... Emniyet bana suç duyurusunda bulunuyor ben de soruşturma açıyorum"* şeklindeydi. Üniversite yönetimleri en tepesinden polisin emrine girmişti. Buna karşın direnildi, sayısız eylem yapıldı... Evet bu yazılanlar o dönemde gençliğin yaşadığı sadece birkaç örnekti. Bugün yapılmak isteneni anlamak açısından geçmişe bakmamız bize yapılanlar hakkında bilgi vereceği için bu örneklerle yer verdik.

Bugüne baktığımızda benzer şeylerle karşı karşıyayız. 26 Şubat günü İstanbul Üniversitesi öğretim üyeleri Ersan Şen, Birsan Ersen, Rauf Verbay tarafından yönetilen soruşturmalarda iki üniversite öğrencisi sorgulandı. İki öğrenci soruşturma süresince tehdit ve şantajla okulda bulunan diğer öğrenciler hakkında ifade vermeye zorlandı. *"Eylemlere katıldın mı? Katılanların isimlerini ver yoksa karışmayız, okuldan atarız, ceza veririz"*... Evet, bu soruşturmaların neye hizmet ettiği bizler için açıkça ortada ve bu polis sorgusunun kendisine bilim adamı, öğretim görevlisi diyenler tarafından yapılması düşündürücü ve aynı zamanda korkutucu bir durum. Tüm bu yaşananlar bizlere şunu gösteriyor ki öğrenci gençliği baskılarla tehditlerle sindirip istenilen

tek tip öğrenci gençlik yaratma çabasında öğretim görevlileri sınır tanımıyor. Düşünmeyen, üretmeyen gençliğin yanında, ispiyoncu, ajan, arkadaşlarını satan bir kişilik yaratılmaya çalışılıyor. Polisle böylesine işbirliğine giren öğretim görevlilerden nasıl bir eğitim beklenebilir ki? Ne öğretebilir, ne anlatabilir bunlar? Öğrencilerini potansiyel suçlu görüp onların arasından ajan çıkartma çabasında polise yardımcı olmasını nasıl anlayabiliriz? Bilim yuvası denilen okullarımız nasıl bir karakola dönüştürülebilir?

Nedir buradaki amaç? Dediğimiz gibi amaç aslında çok açık ve nettir. Öğrenci gençliği her yerden kısıp alıp düşünmeyen, üretmeyen, gerek kendi gerek ülke ve dünya sorunlarına duyarsız, uyuşturucuyla sorunlarını unutan, her türlü yoz ilişki içinde değerlerini yitirip kişiliğizleştirilen bir gençlik yaratılmak isteniyor. Bu amaca ulaşmak adına da eğitmenlik, öğretmenlik, bilim adına ne varsa ayaklar altına alınıyor. Peki buna seyirci mi kalacağız?

Elbette ki hayır. Dün bu yapılanlara nasıl sessiz kalınmamışsa, boykotlarla, bildirilerle, oturma eylemleriyle, yürüyüşlerle bu oyunu bozmak için mücadele edilmişse ve bunun sonucunda polis okuldan atılmışsa, bugün de aynı kararlılıkta olma zamanıdır. Devrimci gençliğin öncülüğünde yapılan bu haklı mücadele amacına ulaşmıştır. İşte bugün yapılması gereken de tam budur. Öğrenci gençliği her türlü baskı ve şiddetle susturmaya çalışanlara karşı bugün de ciddi anlamda mücadele verilip güçlü bir şekilde karşılarında durarak oyunlarını bozmak gerekir. Bunun için de haklılığımızdan meşruluğumuzdan aldığımız güçle mücadele bayrağını yükseltelim.

Demokrat Öğretim Üyeleri Öğrencilerin Yanında

İstanbul Üniversitesi'nde, aralık ayında gerçekleştirilen faşist saldırılar sonrasında, 47 devrimci demokrat öğrenci hakkında dava açılmış, altı öğrenci tutuklanmıştı. Bir grup öğretim üyesi, haklarında 15 ile 20 yıl arasında hapis cezası istenen öğrencilerin serbest bırakılması talebini içeren bir metni imzaya açarak öğrencilere destek verdiler.

Prof. Dr. Hüseyin Hatemi, Prof. Dr. İzzettin Önder, Yard. Doçent Doktor Ufuk Uras ve Yard. Doç. Dr. Sezai Temelli'nin de aralarında bulunduğu öğretim üyeleri tarafından imzalanan metinde, öğrencilerin tutukluluk durumunun kaldırılması talep ediliyor.

‘Sol içi şiddet’in muhasebesini yapmak, mahkum etmek ve sol içi bir hukukun altyapısını oluşturmak için

‘SOL İÇİ ŞİDDET’ KURULTAYI

HÖC'lülerin karşı karşıya kaldığı “sol içi” saldırılara ilişkin ana yaklaşımımız, bu olumsuzluktan bir olumluluk çıkartabilmek; bu sorunu, sorun, sol içi şiddete karşı bir hukuk oluşturmalarının vesilesi yapabilmektir.

Bu nedenle HÖC'ün tavrı, daha ilk andan itibaren “misilleme” yönünde değil, sol içi şiddetin mahkum edilmesi yönünde olmuştur. Bu yönde bir mesafe de katedilmiştir.

Hatırlanacağı gibi, geçen hafta, 26 Ocak'ta çeşitli grupların ortak imzasıyla bir açıklama yapılmış, bu açıklamada sol içi şiddet mahkum edilmiş, Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'deki saldırılarla ortaya çıkan durumun araştırılması için komisyon kurulması kararı alınmış ve DEHAP ve HÖC bu komisyonun kararlarına uyacaklarını taahhüt etmişlerdi. (Bkz. Ekmek ve Adalet, sayı 143, sayfa 5)

Bu açıklamanın ardından devam eden görüşmelerde, **ortak bir komisyon oluşturuldu**, üyeleri belirlenmiş komisyon önünde de kararlara uyulacağı bir kez daha taahhüt edildi. Görüşmeler, bir yandan kalıcı bir sol içi hukuk ve kurumlaşma oluşturulması doğrultusunda, bir yandan da sözkonusu olayların tek tek araştırılıp tartışılması doğrultusunda devam ediyor. (Belli, somut aşamalar kaydedildikçe, okurlarımızı, halkımızı ve devrimci demokrat kamuoyunu geliştirmekten haberdar etmeye devam edeceğiz.)

Geçmişin muhasebesini yapıp, geleceğimizi şekillendirmek için sol içi bir kurultay öneriyoruz:

Gelinen noktada, sol içi şiddet konusunda, devrimci, demokrat tüm örgütlülüklerin katılımına açık olarak bir kurultay (konferans) örgütlenmesini öneriyoruz.

Kurultay, “sol içi şiddet”in mahkum edilmesinde ortak bir irade beyanını sağlamayı, sol içi şiddetin muhasebesini yapmayı ve geleceğe yönelik olarak da bu konuda sol içi bir hukuk oluşturulmasını hedeflemelidir.

Son zamanlarda saldırıların peşpeşe geliştiği dikkat çekici ve halka, devrim mücadelesine karşı sorumluluk duyan herkes için uyarıcıdır. 2004'ün Temmuz'unda Esenler Temel Haklar

Derneği basıldı... Eylül'de Dersim'de MKP gerillalarına ateş açıldı... Aralık ayında Yunanistan'da dört devrimciye saldırıldı... Ve ocak ayında Gazi, Nurtepe ve Alibeyköy'de “Gazi Cephe'ye Mezar Olacak!” sloganlarıyla sopalı, silahlı, maskeli saldırıp baskın yapmak... Olayların hepsini gözönüne getirin; dernek baskını, silahlı saldırı, provokasyon saldırıları, devrimcilere tehdit; bunlar öyle sıradan saldırılar değildir. “Sol içi şiddet” doğurabilecek olaylar değil, bizzat sol içi şiddetin kendisidir. Ve sayılanların hepsi sadece altı ay içinde peşpeşe gündeme gelmiştir. Bunlar, sol içi şiddet sorununun Türkiye solu için “geçmişte kalan” bir sorun olmadığını herkese açık biçimde gösterecek vehamet-teki gelişmelerdir.

Sol içi şiddet sorunu, geçmişte tartışılmadığı için, yanlış anlayış halk nezdinde teşhir ve tecrit edilmediği için bunlar tekrarlanıyor. Sol hep birlikte tavrı almadığı, faydacı baktığı için devam ediyor. Bugün de tartışamazsak, bugün de devrimci kadrolar, taraftarlar ve halk nezdinde kesin bir biçimde mahkum edemezsek, yarın da tekrar edecektir. Bir halk deyişinde söylendiği gibi, *“yarın açacak bütün çiçeklerin tohumu, bugünden ekilir.”*

Kurultayı işte bunun için öneriyoruz. Sol içi şiddetin bir daha boy veremeyeceği, solu kendine esir edemeyeceği, halk nezdinde sola zarar veremeyeceği bir ortamı, kültürü ve hukuku yaratmak için öneriyoruz.

Sol içi şiddet konusunda, teorik olarak çok farklı şeyler söyleyen yoktur. Ama pratik, siyaset yasakçılığı gibi anlayışlarla, farklı hesap ve kaygılarla şekillenmiştir. *“Birilerinin birbiriyle çatışması benim işime yarar, onlar yıpranır ben yükselirim”* diye bakıldığı için genel bir tavır alış mümkün olmamıştır. Bu hesabın yanlışlığını görmek için 12 Eylül öncesini hatırlamak yeterlidir. Sol içi şiddet, halkı sola karşı güvensizleştirmiş, bazı yerlerde politikleşmiş kesimlerde sola nefret duyulmasına kadar varmıştır. Bu güvensizlik, esas olarak şu veya bu siyaset diye ayrılmamış, genel olarak sola yönelmiştir.

Tabii bu anlayışlar birden yok olmayacaktır. Bu noktada hayalci değiliz. Ancak geniş bir zeminde bu anlayışların mahkum edilmesine bağlı olarak bu konuda asgari bir hukuka sahip olmak ve bir kurumsallaştırma oluşturmak, bu tür

anlayışların zeminini daraltacaktır.

Geçmişimizden kaçmayalım. Sol içi şiddet, Türkiye solunun geçmişidir. Gerekirse ‘kaşyalım’, ‘kanatalım’; ama yaramızı iyileştirelim!

Kurultay, sol içi şiddet sorununu kuşkusuz geçmişin muhasebesiyle birlikte ele almalıdır. Değilse, altı boş iyi niyet ve temennilerden öteye geçilemez.

“**Geçmiş kaçımayalım**” anlayışı yanlıştır. Bu kendi gerçeğimizden kaçıştır. Devrimcilerin yöntemi burjuvazi gibi geçmişi küllemek, kendimizi hafızasızlığa mahkum etmek olamaz. Tersine biz tarihi tartışmayı, ondan ders çıkarmayı esas alırız. Sol içi çatışmalarda yüzlerce insan öldü. Bu tarihin saklısı gizlisi yoktur; oligarşinin belgelerine, arşivlerine girmiştir. Halk biliyor. Bunlar bir gerçek. Bir tek çatışmada, saldırıda, 6-7 devrimcinin öldürüldüğü olmuştur. Öylesine bir pervasızlık var ki, mesela Dersim’de dört TDKP’liyi öldürmüş, arkasından bildiri yayınlayıp diyor ki “**bu bir uyarıdır**”. Sözcüklerin bile anlamı yok. “**Uyarı**” buysa, **daha ötesi** ne acaba? Gazi, Nurtepe, Alibeyköy’deki saldırıyı üstlenen “Yurtsever Gençlik” imzalı açıklamada da aynı kelime kullanılıyor, “**bu son uyarıdır**” deniliyordu. Silahlı, maskeli yürümüş, provokasyona zemin hazırlamışsın. “Uyarısı” mı kalmış? Devrimciler, halk güçleri arasında “uyarı”nın anlamı, işlevi bu mudur?

Bir siyasi hareket, hatta bir tek kişi hakkında karşı-devrimci, hain, ajan demek, Türkiye solunun geleneğinde son derece ciddi, sorumluluk gerektiren bir tavır olmuştur. Fakat sol içi şiddette paralel olarak bu tavır terkedilmiş, ajanlık, provokatörlük, tabiri caizse, ayağa düşmüştür. Bunun başını çeken de PKK olmuştur. Ajan demedikleri kimse kalmamıştır. Tabii ispatı yok. Öyle bir hale geliyor ki, kendisi dışında ajan olmayan kalmıyor... Kısacası, işte bu çarpık, ilkesiz, kuralsız tabloyu değiştirmenin yolu, geçmişin muhasebesinden ve bu muhasebenin ışığında geleceğimizi ilkeli, kurallı hale getirecek bir hukuk oluşturmaktan geçiyor.

Bir hukukumuz olmalı. İdeolojisine güvenenler, hukukun bağlayıcılığı altına girmekten korkmaz!

Kurultay, sol içi şiddetin en geniş zeminde tartışılmasını ve her kesimin bu konudaki önerilerini her kesime sunmasını sağlayacaktır. Böyle bir çalışma Türkiye solu açısından ilk olacaktır.

Kurultay önerisine, sadece solun **ortak me-**

selelerini ortak zeminlerde ele alabilmesi geleceğini yaratmak açısından bile bakılabilir. Evet, ne yazık ki böyle bir geleneğimiz yok. Bugün siyasi arenada yeralan siyasi hareketlerin örgütsel anlamda geçmişi, 1960’ların ikinci yarısına kadar uzanıyor. Yani Türkiye devrimci hareketi dediğimizde kabaca 40 yıllık bir hareketten söz ediyoruz. Ve ne yazık ki, 40 yıllık tarihe sahip solun kendi iç ilişkilerine dair bir hukuk olmamıştır. Yazılı, resmileştirilmiş hukuk bir yana, gelenek-selleşmiş bir hukuk bile oluşmamıştır.

Sol bir hukuka sahip olmaktan ve bir hukukun bağlayıcılığı altına girmekten kaçıyor. Burjuvazinin de bir hukuku var. Hem de son derece ayrıntılandırılmış, sınıfsal çıkarlarının izin verdiği ölçüde, bilimsel, sosyolojik olgularla bezenmiş bir hukuku var. İktidar iddiasına sahipsek, bizim niye yok? Neden olmasın?

İktidar iddiasına sahip olanlar, bir hukuk oluşturmaktan ve yükümlülük altına girmekten kaçınamazlar.

Sol içi şiddet konusunda kalıcı bir hukuk ve mekanizma oluşturulmasına, hangi biçimde, nasıl itiraz edilirse edilsin, itirazın temelinde sol içi şiddeti beyinde kesin bir biçimde mahkum etmemek ve “*fırsatını bulursam yaparım*” anlayışı vardır. “*Olmaz*”, “*gerçekçi değil*”, “*bağlayıcılık sürmez*” gibi yaklaşımlar bir kaçıştır. Veya komisyon olsun, hukuk olsun, ama yaptırımı olmasın demek de kaçışın başka bir biçimidir. Hukuk aynı zamanda bir “**yaptırım**” demektir. Kuşku yok ki, devrimciler için en önemli yaptırım özeleştirmedir. Ama zaten hukuk ve hukukun yaptırımları, özeleştirmenin işlemediği, yeterince etkili ve işlevsel olmadığı noktada devreye girmesi içindir. O noktada, hukuk özeleştirmeden daha öte yaptırımlar da içermelidir.

Kurultayı, hem sol içi şiddetin ortak mahkum edilmesi hem de bir hukuk ve kültür oluşturulması yönünde bir adım olarak görüyoruz. Böyle bir kurultayda sorun geçmişte dökülen kanı kullanarak, şu veya bu siyaseti mahkum etmek olmayacaktır. Eğer o siyaset böyle bir zemini kabul etmişse, hiç kuşkusuz bunun kendisi özeleştirel bir yanı da içerir. Sorun bu kurultayda “sol içi şiddet”i kimsenin “ama”larla, “ancak”larla savunamayacağı, şu veya bu gerekçeyle açıklayamayacağı bir biçimde mahkum etmektir. Solda öyle bir bilinç, kültür ve anlayış birliği oluşturmamız ki yarın sol içi şiddeti çeşitli mazeretlerle uygulayacak ve savunacak olanlar, açıklamalarının sol tarafından kaale alınmayacağını, savunmalarının dinlenmeyeceğini ve solun ve halkın yaptırımlarıyla karşılaşacaklarını bilmeliler. Kurultayla bu doğrultuda ilk somut adımı atabiliriz.

İNCİRLİK İŞGALCİLERİN LOJİSTİK ÜSSÜ OLUYOR

Önce, Amerikan emperyalizminin saldırganlık doktrininin mimarlarından Douglas Feith geldi. Bu yazı yazılırken de Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice bekleniyordu. Her iki ziyarette de, Amerika'nın bölge çıkarlarını içeren çeşitli konular gündemde olmakla birlikte, asıl olarak İncirlik Üssü'nün kullanımının daha kapsamlı hale getirilmesi var.

Feith'in, Abdullah Gül ve Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüşmesinde bu konu ele alındı ve Feith, ABD ile mevcut SEİA Anlaşmaları'nın daha da genişletilmesi yönünde ABD'nin taleplerini iletti. Bilindiği gibi; Savunma Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA), üslerin kullanımını da içeren işbirlikçilik anlaşmalarının en kapsamlısı. Yeni-sömürgecilik sürecinden itibaren imzalanan bütün anlaşmalar, 1986 yılında tek bir anlaşmada, SEİA'da toplanmıştır. Şimdi, bölgesel çıkarları büyüyen Amerikan emperyalizmine bu da yetmiyor, daha fazla askeri olanaklar sağlanmasını istiyor.

Feith'in gündeme getirdiği bir başka konu da İran ve Suriye'nin "kitle imha silahları tehdidi" bahanesiyle "küresel, bölgesel savunma politikaları konusunda 'eşgüdüm mekanizması' kurulması"ydı. (Cumhuriyet, 1 Şubat)

Şimdi bu istekler konusunda Rice sonuç almaya geliyor.

İncirlik Hançeri Daha Da Derine Saplanıyor

Amerika'nın öncelikli isteği,

**İşbirlikçilik
bir bataklıktır,
bir kez ayağını
içine sokan
dibine kadar
batar**

İncirlik'in Irak ve Afganistan işgalleri için merkez lojistik üs olarak kullanılması. Çünkü her iki ülke de işgalciler için "henüz" güvenli değil, bu ülkelerdeki işgalini sürdürmek için İncirlik gibi lojistik bir üsse ihtiyacı var. Ki, Irak'taki işgalcilere halen lojistik ihtiyaçların büyük bölümü Türkiye üzerinden ulaştırılmaktadır. Onyıllardır halklara karşı düşmanlığın üssü olan İncirlik'in Irak işgalinin ardından öneminin azaldığı yönündeki değerlendirmeler en azından şu an için geçersizdir. Oligarşi gibi bir işbirlikçinin önüne serdiği olanakları, Türkiye gibi coğrafi olarak stratejik bir bölgede bulunan toprakları tepe tepe kullanıyor emperyalizm.

Kerkük ve Kuzey Irak'taki gelişmeleri engelleme konusunda ABD'ye "biz daha sadık işbirlikçiyiz" mesajını verebilmek için çırpınan iktidar, İncirlik'i böyle bir statüyle işgalcilere vermenin hazırlıklarını yapıyor. Hukuki alt yapısının nasıl olacağı, yani bir anlamda teknik ayrıntılar tartışılıyor. Oligarşinin "ağırdan alma" manevraları tamamen daha fazla taviz koparmaktan başka bir anlam taşıyor.

Anadolu'nun bağrında saplı onlarca ABD hançerinin en büyüğü olan İncirlik ve bir bütün olarak ülkemizdeki Amerikan varlığı ve sömürgecilik ilişkileri kökten sökülüp atılmadan, işbirlikçi iktidarlara bu onursuzluğu yaşatmaya devam edeceklerdir. İncirlikler'i söküp atacak olan ise, sadece devrimdir, halkın iktidarındır.

Douglas Feith, işgalin mimarları arasında en baş sırada yer alıyor. Pentagon'un etkili ismi Feith, tıpkı Perle gibi, hem "Türk dostu" olarak pazarlananlardan, hem de "İsrail dostu" olarak lobi faaliyeti yürütenlerden. İsrail çıkarlarına bağlılığı ile tanınıyor. ABD'nin saldırganlık doktrininin de ideolojik mimarlarından olan Feith, işgal öncesi ve sonrasında üretilen Irak yalanlarında büyük pay sahibi. Tam bir yalan üretme makinası. Örneğin, Irak ile El Kaide bağlantısı yalanı tamamen ona ait. Irak'ta onbinlerce insanın kanı ellerinde. Şimdi de İran üzerine yalanlar üretmekle meşgul.

Feith'in bir başka özelliğinin "Türkiye dostu" olduğunu söyledik. Elbette böyle bir "dostluk", emperyalistlerle sömürgeleri arasında mümkün değildir. Sadece hegemonyalarına hizmet edecek politikalarda kullanırlar. Peki nereden çıkıyor bu "dostluk"? Türkiye Feith'e, "Türkiye lehine lobi yapması" için binlerce dolar akıttı. Feith, bu amaçla 1989'da "Feith International Advisors" adlı bir şirket kurdu. Asıl işlevi ise Amerika'daki "İsrail lobisi" ile oligarşinin ilişkilerinin geliştirilmesinde oldu. Tayyip'e ödül veren "Ulusal Güvenlik için Yahudi Enstitüsü JINSA" kuruluşu da, Feith'in içinde yer aldığı kuruluşlardan biriydi.

**Devlet başkanı gibi ağırlanan Gates,
pazardan pay kapmak isteyen tüm tekeller
gibi Türkiye'ye 'hayran olduğunu' söyledi**

Gates'in Üç Saatte Büyük Kârı

Dünyanın “en zengin adamı” ünvanına sahip olan Microsoft Başkanı Bill Gates, üç saatliğine yaptığı Türkiye gezisinden kârlı anlaşmalarla döndü. İşbirlikçi iktidar ve seçkin tekellerin temsilcileri Gates'i “Tanrılarına duydukları özlemle” ağız açık dinlerken, ne tesadüftür ki, Gates de Türkiye'ye hayran kaldığını söylüyordu. Hem de birkaç saat içinde.

Nasıl hayran olmasın, küçük esnafın “kısa günün kârı” değil bu; 500 milyon dolarlık bir iletişim ihalesi ve bakire bir Türkiye pazarı avuçlarının içine kondu. Türk Telekom ile “işbirliği protokolü” imzalayan Gates, e-devlet (elektronik devlet) projesinden de aslan payını alarak “alt yüklenici firma” olma yönünde Tayyip Erdoğan'dan garanti aldı. Gates'in Başbakan Erdoğan ile yaptığı proje pazarlığının toplamının 500 milyon doları bulduğu basın-da geçen haberler arasında.

Bir devlet başkanı gibi ağırlanan tekel patronu önce Başbakan Erdoğan ile başbaşa görüştü. Daha sonra Güler Sabancı, Ferit Şahenk, Ahmet Nazif Zorlu gibi patronlar ve bakanlar da katıldı toplantıya. Görüşmelerde, Gates Türkiye pazarını garantiye alan önemli protokollere imza attı. Bunlardan biri de MEB'in 43 bin okula bilgisayar projesiydi. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik so-

rular üzerine, Gates'in başkanlığa birçok konuda hizmet verdiğini söyleyerek, bu hizmetlerin karşılığında para almadığı yalanını uydurdu. Sanki dünyanın en büyük tekelinden değil, bir hayır kuruluşundan söz ediyordu AKP'li bakan. Yardımlar karşılığında sözü verilen ihalelerin üzerini örtmek isteyen riyakar islamcı yalana alışmıştı. Gates de azgın sömürüstüne “Afrika'ya yardım” gibi numaralarla masumlaştırmamanın ustasıydı.

Birçok ülkede hakkında “tekel davası” bulunan ve ücretsiz alternatif Linux'a pazarlarını kaptırmaya devam eden Microsoft, Türkiye pazarında tekel olmak istiyor. Gates'in Türkiye sevdasının da, ziyaretinin de, MEB'e sözde yardımının da altında yatan işte bu çıplak gerçektir.

AKP iktidarı da Türkiye pazarını Microsoft tekeline teslim etme konusunda canhıraş bir gayretkeşlik içindedir. Çünkü onlar tekellere hayrandır, varlık koşulları tekel-lere hizmetle mümkündür.

Halkların kanı, alinteri üzerinde yükseliyor serveti. O en büyük tekelin patronu. Serveti, yüzmilyonlarca Afrikanın yaşadığı onlarca ülkenin milli servetine eşit. Koltuğunda açlıktan ölen Afrikalı kardeşlerimizin cesetleri var.

Emperyalist Tekel Normandy İçin Seferberlik

Bu ülkenin yasaları, mahkeme kararları hiçe sayılarak altın çıkarmaya devam eden Normandy Şirketi için ABD elçisinden AKP'li bakanlara kadar seferber durumdalar. Bilindiği gibi; Bergama Ovacık'ta altın çıkarma ve “siyanür liç” yöntemiyle işlemek için kurduğu tesisler, çevre ve insan sağlığına zararlı olduğu ve tarım arazilerini de olumsuz etkilediği için köylüler yıllardır direniyor. Şirketin zararları Danıştay kararlarıyla da doğrulanmış ve tesislerin işletilmesi durdurulmuştu. Ardından Bakanlık, işletmenin yeniden çalışmasına izin verdi.

ABD Elçisi Devrede, AKP'li Bakan Emrinde

Emperyalist tekel Normandy'nin yasadışı şekilde üretime devam edebilmesi için ABD'nin Ankara Büyükelçisi Eric Edelman'ın AKP'li Bakan Zeki Ergezen'e mektup yazdığı ortaya çıktı. Bergamalı köylüler, emperyalist tekellerin iş takibini yapan, topraklarının zehirlenmesi için çalışan büyükelçinin, “**istenmeyen kişi**” ilan edilmesi için Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'e başvurdular. Bir ABD yetkilisi, Edelman'ın Bayındırlık Bakanı Zeki Ergezen'e yazdığı mektubunu doğrulayarak, “Büyükelçinin sorumlulukları arasında ABD şirketlerini desteklemek

de var” şeklinde konuşurken, Ergezen mektuba ilişkin hiçbir açıklama yapmadı.

AKP Emperyalist Tekelin Çıkarları İçin Sahtecilik Yapıp Kendi Köylüsünü Aldattı

Bu arada, Bilgi Edinme Yasası'ndan faydalanmak isteyen Bergamalı köylülere Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından verilen belgenin üzerindeki bilgilerin tahrif edilerek tam tersine çevrildiği ortaya çıktı. 31 Aralık 2004 tarihinde köylülere verilen “bilgi”de, Danıştay 6. Dairesi'nin Haziran 2004'te verdiği karardaki “**işletilmesinin devamına izin verilmesinde hukuka uyarlık bulunmamaktadır**” cümlesinin “**işletilmemesinin devamına...**” şeklinde değiştirildiği görüldü. Köylüler, emperyalist tekelin çalışabileceğine ilişkin raporu hazırlayan ÇED Müdürü Osman Tüzün ile Orman Bakanı Osman Pepe hakkında suç duyurusunda bulundular ve ÇED raporunun iptal edilmesini istediler.

Emperyalist tekellerin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan işbirlikçi bir zihniyetin ne tür rezilliklere imza atabileceğinin bir örneğidir bu yaşananlar. Aynı zamanda bu iktidarın kimin için varolduğunun, kimlerin çıkarlarını koruduğunun da kanıtıdır.

Nepal'de Krallığın Devrim Karşısındaki Çırpınışı

Gerillaların devrim yürüyüşü karşısında çaresiz kalan Nepal Kralı Gyanendra, 'gerilla'yla mücadele edemiyor' diye hükümet darbesi yaptı.

Ne daha 'savaşçı' bir hükümet ne de ABD ve Avrupa emperyalistlerinin yardımları devrimi durduramayacak, monarşiye çare olamayacak

Gerillaların iktidar yürüyüşü karşısında her geçen gün zor duruma düşen Nepal Kralı Gyanendra, parlamentoculuk oyununa son vererek tüm yetkileri elinde topladı.

Hükümet darbesi yapan kral, 1 Şubat günü radyoda yaptığı konuşmada hükümetin fesh edildiğini duyurdu. Kral, gerekçe olarak hükümetin nisan ayında seçimlerin gerçekleştirilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmadığını ve halkın mal ve canını koruyamadığını idareye el koyduğunu söyledi. Hükümet üyeleri ev hapsine alındı. Ayrıca tüm yolların ordu tarafından kesildiği ve uluslararası havaalanının da trafiğe kapatıldığı öğrenildi. Kral yeni hükümetin önümüzdeki hafta içinde oluşturulacağını ve 3 senelik bir süre içerisinde ülkede "huzur ve güvenliği" sağlanacağını söyledi.

Amerikancı monarşinin asıl açmazının ikti-

darını kaybetme korkusu, bir başka deyişle halk savaşının zaferi olduğu biliniyor. Ülkenin yüzde 80'e yakın bölümünü elinde tutan NKP(M) öncülüğündeki gerilla, halkın büyük oranda desteğini almış durumda. Krallık bugün emperyalist destekle ayakta duruyor. Son olarak içine düştüğü çaresizliğin bir sonucu olarak "barış" çağrısında bulunmuş, ancak Nepal Komünist Partisi (Maoist) bunu reddettiğini duyurmuştu. Nepal monarşisi gerçekte iktidarı kaybetmiş, emperyalist destekle ayakta durmaktadır.

Hükümet darbesine ilişkin tepkiler de sürüyor. Hükümet ortağı olan revizyonist Nepal 'Komünist' Partisi "ülkede açık bir darbe yapılmıştır" derken, gerillalar ise kralın "feodal otokrasi kurduğunu" açıkladılar. Bu arada Nepal'in tüm dünya ile bağı koparılırken, düzeniçi olanları dahil birçok muhalifin tutuklandığı belirtiliyor.

Sayı 144

46

6 Şubat
2005

Fidel: 'Cehennemde Yaşamaktansa Cennette Ölmeyi Tercih Ederiz'

ABD işgaline karşı savunma savaşına hazır olduklarını vurgulayan Fidel, Amerika için tek yolun Küba'yı kitle imha silahlarıyla yok etmek olduğunu söyledi ve ekledi: "Korkmuyoruz!"

Bilindiği gibi, Küba yine ABD Dışişleri Bakanı Rice tarafından yapılan açıklamada hedef gösterilmişti. Önderliğiyle bütünleşmiş, sosyalizmi sonuna kadar sahiplenilen Küba halkını tehditler, saldırılarla teslim alamayacaklar.

Bu arada, AB ABD'nin iste-

ğiyle Küba ile ilişkilerini dondurma kararını askıya aldı. ABD, Avrupa Birliği'nin bu kararını eleştirirken, Avrupa emperyalistleri boyun eğdiremedikleri Küba'ya karşı küstahlıklarını da sürdürdüler. Dünya halklarına karşı sayısız suçlarını bir yana bırakarak insan hakları dersi vermeye çalışan, Amerikan kontralarını "muhalifler" olarak adlandıran emperyalistler, "tutuklu bulunan tüm muhaliflerin "derhal" ve "koşulsuz" olarak serbest bırakılmalarını" istediler.

Küba Devlet Başkanı Fidel Castro, Amerikan tehditlerine meydan okuyarak, "Ümarım yanılıyorumdur. Ama bu ülkeye saldırmak ve istila etmek yanlışına düşerlerse, Bay Bush'a önerim, 50 nükleer silah kullanması ve bizi toptan yok etmesi olacaktır. Cehennemde yaşamaktansa, cennette ölmeyi tercih ederiz" şeklinde konuştu.

Alman Solu: Ajanda 2010 Tüm Avrupa Halklarına Karşıdır, Mücadele Edelim

Almanya'da "sosyal sistemin" tasfiyesini hedefleyen Ajanda 2010 ve onun bir parçası olan Hartz IV Reformları'na karşı yapılan eylemlerde yüzbinlerce emekçi sokaklara dökülmüş, protestolar gerçekleştirilmişti. Örneğin 3 Nisan 2004'te yapılan eylemlere 500 bin kişi katılırken, yine aynı hedefle yapılan Pazartesi yürüyüşlerine katılım bazı haftalarda 200 bin kişiyi bulmuştu.

Almanya devletini hedefleyen bu kampanya şimdi Avrupa Birliği'ne yöneliyor. Alman sol gruplar oluşturdukları platformda, Ajanda 2010'un kararının Avrupa Birliği'nin 2000 yılında Portekiz'de yapmış olduğu toplantıda alındığını ve Almanya için "milli" bir proje olmayıp Avrupa çapında bir proje olduğunu belirtiyorlar. Avrupa ülkelerinde saldırının şekillenmesine örnekler veren platform, bunlara karşı tek tek ülkelerde gelişen direnişlere de bildirisinde yer veriyor.

Ajanda 2010 Eylemlerle Protesto Edilecek

Ajanda 2010'un amacı ise şu şekilde ifade ediliyor:

"Ajanda 2010'un amacı Avrupa'yı dünyada en dinamik ve rekabete uygun piyasa haline getirmek. Bu programı hayata geçirebilmek için dünya çapında sermayeye, mesela Çin, Japonya veya ABD'de değil de Avrupa'da yatırım yapması için teşvik etmeyi amaçlıyor.

Bu da şu anlama geliyor: Maaşları düşürmek, iş saatlerini yükseltmek, sosyal sigortaları tasfiye etmek, kamu mallarını, örneğin su ve elektrik üretimini, emeklilik ve sağlık sektörünü özelleştirerek şirketler için yeni piyasa açmak.

Ayrıca: Almanya-Fransa'nın ağırlığı olan AB işgal ordularıyla 2010'a kadar yeni hammadde ve pazar piyasası sağlayacak. Onun dışında AB'nin sınırları göçmenler için kapatılacak, işkence ve ölüme terk etmeler gündeme gelecek. Bu uygulamayla hayati tehlikeye atılan insanların kaderi kapitalist mantığı ilgilendirmiyor.

Ana düşman kendi ülkemizde olmasına rağmen; Ajanda 2010'a karşı protestoların başarılı olması için, sadece kendi ülkemizdeki hükümete, muhalefete ve ekonominin milli temsilcilerine yönelik değil, aynı zamanda Avrupa temsilcilerine karşı yönelmek gerekiyor.

"Avrupa Ajanda 2010 ve tüm dünyadaki yeni sömürge programlarına hayır" diyen platformun, eylem programı ise şöyle:

19 Mart'ta; AB'nin Lizbon-Stratejisi üzerine dönem başkanlığı değişimi değerlendirmesine yönelik olarak Avrupa çapında örgütlenen Brüksel yürüyüşü.

2 Nisan'da; kağıtsızların legalleştirilmesi ve mülteci toplama kamplarının kapatılması üzerine Avrupa çapında eylem günü.

6-9 Temmuz arası; İskoçya'da G8 Zirvesi'ne karşı protesto.

Anti-Faşist Gösteri

Almanya - Kiel kentinde Neo-Nazi örgütlere karşı 29 Ocak günü düzenlenen gösteri, Naziler'in planlarını bozdu. 20 Şubat'ta yapılacak eyalet seçimleri için kentte gövde gösterisi yapmaya hazırlanan Neo-Nazi örgütler, binlerce Alman ve Türkiyeli tarafından protesto edildi.

Faşist gösteri engellenirken, sayıları 10 bini bulan göstericiler arasında gençlerden işçilere, çeşitli uluslardan göçmenlerin kuruluşlarından Alman solunun çeşitli renklerine kadar sol güçler vardı. Polisle göstericiler arasında yaşanan çatışmaya, polisin gösteriye katılmak için gelenleri engelleme girişimine rağmen, Kiel'in anti-faşist tarihine yakışan bir gösteri gerçekleştirildi.

Köylüler AB Tarım Politikasını Protesto Etti

Yunanistan - Avrupa Birliği'nin en büyük darbesinin köylülüğe olacağı biliniyor. AB'ye girmenin ne kadar iyi bir şey olduğu konusunda yıllarca örnek verilen Yunanistan'da işte bu sonuçlar hala yaşanıyor.

Daha önce de defalarca eylemler yapan ve AB ortak tarım politikasını protesto eden köylüler geçen hafta yine eylemdeydi. Üretime kota konulması, girdilerin pahalılığı, ödenmeyen alacaklar, kredi borçları, ürüne verilen fiyatın düşüklüğü gibi sorunlar altında ezilen köylüler karayollarını kapatarak seslerini duyuruyorlar. 28 Ocak günü Atina-Selanik otoyolunda toplanan köylüler, otoyolu kısa sürelerle kapatma eylemini sonrakı günlerde de sürdürdüler. Köylüler, taleplerinin kabul edilmemesi durumunda otoyolu tümüyle ulaşıma kapatacaklarını açıkladılar.

Bu arada, AB'nin tarım politikalarının somut sonuçlarından biri de Tüm Köylüler Mücadele Birliği'nin açıklamasında ifade ediliyor. Buna göre son yıllarda AB Tarım politikalarının darbeleri sonucu üretimden vazgeçerek topraklarını terk eden köylülerin sayısı 200 bini buldu.

Kendini Tekrarlayan DSF ve İflas Eden “Lulacı” Çözüm

Dünya Sosyal Forumu Brezilya'nın Porto Alegre kentinde yapıldı. Açılışında yapılan yürüyüşe onbinlerce kişi katılırken, Irak ve Filistin işgallerini protesto eden, Latin

Amerika devrimci köylülerinin mücadelesini selamlayan, “adalet, eşitlik” isteyen sloganlar atıldı. Düzenlenen bir çok forumda da, kapitalizme karşı alternatifler, yoksulluk, küresel ısınma, ‘alternatif küreselleşme’ gibi başlıklar tartışıldı.

“Lulacılık” Tıkandı! Lula Yuhalandı!

Ülkemiz ve dünyada reformistler, küreselleşmeci sol tarafından pompalanan ve sol için, halkların sömürüden ve emperyalist hegemonyadan kurtuluşu için “çözüm” olarak sunulan Lula ve onun ekonomi politikası, DSF’de yaptığı konuşma sırasında kitleler tarafından yuhalandı. “Kapitalizme karşı yoksulları korumadığı” eleştirilerine muhatap olan Lula, kendini klasik bir sosyal demokratın emekçilerin talepleri karşısında savunduğu gibi savunmaya çalıştı ve “akıllı, olgun solcu” rolüne soyundu.

Oysa, yoksulların bulunduğu DSF’ye gelmeden önce dünya tekellerinin bulunduğu Davos’tan gelmişti ve ayağındaki kapitalizmin çamurları hala duruyordu. Bir din adamı dahi, Lula’ya Davos’taki Dünya Ekonomik Forumu’nda ne işi olduğunu sorarak, iki yıl önce kapitalistlerin ve bankerlerin Lula’yı alkışladığını hatırlattı.

“Lulacılık” olarak nitelendirilebilecek olan yol tükenmiştir. Kapitalist devletin başına geçip IMF programını uygularken, bir yandan da soldan, yoksullardan sözemenin solculukla, devrimcilikle, işçi sınıfının haklarını savunmakla hiçbir ilgisinin bulunmadığı pratik olarak ortaya çıkmaya başlamıştır. Brezilyalı köylülerin, evsizlerin, emekçilerin gösterileri ve Porto Alegre’de yöneltilen eleştirileri ortaya çıkaran bu gerçekliktir. Lula “Porto Alegre ile Davos arasında bir yerde” değil, pratik olarak Davos’tadır.

Ülkemizde Lula’yı örnek olarak gösterip parlamentodan iktidara yürüme hayalleri kuran ÖDP gibi reformistler bu gelişmeler karşısında her ne kadar suskun kalmayı tercih etseler de, çözümsüzlüğü görmektedirler. Tüm sorun da burada, çünkü gerisi tercihte düğümleniyor. “Lulacılık” mı, devrimci çizgi mi?

Komünist Manifesto ve Porto Alegre Manifestosu

Dünya Sosyal Forumu’nun sonunda kapanış bildirgesi yayınlandı. Porto Alegre Manifestosu adı verilen bildirmede “açlık ve yoksullukla mücadele için zengin ülkeler ve dünyanın kaderini elinde tutanlara bir dizi ‘yeryüzü dayanışma vergisi’ çağrısı yapıldı. Yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi ve temiz su kaynaklarına ulaşılması için çalışma yapılması” da bildiride yeralan diğer başlıklar arasındaydı.

Bunlar bir DSF klasiği haline gelmiştir. “Başka bir dünya mümkün” sloganı etrafında ilk yıllarda bir hareketlilik yaratan DSF, bu mümkünlüğün nasıl olacağı, hareketin ne istediği konularında bilinçli bir muğlaklığı sürdürdükçe, kendini tekrar etmeye ve tıkanmaya başladı.

Bugün reformist önderliğin belirleyici olduğu DSF’nin yaşadığı budur. Genel olarak içi boşalmış ve Bill Gates’in de dile getirdiği emperyalizm için “çözümlerle” halkları oyalamaktadır. Emperyalizmin varolduğu bir dünyada dünyanın bütün ülkelerinin borçlarını silseniz ne olur örneğin? Ya da zenginler yoksullar için vergi verseler adalet, eşitlik mi sağlanır, sömürü ortadan mı kalkar? Gerçek mücadeleden, halkların direnişini örmekten kaçışın teorileridir bunlar. Reformist çözümlerin çözümsüzlük olduğu ikiyüz yıllık tarihte yazılıdır. DSF tarihi yeniden keşfederken, yüzbinlerin hayallerini istismar etmektedir. “Tüm bu ilerleyişleri, sosyalizmi kurmak üzere mi tasarlamak gerekir?” diye tartışılan, sosyalist çözümün nasıl inkar edileceğinin teorilerinin yapıldığı, emperyalizmin tepkisi gözetilerek devrimci çözümü temsil edenlerin dışlanıldığı yerde, tekellerin önünde mendil açıp dilenmekten başka bir şey çıkmaz elbette.

Emperyalizmin fiili ve ideolojik saldırıları karşısında halkların çıkış yolu aradığı süreçte ortaya çıktı. Bugün genel yapısı ve egemen küreselleşmeci önderliğiyle, ileriye değil durağanlığı, dolayısıyla geriyi temsil ediyor. Oraya toplanan onbinler de bunu bir biçimde sorguluyor, sorgulamayı daha da derinleştirecektir.

Çözümün Porto Alegre Manifestosu değil, Komünist Manifesto’nun gösterdiği yolda olduğu çok daha geniş kitlelerce görülecektir.

Hollanda Anadolu Kültür Merkezi: **EMEĞİMİZLE VARIZ, HAKKIMIZI İSTİYORUZ!**

Hollanda'da göçmenlere yönelik baskılar, sosyal hakların gasbedilmesine karşı bir kampanya başlatan Halk Kültür Merkezi, "Gençlerimizin geleceği, yaşlılarımızın çalışarak emeklerini vererek kazandıkları hakları elimizden alınırken bizler oturup bekleyemeyiz. Sesimizi yükseltmeli, güçlerimizi birleştirmeliyiz." çağrısında bulundu.

KRİZİN VE İŞSİZLİĞİN SORUMLUSU AB'DİR HAK KISITLAMALARINA HAYIR

Hollanda'da yaşanan baskı ve gaspların sıralandığı açıklamada kampanyanın talepleri şöyle dile getirildi:

- ◆ Yabancılar da eşit haklar tanınmalı, göçmenler aleyhine çıkan tüm yasalar iptal edilmelidir.
- ◆ "Teröre karşı savaş" adı altında çıkartılan anti-demokratik yasalar kaldırılmalı, düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne karşı yapılan saldırılar son bulmalıdır.
- ◆ Farklı milliyetlerden halkların din ve inançları üzerindeki baskılar son bulmalıdır. Yabancılar ve Müslümanlar terörist değildir.
- ◆ Vatandaşlık hakkı vermeme, işten çıkarma, sınır dışı uygulamalarına son verilmelidir.
- ◆ Entegrasyon adı altında uygulanan asimilasyon

politikalarından vazgeçilmelidir. Anadil eğitimi temel bir haktır, anadilde eğitim istiyoruz.

- ◆ Sağlık ile ilgili reformlar kaldırılmalı. Ücretsiz sağlık hakkı geri verilmelidir. Eğitime getirilen kısıtlamalar kaldırılmalı, herkese eşit eğitim hakkı tanınmalıdır.
- ◆ İşsizlik parası ve sosyal yardımların kesilmesi engellenmelidir.
- ◆ Hollanda vatandaşlığı almanın önüne getirilen engeller kaldırılmalıdır. Yıllardır burada yaşayan, çalışan ve vergi ödeyen herkese koşulsuz çifte vatandaşlık hakkı tanınmalıdır. Verilen vatandaşlıklar herhangi bir sebepten dolayı geri alınmamalıdır.
- ◆ Haklar ve özgürlükler mücadelesi terör olarak görülemez. Düşünce ve örgütlenme hakkı engellenemez.
- ◆ Emegimizle varız haklarımızı istiyoruz.

KAMPANYA EYLEMLERİ:

- ◆ 11 Şubat: Basın açıklaması (yer: Anadolu Kültür Merkezi (AKM) / Saat: 14.00)
- ◆ 18-25 Şubat: Parlamento önünde oturma eylemi, saat 11.00)
- ◆ 27 Şubat: Panel; "Sosyal Haklarımız ve Yeni Yasalar" (Yer: AKM, Saat: 14.00)
- ◆ 12, 19, 26 Şubat tarihlerinde enformasyon stantlarında protesto metniyle imza toplanacak.
- ◆ 5 Mart: Miting (Rotterdam, Coolsingel'da saat 15:00'te başlayacak.)

Sayı 144

49

6 Şubat
2005

Böyle olur 'sümüklü faşist'lerin savunması

Faşist mafyacı Alaattin Çakıcı'nın, "Türkbank ihalesine fesat karıştırdığı" iddiasıyla yargılandığı davaya 27 Ocak'ta devam edildi.

1999 yılında Avusturya'ya neden, nasıl kaçtığını soran hakime, Çakıcı'nın verdiği cevap, kargaları güldürecek cinstendi. Burjuva medyanın deyişiyle **"Yeraltı dünyasının ünlü ismi"** Alaattin Çakıcı, hiç de ününe yakışmayacak bir cevap verdi bu soruya.

Çakıcı şöyle diyordu: "Tekneyle Rodos'a Mavi Tur adı altında düzenlenen bir geziye katıldım. Ben Kekova'da teknedeki incedim. Çünkü yurtdışına çıkışım yasaktı. Ancak aldığım alkolün etkisiyle yattığım yerde uykuya dalmışım. Uyandığımda tekne Rodos'a ulaşmıştı. Yurtdışına çıkışım bu şekilde oldu..." dedi.

Aynı duruşmada yine kargaları güldürerek "ben hukukun üstünlüğüne inanıyorum" diyen Çakıcı, içkiden sızıp kalmasaymış, yurtdışına çıkışı yasak olduğu için, "memleketinde" kalacaktı.

Faşistler hep böyledir; bir yandan vatan millet edebiyatını bırakmaz, "milli devlet"lerinin yargısına ne kadar güvendikleri masalı anlatırlar, ama ilk fırsatta da kaçarlar. "Devletime zararlıysam, beni öldürsünler" diye efelenir, o devleti kullanıp her türlü şantaj, uyuşturucu kaçakçılığı gibi pis işleri yaparlar... Korkaklık ve riyakarlık, faşistlerin yakasını hiç bırakmaz...

"Tekneyle Mavi Tur gezisine katıldım. Kekova'da teknedeki incedim. Ancak aldığım alkolün etkisiyle uykuya kalmışım. Uyandığımda tekne Rodos'a ulaşmıştı. Yurtdışına çıkışım bu şekilde oldu..."

kahramanlar Ölmez

5 Şubat- 11 Şubat Şehitlerimiz

Ali KILIÇ
6 Şubat 2002

Amasyalı'ydı. 12 Eylül öncesinde devrimci mücadele içinde yeraldı. Farklı bir örgütlenme içinde yerliyordu. 12 Eylül sonrası yıllarca cunta hapishanelerinde kaldı. Safı hep direnenlerin yanı oldu.

Daha sonru yurtdışına çıktı. Almanya'da devrimci hareket içinde mücadelesini sürdürdü. Yakalandığı hastalık sonucunda aramızdan ayrıldı.

Ali AYGÜL
6 Şubat 1992

Adana'da devrimci bir eylemi gerçekleştirirken çıkan çatışmada şehit düştü.

Aygül, 1968 yılında Amasya Gümüşhacıköy'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde devrimci hareket içinde yeraldı. 3. sınıftayken

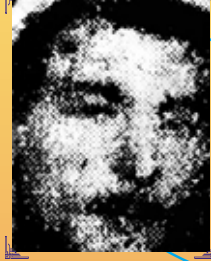

Ali Necip BOZALIOĞLU
Şubat 1977

Beşiktaş Mimarlık Yüksek Okulu'nu basan sivil faşistler tarafından katledildi.

Sivas Zara doğumluydu. DEV-GENÇ örgütlenmesi içinde yerliyordu.

Çağlar COŞKUNER
Ercüment AKSOY
Şubat 1978

Ankara'ya giderken geçirdikleri bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldılar.

1956 doğumlu Çağlar ve 1958 doğumlu Ercüment, örgütlü devrimciler olarak yeraldılar halkın mücadelesinde.

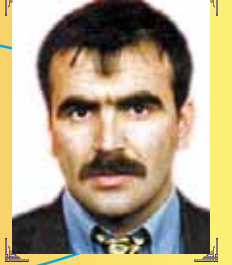
Ali İNAN
8 Şubat 1991

Yakalandığı bir hastalık nedeniyle kaybettik.

Ayten KORKULU
Meral AKPINAR
Fuat PERK
9 ŞUBAT 1996

Üç halk kurtuluş savaşçısı, İstanbul Bahçelievler Soğanlı Sertti'nde bulundukları üsse baskın düzenleyen polis tarafından katledildiler.

Bahattin ANIK
9 Şubat 1994

Karadeniz Kır Birliği Komutanı Bahattin ANIK, Ordu'nun Kumru İlçesi'ne bağlı Eskiçokdeğirmen Köyü'ne girerken oligarşinin kiralık katillerinin kurduğu pusuda çatışarak şehit düştü.

Bahattin ANIK, 1962'de Trabzon Çarşıbaşı'nda doğdu. Laz milliyetindendi. 12 Eylül döneminde tutuklandı. Tutsaklığı bittiğinde, '88'de silahlı örgütlenme içinde yeraldı. 1992'de Sivas-Tokat Ahmet Karlangaç Kır Birliği'ne savaşçı olarak katıldı. 1993 sonlarında Karadeniz Dağları'nda Kır Birliği'ni kurmak ve geliştirmek görevi ile Karadeniz Kır Birlikleri Komutanlığı'na atandı.

Derler ki adına
ge-ril-la.

O, umududur

bütün ezilen halklarının

Sessizliğin çığlığı

Susunklukta ateşli bir slogandır...

Sevdaların en alası

aşkların en kavga yüklüsü

onun kalbindedir.

Derler ki adına
ge-ril-la.

O, başkaldırıdır

çürüyene

dilinde isyanın türküsü vardır

bir haykırıştır

ve o, umudun ta kendisidir...